

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül 2013 Sayı: 24

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Hükümetin korkusu arttıkça saldırı-ganlığı da artıyor. Katlediyor, tutuk-luyor, yeni yasaklar ve yasalar çıkara-rıyor vb...

Haziran direnişinden bu yana sal-dırıların dozunu iyice arttırdılar. Okulların açılması ve maçların baş-lamasıyla birlikte mücadelenin yeni-den yükseleceği korkusuyla, “eylül sendromu”na tutuldular ve “önleyici tedbir” olarak yine faşist yasa ve yasakları devreye soktular.

Haziran direnişinin eylülle birlikte yeniden harlanacağı ihtimali yüksek-tir. Ancak AKP bunun yaygarasını herkesten çok yaparak, yeni saldırı-larına zemin hazırlamıştır. Bu aynı zamanda Suriye’ye karşı başlatıla-cak olan savaş öncesi, içeride kitle hareketini bastırma çabasıdır.

Tıpkı Irak’ta olduğu gibi, Suriye’de de bir “kimyasal silah” bahanesiyle işgal hazırlığı yapıyor-lar. Fakat bu kez işleri daha da zor. Irak ve Afganistan işgallerinde yaşa-nanlar, kitlelerin savaş karşıtı duygu ve düşüncelerini daha da arttırdı. Daha şimdiden binlerce kişi sokakla-ra döküldü. Diğer yandan Rusya ve Çin, Suriye’deki rejimi desteklemeye devam ediyor. O yüzden BM’den bir karar çıkartamıyorlar. Irak’ta olduğu gibi ABD’nin başını çektiği bir “koa-lisyon” oluşturmak da zor görünü-yor. O yıllarda ABD’nin “fino köpe-ği” olarak tanımlanan İngiltere, şimdi parlamentodan Suriye’ye sal-dırı tezkeresini geçiremedi.

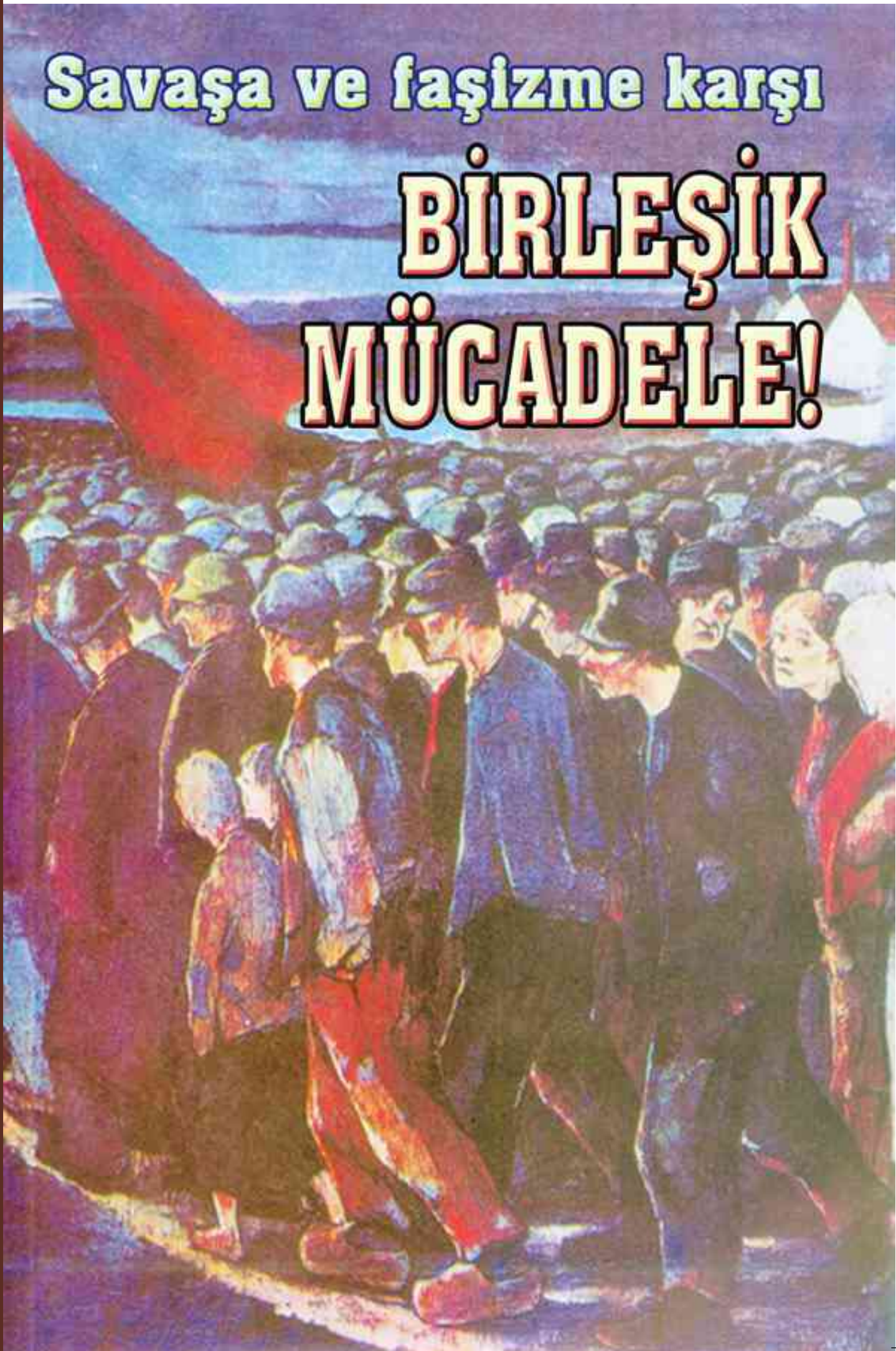
Buna karşın Türkiye, henüz oluş-mamış böyle bir “koalisyon”un için-de yeralacağını açıkladı. 1 Mart tez-keresinde olduğu gibi bir “kaza”ya uğramamak için de, hükümet mec-listen tezkere geçirmeye yanaşmı-yor. Sözde “milli irade”yi temsil eden meclisi, işlerine gelmediği anda böylesine rahat çiğneyip geçi-yorlar. Ama sözkonusu Mısır’da dev-rilen “Müslüman Kardeşler” olunca, “milli iradeye saygı” diyerek, yeri-göğü inletmeye devam ediyorlar.

Her şeyleri sahte, yalan, demago-jik...

Sayfa 2’de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı

BİRLEŞİK MÜCADELE!

Savaşa ve faşizme karşı BİRLEŞİK MÜCADELE!

AKP Hükümeti'nin kendisini en fazla başarıyla ilan ettiği ekonomi de son aylarda tepetaklak! Döviz aldı başını gidiyor. Merkez Bankası'nın müdahaleleri de durduramıyor artık. Son üç ayda dolardaki artış yaklaşık yüzde 20 civarında. Bu aynı zamanda TL'nin değer kaybetmesi, yani devalüasyon demek. Ve benzinden başlayarak tüm tüketim maddelerine zam yağmuru başladı.

Ekonomideki bu sarsıntıyı başlangıçta dış gelişmelerle, ABD Merkez Bankası'nın kararlarıyla açıklayan hükümet ve çevresi, mızrak çuvala sığmayacak boyuta ulaştı, itiraf etmeye başladı. Haziran ayından sonra 8 milyar doların Türkiye'den çıktığı, resmi olarak da açıklandı. Bakanlardan, Merkez Bankası Başkanı'na birçok yetkili, Türkiye'nin ekonomisinin kötüye gittiğini saklayamıyorlar artık.

Türkiye, artan dış borcuyla, sıcak paranın kaçışıyla ve yatırım için "tehlikeli" görünen bir ülkeye dönüşmesiyle, ekonomik olarak da zor bir döneme girmiş durumda. Kuşkusuz bunda hükümete karşı Haziran ayında zirveye çıkan isyanın rolü büyük.

Diğer yandan Türkiye ekonomisinin ithalata dayalı, emperyalizme bağımlı yapısı, en büyük handikapı. Başta ABD olmak üzere emperyalistler hapsirince, zattürre oluyor. Buna bir de AKP hükümetinin yanlış dış politikası eklenince, ekonomisi daha fazla etkileniyor. Irak, Libya ve Suriye'den sonra Mısır'la olan ticari-ekonomik ilişkileri de sekteye uğradı. "Komşularla sıfır sorundan" "değerli(siz) yalnızlığa" doğru evrilince, bunun siyasal faturası kadar, ekonomik faturası da kesilmeye başladı.

Hükümet bir yandan çanları çalan ekonomik krizin pençesinde kıvrılırken, bir yandan da kendisine karşı artan muhalefeti bastırma telaşında. Bunu daha fazla saldırganlık ve savaş politikalarıyla atlatmaya çalışıyor. Fakat attığı her adımda biraz daha batıyor.

Krizin ve savaşın faturasını işçi ve emekçilere kesiyor. Enflasyonun beklenenin çok üzerinde çıktığı, TL'nin değer kaybettiği ve peşi sıra zamların geldiği bir ortamda, memur maaşlarına yüzde 3 gibi komik bir zam veriyor. Bir kez daha işçilerin kıdem tazminatına el uzatıyor. İşçi ve emekçilerin yaşamını her yönden daha boğucu hale getiriyor.

İşçi ve emekçiler, Haziran ayaklanmasında kendi güçlerinin farkına vardılar. Hükümetin bu saldırıları, yeni direnişlerin çok daha büyük ve şiddetli olmasından başka bir sonuç doğurmayacaktır. AKP'li bakanlar, gittikleri her yerde yuhalanıyorlar, yumruklanıyorlar. Ve hemen kendilerine yumruk atanların tutuklanmasını

istiyorlar. O bölgenin emniyet müdürlerini, polislerini görevden alıyorlar. Ama palasıyla etrafta terör estiren saldırgan, serbest bırakılıyor. Direniş şehitlerinin katilleri, korunuyor, kollanıyor...

Ali İsmail'i katledenlerin bizzat TEM polisleri olduğu kanıtlandı. Eskişehir Valisi, hala, polisleri kurtarmaya çalışıyor. Ali'yi o halde eve gönderen katil doktor hakkında soruşturma açılmasını engelliyor. Doktorun direniş hakkında internetteki yazıları, Ali'yi bilinçli bir şekilde ölüme gönderdiğini ele veriyor oysa.

Ama ne kadar engel çıkarırlarsa çıkarsınlar, katillerin peşindeyiz! Er ya da geç yaptıklarının hesabını soracağız! Ne şu an sırtını dayadıkları hükümet, ne yasaları, onları kurtarmayacak! Bir kez daha; iş-ekmek yoksa, özgürlük, adalet yoksa, BARIŞ DA YOK diyoruz.

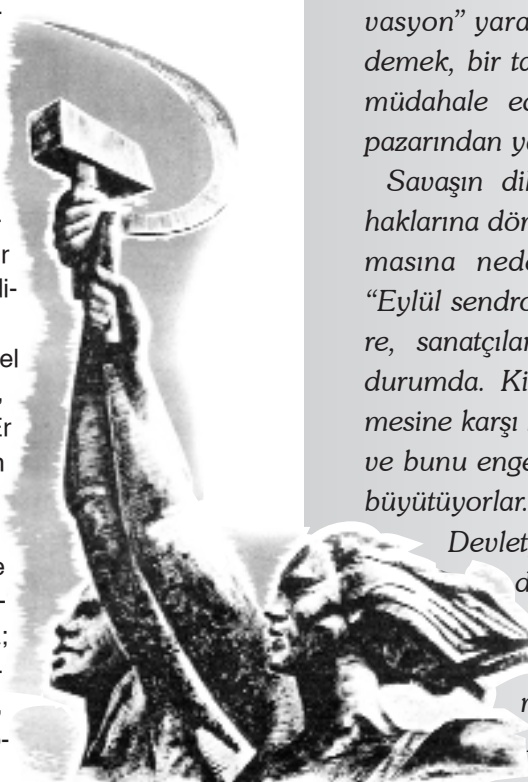
Suriye savaşı ile Kürt halkının Rojava'da elde ettiği kazanımlar da tehdit altındadır. Bu durum, Kürt hareketinin AKP hükümetiyle geliştirmeye çalıştığı "çözüm süreci"ni de dinamitleyecektir. Bunun ilk sinyalleri bugünden görülmeye başladı. PKK yönetiminin hükümete 1 Eylül'e kadar verdiği süre, tehditlerle karşılandı.

AKP gibi "yurtta savaş, dünyada savaş" politikası güden bir hükümetten, hala "barış", "çözüm", "demokrasi" beklemek, ham hayaldir.

Faşizmin artan saldırılarına, savaş hazırlıklarına ve ekonomik krize karşı, işçi ve emekçilerin, devrimci-demokrat güçlerin birleşik mücadelesi, bir zorunluluktur. Tıpkı Haziran ayaklanmasında olduğu gibi, en geniş kesimlerin biraraya geldiği mücadele birlikteliği yaratılmalıdır. Savaşa ve faşizme karşı olan tüm güçler birleşmeli, bu politikaların önüne set oluşturmalıdır.

Hükümet, kendi dışında herkese saldırdıkça, katilleri, "pala"lıları serbest bırakıp, ona karşı duranları hapisanelere doldurmayı sürdürdükçe, halkın öfkesi daha da büyüyecektir. Ve hiçbir yasağı, yasası, bu öfkenin patlamasına engel olamayacaktır!

AKP korksun ve beklesin!...

Okurlara...

Merhaba,

Savaş çığırkanlığının tırmandığı günlerden geçiyoruz. Türkiye yine en önde savaşa girmek üzere hazırlıklarını yapıyor. Bu cevvaliyeti, elbette öncelikle ABD işbirlikçisi tutumundan kaynaklanıyor. Ancak bununla sınırlı kalmıyor, kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için uygun bir zemin bulma hevesi de oldukça güçlü bir "motivasyon" yaratıyor. Öyle ya, Suriye savaşı demek, bir taraftan Rojava'daki Kürt bölgesine müdahale edebilmek, diğer taraftan, Suriye pazarından yararlanmak anlamına geliyor.

Savaşın dillendirilmesi bile, işçi-emekçilerin haklarına dönük yeni saldırıların üzerimize yağmasına neden oldu. Zaten AKP hükümeti, "Eylül sendromu" nedeniyle okullara, tribünlere, sanatçılara vb saldırılarını yoğunlaştırmış durumda. Kitlelerin yeniden sokaklara dökülmesine karşı büyük bir korku ve kin duyuyorlar ve bunu engellemek için pervasızca saldırılarını büyütüyorlar.

Devlet, topyekun bir kuşatma çabası içinde. İşçi ve emekçilere, onların öncüleri komünist ve devrimcilere düşen görev ise, birleşik mücadeleyi yükseltmektir. Haziran Ayaklanması bir kez daha göstermiştir ki, sokaklara dökülen kitlelerin yıkıcı gücünün önünde hiçbir engel durmaz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

24. sayıda

3	Bu savaşı durduralım
4	AKP'nin "Eylül sendromu"
5	Eskişehir'de Haziran günleri
6	Katillerin yargılanması için
7	Ali İsmail 40. gün Antakya'da anıldı
8	Burjuva adalet yahut kantarın topuzu
9	Güçlü ve zayıf yanlarıyla Antakya'da direniş
10	Ekinci forumu ve halk hareketinin öğrettikleri
11	Uğur-Mumcu Mahallesi forum deneyimi
12	Ali İsmail'in ailesiyle konuştuk
13	ODTÜ ayakta
14	Haziran Direnişiyle yeniden doğan forumlar
16	Grev, üretimden gelen gücün kullanımıdır
17	Kazova'da direniş sürüyor
18	Atanamayan felsefecilerin felsefesi
19	TMMOB'a saldırılar
20	1938 Tertelesi
21	Hasta tutsakları zindanlardan alalım
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Örgütlenelim! Silahlanalım!

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 24 Eylül 2013, 2 TL(KDV Dahil)

Suriye'ye savaş çıkartkanlığı yine en üst perdeden yükseltilmiş durumda. Bu defa saldırı ihtimali çok daha yakın ve somut görünüyor. Ancak diğer taraftan, savaş karşıtı tepkiler de hızla yükseliyor.

ABD'nin saldırı için bahanesi, 21 Ağustos günü başkent Şam yakınlarında Esad'ın kimyasal silah kullandığı iddiası. Ama Esad'ın kimyasal silah kullandığını kanıtlamıyor. Çünkü birincisi, sadece Esad'ın değil, Suriye'deki El Kaideci çetelerin de elinde kimyasal silah olduğu biliniyor. Zaten daha öncesinde Hal el Esal'da muhaliflerin kimyasal silah kullandığına dair iddialar vardı. Keza muhalif çetelerin, uluslararası bir desteği oluşturmak ve Esad'a karşı ABD saldırısını meşrulaştırmak için her türlü provokasyonu, kendi hakimiyet alanlarına dönük herhangi bir saldırıyı da gerçekleştirebilecekleri biliniyor. Tıpkı 14 Mayıs'taki

savaşma biçimleri, bütün dünyanın tepkisini çekti, Esad'a dönük desteği güçlendirdi.

ABD, El Kaide'ci radikal dinci çeteler ile Suriye'nin içinden çıkarılmış işbirlikçi kesimler (SMDK-Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Koalisyonu) arasında bir ayırım oluşturmaya, asıl desteğini onlara vermeye yöneldi. Ancak bu konuda geç kalmıştı. **Türkiye bu çeteleri doğrudan destekliyor, para, silah ve lojistik yardımı yapıyor, kendi top- raklarında barındırıyor, Suudi Arabistan ve Katar'dan gelen desteği de buraya akıtıyordu. Bu sayede zaten savaşma kapasitesi gelişkin olan El Kaideci radikal dinci çeteler çok büyük bir güce ulaşmışlardı.** ABD'nin SMDK'nın ordusunu Ürdün'de eğitime, onlara verdiği desteği ayrıştırma çabası fazla etkili olmadı. Keza, ABD'nin yaptığı silah sevkiyatının içinde, savaş gücünü artırıcı ağır silahların olmaması, muhale-

mine geri dönmüş durumda. İngiltere parlamentosunun, savaş tezkeresine, küçük bir oy farkıyla da olsa "ret" kararı almış olması, ABD'nin savaş politikasına vurulmuş önemli bir darbe niteliğini taşıyor. Keza Fransa'da devlet yönetimi ABD'ye tam destek vereceğini söylese bile, kitlelerin tepkisi yükseliyor. Elbette ki, işbirlikçi ülkeler, resmi karar çıkartmasalar bile el altından desteklerini sürdürecektir. Ancak bu gizli destek, ABD'nin politikalarını zaafa uğratacaktır. Bugüne kadar ABD'nin "ılımlı muhalefeti"nin eğitim noktası olan Ürdün bile, savaşın başlaması konusunda isteksiz açıklamalar yapıyor. Bugün açıktan verilen en güçlü destek, Türkiye'den geliyor. Vatan gazetesinin "NATO göreve" diye manşet atması, savaş kısırtıcılığının en somut göstergelerinden biridir.

Bu tablo, ABD'nin temkinli hareket etmesine de neden oluyor. Mesela **Esad'ın devrilmesi artık gündemden düştü denebilir. Muhalefete bile "Esad'lı çözüm"e ikna olmaları dayatılıyor.** Keza, saldırının "savaş" ve "işgal" amaçlı değil, "had bildirme" amaçlı olacağı ve uzaktan güdümlü füzeler fırlatmakla yetinileceği, baştan ifade ediliyor.

Bu arada, **Akdeniz'e savaş yığnağı da artırılıyor.** ABD'nin Akdeniz'deki 4 savaş gemisi hareketlenmiş durumda. İngiltere'nin Güney Kıbrıs'taki askeri üsleri, savaşın komuta merkezi olmak için öne çıkıyor. Suriye'nin Tartus Limanı'nda askeri üsse sahip olan Rusya ise, Akdeniz'e iki savaş gemisi daha gönderiyor. Yani emperyalistler, savaş hazırlıklarını hızlandırıyor.

Bu arada son bir hafta içinde Türkiye üzerinden 400 ton silahın muhaliflere ulaştırıldığı da basında yer aldı. Kısa bir süre önce, ABD'nin Ürdün'de eğittiği muhalif askeri birliğin Suriye'nin içine girdiğine dair haberler de basında yer almıştı.

Savaşı halk durdurabilir

Ortaya çıkan tablo ve yapılan hazırlıklar, bütün çelişkili durumlarına rağmen, savaşın kaçınılmaz hale geldiğini gösteriyor. Emperyalistlerin çıkarları, savaşarak, yeni pazar alanları ele geçirerek, hegemonya alanlarını artırmaktan geçiyor. Halkların ise savaşta elde edeceği tek şey, açlık, yıkım, katliam, ölüm ve her türden vahşettir. Bu nedenle, gerçekten savaşa karşı olan ve savaşı durdurabilecek olan tek güç halktır.

Savaşa karşı devrimci demokrat güçlerin birleşik mücadelesi, bugün her zamankinden daha yakıcı, daha kaçınılmaz hale gelmiştir. Haziran Ayaklanması'nın direniş ruhu hala etkisini sürdürmektedir. Bu etkiyi ve direnme gücünü, savaş karşıtı mücadeleye kanalizetmek mümkün ve zorunludur. İşçi ve emekçi kitlelerin sokaklara dökülmesi, savaşa karşı tepkilerini devrimci-demokrat güçlerin önderliğinde ve kitleselemlitan eylemlerle ifade etmeleri, Türkiye'nin savaşa girmesini durduracak olan tek unsurdur.

Bu savaşı durduralım!

Reyhanlı saldırısında olduğu gibi.

Hal el Esal'daki kimyasal silah kullanımını araştırmak üzere bölgede bulunan BM heyeti, konuya el attı. Ancak 2 bin sivil ve çocuğun öldüğünün iddia edildiği Şam yakınlarında araştırmalarını yaparken; normal koşullarda insansız olan bölgede o kadar çok çocuğun nasıl bulunduğu, kimyasal silah kullanımının hemen ardından bölgeye giden ana-babaların neden kimyasal kalıntıya bulaşmadığı gibi soruların cevaplarını da bulabilmiş değil.

Ama biliyoruz ki, ABD'nin bir ülkeye savaş açması için somut kanıtlara ihtiyacı yok. Tıpkı işgal sonrasında kimyasal silah bulunamayan Irak gibi, Libya gibi...

ABD'nin zor savaşı

ABD, Arap ayaklanmalarının başladığı günden bugüne, Suriye'yi kendisine hedef olarak seçmiş durumda. Ancak bugüne kadar attığı her adım kendisini vurduğu için, her aşamada saldırı ihtimali biraz daha zorlaşıyor.

En başta Suriye'de muhalefeti örgütlemeye büyük bir çaba harcadı; ancak muhalefet hızlı biçimde uluslararası kamuoyunda teşhir oldu. Eylemlerin gerçekten "demokrasi" isteyen "Suriye halkı" tarafından değil, ağırlıklı olarak başka ülkelerden (bir kısmı Libya'dan) taşınmış El Kaide'ci çeteler ve paralı askerler tarafından yapıldığı ortaya çıktı. Bu çetelerin halka dönük katliamları ve

fet tarafından sürekli olarak eleştirilen bir konu oldu.

ABD en son Ağustos 2012'de, Esad'ın kimyasal silah kullanmasının "kırmızı çizgi"leri olduğunu duyurdu. Haziran 2013'te ise Esad'ın kimyasal silah'a sahip olduğunu ve kullanabileceğini... Bu açıklamaya, savaşın-saldırının yakınlaşması olarak yorumlandı. Ancak geçen 2,5 ay boyunca bu konuda bir girişimde bulunmadı. Bugün artık kimyasal silah kullanıldığı daha doğrudan ifade ediliyor.

ABD emperyalizmi, Suriye savaşında pek çok zorunluluk, aynı zamanda engelle karşı karşıya. Ortadoğu hegemonyası için Suriye işgalini gerçekleştirmek zorunda. Keza **Suriye muhalefetine verdiği sözleri tutmadığı, hatta "kırmızı çizgi" dediği kimyasal silah kullanımı gerçekleştirdiği halde savaşı başlatmadığı koşulda, dünya genelindeki işbirlikçileri karşısında "güvenilmez" bir konuma düşme kaygısını yaşıyor.**

Diğer taraftan, Suriye'nin arkasındaki Rusya ve Çin desteği, İran'ın ve Hizbullah'ın açık tehditleri ABD'nin en büyük hadikayı. ABD, yeni bir Irak ya da Afganistan batağına saplanma kaygısını taşıyor.

Yanısıra, **işbirlikçilerinin desteğini bile tam olarak alamama ihtimali, dengeleri daha da belirsiz bir hale getiriyor.** Mesela ABD BM'den karar çıkartamayacağını gördüğü için, bugün yeniden "tek başıma kalsam bile" söyle-

Savaşa karşı devrimci demokrat güçlerin birleşik mücadelesi, bugün her zamankinden daha yakıcı, daha kaçınılmaz hale gelmiştir. Haziran Ayaklanması'nın direniş ruhu hala etkisini sürdürmektedir. Bu etkiyi ve direnme gücünü, savaş karşıtı mücadeleye kanalizetmek mümkün ve zorunludur. İşçi ve emekçi kitlelerin sokaklara dökülmesi, savaşa karşı tepkilerini devrimci-demokrat güçlerin önderliğinde ve kitleselemlitan eylemlerle ifade etmeleri, Türkiye'nin savaşa girmesini durduracak olan tek unsurdur.

AKP'nin "Eylül sendromu"

Haziran Ayaklanması'nın korkusuyla hükümet, hayatın her alanında saldırılarına devam ediyor. Eylül sendromu ile yatıp kalkıyor. Temmuz ayının başından itibaren tirübünlere, öğrencilere, işçilere, emekçilere, memurlara yoğun saldırılar gündeme geldi, yasal düzenlemeler yapılmaya başlandı.

Bir yandan da tutuklamalar, gözaltılarla, eylemlere müdahalelerle fiziki saldırılar sürüyor. Televizyon ekranlarını ağlama duvarına çeviren Başbakan'dan bakanlarına kadar, halkın her kesimine tehditler yağdırılıyor hükümet tarafından. Ağır hapis cezaları, para cezaları, mali denetimler vs.

Tribünler zaptedilemiyor

Hükümet, ilk saldırılarını taraftar gruplarına yaptı. Başta Çarşı olmak üzere, Fenerbahçe, Galatasaray taraftar grupları tehditlere maruz kalıyor. Statlara girerken e-bilet uygulaması ve biletlerin TC no ile alınması zorunluluğu, içki kontrolü, pankart kontrolü başladı, yapılacak tezahüratlara müdahaleler için yasal düzenlemeler çıkarıldı. Ancak yeni başlayan lig maçları, Avrupa kupası maçları ve öncesinde oynanan hazırlık maçları da dahil, her tarafta "Her yer Taksim her yer direniş" sloganları, direniş marşları, direniş şehitlerini anan sloganlar, hükümeti istifaya çağıran sloganlar haykırıldı ve hükümetin tehditlerinin hiçbir anlamı ifade etmediği görüldü.

İşin bir diğer yanı da, taraftarlara "siyaset yasağı" getirenlerin, söz konusu kendi politikaları olunca, bu yasağı hiçe saymalarıydı. Mısır'da Mursi'yi destekleyen ve darbeye cengaverce karşı duran AKP hükümeti, Konya-Fenerbahçe maçında açılan Mursi yanlısı pankartları ve milletvekillerinin taktığı Mursi resimli atkıları destekledi, "Rabia işareti" Başbakan'dan futbolcusuna kadar AKP'lilerin "parolası" oldu.

Hükümetin yasaklarına karşı yaratıcı argümanlar geliştiren taraftar grupları da yaptıkları röportajlarda yasakların iki yüzölçü olduğunu belirtiyorlar. Taksim direnişi sırasında en aktif gruplardan olan Çarşı grubuna karşı Haziran ayı içerisinde operasyon yapılmış ve liderleri gözaltına alınmış, tutuklanmışlardı. Maçlarını, stadın yıkılmasının ardından Kasımpaşa'da oynayacak olan Beşiktaş taraftarlarına siyasi slogan veya küfürle tezahürat attıkları koşulda stadda maç oynayamayacakları tehditleri savruldu. Kombine bilet alanlara tahhütname imzalatıldı. Lig başlarken de Beşiktaş-Trabzon maçından önce pankartları kontrol edilmek istenen Çarşı grubu, polisle kıran kırana bir mücadelenin ardından sahaya pankartlarını sokmayı başardı. "Lades gibisin Taksim hiç aklımdan çıkmıyorsun" pankartında görülen yaratıcılık, ilerleyen haftalarda daha farklı boyutlara taşınacaktır.

Norveç'te oynanan Avrupa kupası maçında bile Taksim direnişi sloganlarının atılması, Fenerbahçe'nin Avrupa kupasında oynadığı Salzburg ve Arsenal maçlarında sloganların haykırılması ve her türlü sansüre rağmen duyurulması önemli. Fenerbahçe'nin Sol Açık grubunun pankartı federasyon tarafından "ideolojik" olduğu gerekçesiyle içeriye sokulmak istenmedi. AKP hükümeti taraftar gruplarını bölmek için de kendi işbirlikçilerini devreye sokuyor. Fenerbahçe'de Genç Fenerbahçeliler ve Galatasaray'dan Ultraaslan grupları bu siyaset yasaklarını desteklediklediler. Yine de tribünlerin

büyük çoğunluğu direnişten yana tavır koyunca, sesleri kesilen onlar oldu. Yine Çarşı grubu adına Türkiye gazetesine röportaj veren iki kişi "Çarşı'nın arasında provakatörler var" diyerek işbirlikçilik yaptı. Gençlerbirliği'nin Ankara'da oynadığı maçta Ethem Sarısülük için sloganlar haykırıldı. Adana Demir Spor'un her maçında direniş sloganları yükseliyor.

Taraftar grupları böyle tavırlar koyarken, kulüp yönetimleri de elde ettikleri rantların gitmesinden korktukları için, devlet ve hükümet yanlısı açıklamalar yapmaya devam ediyorlar. Galatasaray yönetimi zaten uzun zamandan beri AKP hükümetiyle arasını iyi tutmak için "dikkatli" hareket ediyor. TT Arena stadında Başbakan Erdoğan'ın protesto edilmesi hala hatırlarda olduğu için, hükümetin karşısında yer alacak açıklamalar yapmamaya özen gösteriyorlar. Trabzonspor Başkanı İbrahim Hacıosmanoğlu adeta AKP'nin bir bakanı gibi açıklamalar yapıyor. AKP'nin İstanbul'da yaptığı mitinge katıldığını ve Başbakanı sevdiğini ve bununla "gurur" duyduğunu her fırsatta açıklıyor. Beşiktaş Başkanı Fikret Orman, Trabzon maçından sonra tribünlerin direnişi destekleyen sloganlarına "arada provakörler var. Beşiktaş'ı siyasete alet etmesinler, bizim devletle aramız iyi" diyerek tepki gösterdi. Beşiktaş'ın yıkılan İnönü Stadı'nın yapılması da hükümetin elinde bir koz olarak duruyor.

Sadece futbolda değil, sporun diğer branşlarında da hükümetin hamleleri devam ediyor. Olimpiyatları alamayacaklarına dair kaygıları artıkça, Taksim direnişçilerini suçluyorlar. Egemen Bağış "Olimpiyatları alamazsak bunun tek sorumlusu direnişçilerdir" dedi. Galatasaraylı basketbolcu Cenk Akyol, direnişe destek verdiği için milli takım kadrosuna alınmıyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi atletizm takımı antrenörleri Ahmet Ali Baş ve Rıdvan Çolak, Tayyip Erdoğan'ın Ankara'da düzenlediği "Milli iradeye saygı mitingi"ne gitmedikleri ve takımı havaalanındaki karşılamaya götürmedikleri için, Trabzon'daki gençler ligi için kafileye alınmadılar. Takımda yer alan sporcular ise antrenörlerine destek vermek için yarışmalara katılmama kararı aldı.

Sanat, direniş için

Diğer bir saldırı da Taksim direnişine destek veren sanatçılara oldu. Mehmet Ali Alabora, devlet tarafından direk hedef haline getirildi. Bizzat Erdoğan ve bakanlar tarafından tehdit edildi. Daha önce hiç gözlerine batmayan "İş Bankası reklamı"nda oynaması, kişiliğine saldırı vesilesi yapıldı.

Ağustos ayı başında "uyuşturucu operasyonu" adı altında, ağırlığı Taksim direnişine destek veren sanatçılar gözaltına alındı. Bu sanatçıların uyuşturucu kullanıp kullanmadığı bir yana, bu operasyonunun direniş sonrasına denk getirilmesi, sanatçıların itibarlarını sarsmak için yapıldığı ortadaydı. Sanatçıların büyük çoğunluğu serbest bırakıldı. İşin ilginç olan bir diğer yanı da, uyuşturucu operasyonu gözaltına alınan sanatçıların, aylar öncesinde devletin uyuşturucu karşıtı ve çevrecilik reklamlarında yer almış olmasıydı.

Direnişe bir şekilde destek veren sanatçıların dizileri yayından kaldırıldı, oynadıkları dizilerden

çıkarıldılar. TRT Leyla ile Mecnun dizisini yayından kaldırdı. Yine TRT'de bir dizide başrol oynayan Özge Bozok "dizi yayından kaldırıldı" gerekçesiyle diziden uzaklaştırılırken, yerine başka bir oyuncu getirildi.

Oyuncuların kazandıkları ücretler de bugüne kadar yapılmamış bir şekilde vergi denetimine ve mali denetime tabi tutuluyor. Nurgül Yeşilçay da bu sanatçılar kervanına katıldı. Konserlerde ise "Her yer Taksim her yer direniş" sloganları haykırıldı. Parkorman'da, İTÜ'de ve İnönü'de dünyaca ünlü grupların verdiği konserler, direniş simgelerinin yakıldığı alanlar oldu. Taksim direnişinde şehit düşenlerin resimleri sahnede yerini aldı.

Öğrenci dinamizmi durdurulamaz

Hükümetin bir diğer korktuğu kesim de öğrencilerdi. Direniş sonrasında operasyonlarda gözaltına alınan birçok öğrenci tutuklandı. Kredi ve Yurtlar Kurumu, sitesinden açıklama yaparak, herhangi bir eyleme katılan, slogan atan, duvara resim çizen öğrencilere kredi vermeyeceklerini ve yurtlara almayacaklarını duyurdu. Özellikle, üniversitelerin açılış törenleri, devletin büyük korkusu olmaya devam ediyor.

Devletin yeni gündemi kız ve erkek öğrencilerin ortak kaldığı karma yurtları ortadan kaldırmak. Kırklareli'nde karma yurtlar ayrıldı, Eskişehir'de düzenlemeler yapıldı. Trabzon Milli Eğitim Müdürü yaptığı açıklamada "Kızların ve erkeklerin aynı merdivenlerden inmesi beni rahatsız ediyor" dedi. Hazırlayacakları yeni kanunlarla bunun yolunu düzeltmek istiyorlar. Sözde "ortamın daha sağlıklı hale getirilmesi"ni dile getiriyorlar. Yurtlara herhangi bir yatırım ve bakım yapmayanlar, söz konusu öğrencilerin örgütlülüğünün dağıtılması olunca "ulvi" görevlere soyunuyorlar. Rektörler, direnişe katılan öğrenciler hakkında soruşturmalar başlattı. Ankara'da Milli Eğitim Müdürlüğü okullar kapalı olduğu halde öğrencileri çağırıp, "direnişe destek veren öğretmenlerinizi bize söyleyin" diyerek muhbirliğe-ajanlığa zorlandı. Ortaöğretimde öğrencilerin ve ailelerin önüne sadece İmam Hatip Liseleri ve Meslek Liseleri "seçenek" olarak konuluyor. Hatta öğrenciler habersiz bir şekilde bu okullara kayıt ediliyor.

Polis ise direniş boyunca vahşi saldırılarıyla önünü alamadığı süreci önlemenin yollarını arıyor. Temmuz ayı boyunca daha önceki yıllarda gündeme getirdikleri "muhbir vatandaş" projelerine benzer projeleri gündeme soktular. "Her mahalleye koyacakları kutular"la direniş potansiyeli taşıyanları tespit edecekler ve önlemler alacaklardı. Gelen tepkiler üzerine bu projeyi geri çekmek zorunda kaldılar.

* * *

Hükümet, önümüzdeki günlerde yaşanacak direnişlerin ve ayaklanmaların önünü almak için şimdiden yoğun çaba harcıyor. Onlar canhıraş şekilde sürece hazırlanırken, kitleler de Haziran ayaklanmasından aldıkları özgüvenle örgütlenmeye devam ediyor. Onların "eylül sendromu"nu daha da büyütme bizim elimizde.

Eskişehir’de direniş günleri...

31 Mayıs ile başladı Eskişehir’de de her şey... Ama biraz öncesinde üniversitelerde devletin yoğun baskısı hissediliyordu, devamlı olaylar yaşanarak bir öfke birikmişti. Sosyal medyada “Eti Park’ta buluşuyoruz” (artık ismi Ali İsmail KORKMAZ Parkı) mesajı ile başlayan buluşma, akşam saatlerinde AKP binasına yürüyüşle birlikte çatışmaya dönüştü. Geri çekinildiğinde üniversitelilerin yoğun olarak oturduğu bölgeye gidildi ve sayı inanılmaz bir şekilde artarak gecenin 04’üne kadar çatışmalar sürdü...

Bizler, akşam toplanma saatinde parka gittiğimizde kalabalık görünce sevinmemize rağmen, mikrofonu eline alanların, henüz kazanılmamış “zafer”i kutlamaları hepimizi şaşırttı. Reyhanlı henüz yeniyken ondan söz edilmemesinden tutalım da, “devrimci önderleri analım” dediğimizde “onlar ölmediler, yaşıyorlar” diyerek, önerdiğimiz her şey geri çevrildi. Mikrofonu olanlar, bir anda büyüyen kitlenin politikleşmesini gözlemlemede geride kaldıkları gibi, kitleyi ileri taşımak şöyle dursun “korkar giderler” algısıyla tüm konuşmaları apolitik düzeyde devam ettirdi; sinirlenerek kaygıyla dinledik...

Bir yandan saat artık 19-20 oluyor, İstanbul gittikçe daha da şiddetli saldırılarla karşı karşıya kalıyor; haber alma telaşındayız, bir yandan da burada bu “zafer” havasına bir son verelim diyoruz. Ama olmuyor... Sonra, kitlenin bir çoğu bu zafer havasını gördükçe dağılıyor. Kalan kişiler itiraz etmeye başlıyor, çünkü sosyal medyaya bakıldığında birçok şehirde insanlar fiili direniş halindeyken Eskişehir’in parkta beklemesini kimse sindiremiyor.

Kitle baskısıyla AKP’ye yürünme kararı alınıyor, sessizce yürünüyor fakat AKP’ye yaklaşıldığında saldırıyor polis; ardından dağılmalar, ne yapacağını bilememeler ama bir yandan da bırakıp evine dönmek istemeyen insanlar... Toplanmalar sonrası saldırılar ve saldırıya cevap verilemeyecek zorlukta mekanlar derken herkes üniversitelilerin yoğun oturduğu Espark AVM’nin olduğu kısma geçiyor, orada ilk başlarda 1000 kişi ile başlayan sonra 8000 kişi ile devam eden bir çatışmanın fitili ateşleniyor. Sokaklarda “herkes sokağa” sloganları yayılıyor, yayıldıkça gelenler artıyor... Bir yandan da çarşıya uzak Osmangazi Üniversitesi yurdunda ve civarında oturan öğrenciler haberdar olup gelmek istiyorlar, toplanıyorlar, ama bu iki kitlenin birleşmesini istemeyen polis, oradan gelenlerin önlerini defalarca saldırarak kesiyor... Espark’ın orada olan bizler gelmeye çalıştıklarını duyuyoruz, daha da mutlu oluyoruz, bir yandan da telefonunda interneti olan arkadaşlardan İstanbul’u, İzmir’i, Ankara’yı ve diğer illerden haberleri soruyoruz, cevap aldıkça direnişin ne denli büyük olduğunu kavramaya çalışıyoruz...

Hayatında ilk defa polislerle karşı karşıya kalan insanların öfkesini görmemek mümkün değil. Bu öfke insanların yüzünde bir kararlılığı da yansıtıyor. İnsanlar “yeter” diyorlar ve öyle bir ortam ki, topluca küfür edenlere bile bir yerden sonra müdahale ediyoruz. Çünkü o öfkeyi henüz daha farklı dile getirme noktasında değiller. Daha önce hiç çatışmaya girmemiş, ilk kez polislerle çatışan insanların ne kadar cesur olduklarını görüyoruz bir taraftan; ama ilk başta “AKP’ye yürümeliyiz” dediğimizde, “hayır, bu kitle apolitik çatışamaz, kaçır” diyenleri ön saflarda göre-

miyoruz. Hareketin özellikle de reformist yapıları aştığı bir ortam oluşuyor, onlar hareketten-direnisten daha geri bir tutum alıyorlar ve hala da bu direnişle birlikte gezi ruhunu anlayamadıklarını düşünüyorum.

Bazen polisler ağır saldırılarla ilerleseler de insanlar karınca gibi, aralara dağılıp dağılıp tekrar kavuşuyorlar ve her kavuşma daha coşkulu oluyor... Öne geçip toma’nın suyuyla baştan aşağı ıslanıyorum. Tanımadığım birisi koşup, sudan önümü göremediğim an, omzumdan sarılıp çekiyor geriye, “bir şey olmaz, gel” diyor. Sloganları yaşıatıyoruz, faşizme karşı omuz omuza kocaman bir mücadeleyi ölüyoruz. Biraz geri gittiğimde herkesin gözlerinde bir ışıltı, bir sevinç görüyorum. Ben geri gittiğimde başkaları öne çıkıyor, “yaralanan var mı” diye birbirimizi kontrol ediyoruz sürekli, inanılmaz bir paylaşım sürüp gidiyor...

Ara sokaklar durur mu? Her ara sokağa çekildiğimizde camlarda tencere tava çalan insanlarımız, limon uzatanı mı dersin, damacana suyunu kapı önüne çıkarmanı mı dersin, dış kapılara kapanmasını diye paspası sıkıştıranları mı... Böylesine bir yarıdışlamayı, bu kadar

çok insanın destek verdiğini ilk kez gördüm, kapalı olan neredeyse bir tane bile apartman kapısı yoktu...

Zaman ilerledikçe iyice ilerledik, polisi sürekli geri püskürttük, en son yanılmıyorsam gece 02:30-03.00 sıralarında artık Espark önündeydik. Önceden sürekli polis oradaydı, artık polisi de geriletebilmiştik. İlk başlarda önde çatışan 50 kişi oluyor, kalan topluluk arkada bekliyor slogan atıyordu, ama Espark önüne geldiğimizde en az 100 kişi öne çıkmış herkes ilerliyordu, inanılmaz bir coşku vardı ve insanlar geri dönmek istemiyordu... Polis saldırdıkça saldırıyor, toma sürekli su sıkıyor ama insanlar sınırlı halde bile geri adım atmıyordu. Tam o esnada bir cip toma ile aramıza girdi ve bize set ördü... Nerden geldiğini anlamadık ama o anlarda daha da moral oldu bir kişinin bizi toma’dan korumak için yaptığı bu şey.

Yolun sol tarafında çevik kuvvet kaplumbağa olmuş sadece taşlar kendine gelemesin diye kalkanlarıyla duruyor, sağ tarafında ise toma saldırıyor, ilerleyemiyordu. İnanılmaz bir andı, çok kişinin ilerliyor oluşu... Sonra bir anda saldırı geldi, toma çok hızlı üstümüze sürmeye ve aynı anda da çevik kuvvet koşmaya başladı... Herkes bir anda geri çekildi. Geri çekilirken yolun ortasına atılan çöp torbasına takılarak

düştüm ve gözlüğümü de düşürdüm, zaten tamamen ıslakken bir de üstüne gözlüğümü kaybetmek hiç iyi olmadı. Tekrar kalkıp ilk ara sokağa koştum. Normalde o tarafın ara sokağına çekilmeme konusunda anlaşmıştık, ama sağ tarafımda çevik kuvvetin koştuğunu görünce yolun karşısına geçemeyip girmek zorunda kaldım.

Ara sokakta eylemciler vardı, tam sokakta oradaki lere “caddede polisler ne tarafa gittiler, gözlüğümü düşürdüm” derken, biber gazı fişeği ayak bileğime çarptı, meğer karşımdalarmış... Yürüyemiyordum ilk an, beni tutarak taşıdılar, biraz kötü görünüyordum sanırım, ara sokakta görenler yanıma geliyordu... Hiçbir şey görememek çok fena bir durum, benimle aynı sokakta olanlara bu sokakların çembere alınabileceğini karşı tarafa geçmemiz gerektiğini söyledim, sokağın arka tarafına bakmaya bir kişiyi gönderdik,

bir kişi de ileri bakmaya gitti ve koşarak geldiler, çembere alıyoruz... Apartmanda olanlar hemen bağırdılar; “girin içeri caddede polisler var”.

Apartmanlara girdik, 5 dk sonra bomboş sokaktan yuhalanarak polisler geçip caddeye çıktılar, sonra bizler de indik hemen... Tekrar cadde üzerinde birleştirmişte artık polisler gerileyip çekildiler...

Bir grup çarşıya yürümeye başladı, büyük bir kısım ayrıldı, artık kazanmıştık. Biz de çarşıya yürümeye başladık...

Çarşıya varıldığında 300 kişilik bir grup tekrar AKP önüne yürümeye başladı. Artık sabah olmuştu, kitle çok azalmıştı ve örgütsüz bir toplamdı. “Bu saatten sonra bir şey olmaz, biz de gidelim” diye konuştuk, kitlede genel kabul gördü, anlaştık. Tam caddede geri dönerken karşıma koşarak çevik polisler çıktılar, meğer etrafımızı çevirmişler. Ara sokaklara koşmaya başladık, elimizde bir şey yoktu ve artık dönüyoruz bunun olması inanılmaz sinir bozucuydu. Koşarken biz geride kaldık ve sokak T şeklinde olmasına rağmen üç sokaktan da polisler geldiler, biz o sırada 40 kişi kalmıştık geriden koşanlar olarak... İnanılmaz bir vahşilikle saldırdılar, coplamadıkları kimse kalmadı, azgınca saldırdılar... Sabaha karşı Eskişehir sokakları kemik sesleri, şaklamaları ve insanların “yeter” çığlıklarıyla inledi... Burnu kırılanlar, beyin travması geçiren dostumuz, kolu kırılan kadınlar... Amirleri, köpeğe et atar gibi sokakta bizi öldüresiye coplamalarına müsaade ediyordu... Ali İsmail’in öldürülmesine şaşanlar oluyor, halbuki polis en başından beri sürekli kafamızı copluyordu, bir kişinin öldürülmesi tesadüf değil, şanslarıydı...

31 Mayıs’ın sabahında burada 170 kişi aynı anda dövülerek gözaltına alındı. Eskişehir Barosu ve gönüllü avukatlar herkese çok güzel sahip çıktı ve herkesin yalnız-güvencesiz kalmaması çok iyi oldu.

1 Haziran’da Eskişehir’de en kalabalık yürüyüş yapıldı, 40 binden fazla insan yürüdü, öyle bir gün, öncesinde hiç yaşanmamıştı... Muhteşem bir insan seli, ucu bucağı gözüküyor, hep bir ağızdan “faşizme karşı omuz omuza”... Topluluk AKP’ye yürüdü ve 2 yıldır ilk kez AKP’nin olduğu caddeye çıkabildik çatışmadan.

Bu sefer de işin içine reformistler girerek, garip bir ortam oluşturdular. AKP önünde bekleyen polisin yanına yaklaşılmadan caddede beklenildi ve sonra megafonlarla insanlara “dağılıyoruz” diye bağarmaya başladılar. İnsanları kendi elleriyle dağıttılar, bunu da “insanların güvenliğini alamayız, saldırı olursa izdiham çıkar” yalanlarına sığdırmaya çalıştılar. Birincisi, reformistler bu hareketin belirleyicisi veya insanların güvenliğinin tecellisi değil. İkincisi Taksim ve civarında yüzbinler o ortamda izdiham yaşamamışsa (ki tüm caddelerin genişliği aynı neredeyse) burada da yaşanmayacaktı.

Topluluğun büyük kısmı dağıldı, kalanlar ise çok uzun sürmeyen bir çatışma yaşadılar. O sırada reformisler Espark önünü “kazanılmış alan” görerek orada çatır kurmaya giriştiler.

Ali İsmail KORKMAZ'ın dövüldüğü gece, 2 Haziran'da garip bir hal yaşadık. Espark önünde binler toplandı, harekete geçti... Reformist hareketler yürüyüşü çok çok kısa tutarak Adalar Migros önünde bir basın açıklamasına indirgediler, buna karşı çıkıp AKP'ye yürümek isteyenler oldu, ama onların megafonu yoktu. Kitle Doktorlar Caddesi'nde (yolun ikiye ayrıldığı bir dönüm noktası, ya düz devam edip AKP'ye yürünüyor ya da sağa dönüp Migros'a varılıyor) durduruldu. Arkada olanlar, önde yaşanan tartışmayı hiç duymadılar, kim nereye gidiyor ne oluyor haberleri yoktu. O esnada önde olan bir topluluk AKP'ye yürüdü ve tam o sırada yağmur başladı, arkada olanlar ne oluyor anlamadıklarından bir kısım Espark'a geri döndü bir kısımda orada dağıldı. Böylece reformist hareket Migros önüne de kitleyi taşıyamadı, gidilemedi.

2 Haziran'da kitle bölünmeseydi, çatışmak istemeyenler gidecek, ama her halükarda çatışacak insan sayısı artacaktı. Garip bir ortam vardı, bir yandan çarşıya uzak olan Osmangazi Üniversitesi yanında oturan insanlar caddeye çıkmış sloganlar atıyorlar, camlarda tencere tava

çalıyorlar, bir yandan da Espark önünde binlerce kişi ne yapacağını bilemeden orada öylece durup ara ara sloganlar atıp bekliyorlar. AKP önünde ise çatışma devam ediyordu...

Bir mücadele bundan daha iyi bölünemezdi heralde... AKP'ye gidenler “provokatör” ilan ediliyor, kitle arasında gezen sivil polisler “orada çok polis var, bizi orada çok fena yaparlar gitmeyelim” diye kitleyi korkutuyor, reformistler de onlarla hemfikir “gidecekler gitsin, ‘halkı korumak için’ Espark güvenli” diyordu... İstanbul için durum daha kolaydı, “Taksim-Gezi Parkı” netti, oraya gitmek için çatışana “provokatör” denemiyordu, ama burada AKP'ye, bu işkenceyi bize yapana yürümek provokatörlük oluyordu! Haklıyken haksız duruma düşmek oluyordu! Eğer yeknesak durulabilseydi, bu ikilik bu kadar öne çıkmayacaktı.

Yapılan en büyük hata defalarca yapıldı ve bundan sonra da yapılacaktır, çünkü özeleştirisi hiç verilemiyor. Bir hareket bir yerden çekiliyorsa dahi, çekilmeyenleri düşünmek zorunda... Ali İsmail, eğer topluluk bölünmeseydi böyle kolay dövülemeyecekti, polisler böyle rahat, çatışmanın hemen yanındaki ara sokakta böyle pusu kuramayacaklardı. Topluluğun

Katillerin yargılanması için...

Ali İsmail KORKMAZ'ın soruşturma dosyasında uzun zaman gelişme kaydedilemedi,

hem görüntülerin olmayışı hem de tam olarak saat kaçta, nerede dövüldüğünün, en azından hastaneye yatırılmadan önce kendisinden öğrenilmemiş oluşu dosyayı belirsiz bir hale getirdi.

Toplanan kamera görüntülerinin olduğu hard diskleri ilk bilirkişinin açamamasıdan sonra, görevlendirilen Jandarma Kriminali ile açılmayan görüntülerin bir kısmına ulaşıldı... O görüntüler bize; hem Eskişehir Vali'sinin dediği gibi Ali İsmail'i dövenlerin “arkadaşları” değil; polisler ve “kapayıp eve gittim, görmedim” diyen esnaf olduğunu gösterdi. Vali, “ne geçmiş” olsun dedi ne de “başınız sağolsun”... Buna rağmen ilk başta “arkadaşları dövmüştür” diyerek toplumun kafasını bulandırmak istedi, sonrasında dövenler ortaya çıkınca da hala “siviller ağırlıkta dövmüş” diyerek polisin öldürücü; o iğimiz sızlayarak, dizimizi döverek, dudağımızı sıkarak izlediğimiz polisin tekmelelerini görmezden geldi...

Vali çok iyi biliyordu, orada pusuyu polislerin kurduğunu ve bütün bunları onların tezgahladığını... Bunun görülmesini istemediği için, suçu esnafa atarak sıyrılmaya çalıştı. Esnaf, polis sokağa girene kadar kimseye el kaldıramazken, eli sopalı, bir kısmı gaz maskeli polislerin korumasında onlardan cesaret alarak sokağa her girene saldırdı. Esnafın bu hareketinde bile, polislerin-devletin sorumluluğu yatıyordu...

Buradaki asıl vahşet; bir devletin bir olayı dağıtmak isterken her yolu mubah görmesiydi. Devlete göre karşısında olan insanların ne yaşam hakkı, ne de vücut bütünlüğünün önemi vardı, asıl vahşet buydu. Ali İsmail'in dövüldüğü sokağa Terörle Mücadele polislerinin girmesinin amacı açık; AKP'yi hedef alan olursa ara sokaktan eylemcilerin çembere kulma ihtimaliydi... O sokağı keserlerse, bunu engellemiş olacaktı. Çevik Kuvveti de o sokağa sokabilirken, TEM polislerinin sivil olarak görevlendirilmesi vahşetin başlangıcıydı. O sokakta bir sürü insanı dövmesine rağmen polislerin kimseyi gözaltına almadığını görüyoruz. Benzer şekilde caddenin karşı sokağında da aynı şeyler yapılıyor. Burada açık açık bir emir söz konusu. 31 Mayıs'ta 170 kişi gözaltına alındığında hem ortalık ayağa kalkıyor hem de en az 15 saat polisler karakolda uğraşmak zorunda kalıyorlar. Bu yüzden 1 Haziran'da ve 2 Haziran'da gözaltı sayıları 10-15'i geçmiyor, ama sokaklarda dövülen insan sayısı 50 kişiden fazla olarak görülüyor. Bunun bir emir olduğu, bir plan dahilinde yapıldığı açık olmasına rağmen halktan saklanıyor, “arkadaşları yapmıştır” denerek su bulandırılmaya çalışılıyor.

Sokağa giren polislerin, görebildiğimiz kadarıyla hepsinin Terörle Mücadele polisleri olması bir rastlantı değildir. Hele ki 1 saatten uzun süre o sokakta arabaların arkasına saklanarak pusu kuran polislerin, burada o kadar saat amirleri-

nin haberi olmadan durmalarına 10 yaşındaki çocuk dahi inanmazken, bu hukuk sisteminde savcılarını inanıyor! Bunca zaman boyunca konuya ilişkin amirlerin ifadesinin dahi alınmamış olmasına söylenecek söz bile bulunamaz...

Bulunan, izlediğimiz görüntülerde tutuklanan TEM polisinin, Ali İsmail'in kafasına üç kez çok sert öldürücü şekilde vurduğunu, esnafın da vurduğunu ve sokakta yakaladıklarını gördük. Ama daha sonra ortaya çıkan görüntülerde, sokağın girişindeki otelin görüntüsü ile olayın geçtiği sokağın sonundaki fırının görüntüsünün farklı video saatleri yazsa da aynı zamanı yansıttığı kanıtlandı. Böylece, Ali İsmail'in sokağa girişini, girdiği zaman oradaki TEM polisi H.E'nin dövdüğünü gördük, tanığın ifadesine göre sokaktan çıkarken de dövülmüş ve video izlendiğinde de tutuklanan polisin Ali İsmail kaçarken el işaretiyle ilerideki polisleri hareket yaptığı, tutmalarını istedikleri açık görülüyor.

Adalet için, o sokakta bulunan Ali İsmail'e vuran herkesin yargılanması, tutuklanması gerekiyor. Amirlerinin azmettirme suçundan tutuklanması gerekiyor. Ama maalesef, AKP vekili Bekir Bozdağ'a yumruk atıldığı için 2 günde 5 polis açığa alınırken, şu an 1 polis hariç diğer polisler görevlerine bellerinde silah devam ediyorlar!

“Hukuk kimin için?” diyoruz ister istemez... Gezi eylemine katılanlara 17'şer yıldan dava açıp “örgüt”e sokanlar, o sokakta Ali İsmail'e kurulan pusuya, “örgütlü iş yapılarak oradaydılar” diyemiyor! Gezi eylemlerinde üstünde baret, deniz gözlüğü olunca “suç aleti” var diyerek tutukladılar insanlarımızı, şimdi konu bizi öldürenlere gelince “ee vurduğu net değil ama” denilerek tutuklanamıyor, görevlerinden alınamıyorlar. Onların gözünde bizim canlarımızın değeri yok, yok ki kendi çıkarları uğruna bizleri savaşa gönderip öldürtmeyi ve ölmeyi de bize hiç sormadan karar verebilmek istiyorlar!

Ali İsmail'in katilleri er ya da geç belli olacaktır. Ali İsmail'i sokaktan çıkarken görüntülemesi gerekirken otel sahibinin “şalteri indirdim” diyerek kameraların kayıta olmadığını söylemesinin, böylesi bir ortamda hiç bir inandırıcılığı yok... Tekrar bilirkişiye gönderilecek görüntüleri, yeni bilirkişiler eğer açabilirlerse, artık bilmediğimiz hiçbir şey kalmayacak, katillerinin en başından en sona neler yaptığını görebileceğiz. Mahkemede de hakimlerin ve katillerin diyecekleri sözleri kalmayacak, yaptıklarının altında ezilecekler!

Unutulmaması gereken, Ali İsmail'in katillerinin bulunmasındaki en büyük unsurun toplumsal baskı olduğudur. Toplumsal bir baskı olmasaydı ne görüntüler bulunur ne de katiller ortaya çıkarılırdı... Şimdi, Gezi'de dediğimiz gibi “bu daha başlangıç”! Sıra onların cezalandırılması-yargılanmasına geldiğinde de unutmamalı, katillerden hesap soracağımızı, adalet istediğimizi haykırmalıyız.

Benzer bir durum diğer Gezi şehitleri için de sözkonusudur. Ethem'in katili önce gözaltına alınmış, sonra serbest bırakılmıştır. Abdullah ve Mehmet'in katilleri ise sokakta serbestçe gezebilmektedir. Direniş şehitlerinin katillerini istediğimizi her yerde haykırmalıyız ve bunu başarmalıyız.

azlığından faydalanıyorlar ve onun güveniyle daha da azgınca saldırıyorlar. Bu noktada orada yaşanan her şeyde bu topluluğu bölenlerin objektif bir sorumluluğu var.

Aynı şeyi, Ali İsmail'i kaybettiğimiz gün de yaptılar maalesef. Ali İsmail'i kaybettiğimizde çok uzunca bir yoldan çarşıya ve dövüldüğü yere, AKP'nin oraya yürüdük. Her zamanki gibi AKP önünde polisler bekliyordu. Hepimiz 2 saattir yürüyor ve slogan atıyor olmaktan yorulmuştuk, acılıydık... Anma yapılacaktı, dövüldüğü yerde. Topluluk caddeye geldi, mumlar yakıldı, karanfiller konuldu... Henüz daha oturamadan, ölen şehitlerimizin adını andık, 5-6 tane slogan attık ve yine megafonla “arkadaşlar hep birlikte Espark'a dönüyoruz foruma” diye bağırıldı. O an tartışmalar, bağışmalar yaşandı. İnsanlar “anma” yapmak istiyordu, 10 dakika durup gitmek için oraya gelmemiştik. “40 yıl önce kaybettiğimiz şehitlerimizi böyle anmıyoruz, bu şekilde anma olmaz” dedik, dinlemediler. Korkuyorlardı, ya polis saldırırsa? 19 yaşında gencecik biri dövülerek öldürülmüş, öfkeliyiz, üzgünüz, katilleri isim isim bilmesek bile karşımızda bekleyen polislerin olduğunu biliyoruz... Bu korku niye? 19 yaşında öldürülen gencecik bir insanın daha vücudu soğumadan anmasına dahi saldıracaksa devlet, saldırın! Bunu bile yapamıyorsak gayri neyimiz kalmış!?

2 saat yürüyüp ağlayan, slogan atan, yorulan insanlar, caddeye girdiğimizde polise yaklaştığımızda sesini yükseltmişti, sloganlar daha güçlü atılıyordu. Öfke tekrar kabarıyordu, katillere yaklaştıkça... Tam da bunu tersine çevirecek yegane şey, polisin saldırısı değil, kitlenin içerisinden korku salınmasıydı. Sürekli bunu yapıyorlar, insanları tedirgin ediyorlardı.

Megafonla bağırırmaya devam ettiler ve giderken tedirgin olan insanlar da gittiler ayaklarını sürüyerek. Biraz gidip az ötede bekleyen bir sürü insan vardı; gitse yüreği bizle kalıyor, gitmese “polis mi saldırır az kişi kaldık” diyor... Orada yarım saat anma yapma

kararı alındı hep birlikte, 200 kişiydik. Orada, Ali'nin dövüldüğü sokaktan ellerinde sopalarla sivil faşistler gelip bize saldırırsa, elimizde hiçbir şey yok! Üstüne bildiğimiz gibi polis de saldırır ve orada da birileri ölebilirdi. Tüm bunları düşünmeden bizi öylece orada bırakıp gittiler. Herkes onları eleştirdi, buna rağmen hala özeleştirir dahi vermediler... Gidenler “bizi neden götürdünüz oradan” dediler, “megafonluları istemiyoruz artık” dediler... En iyi söylenen şey, ise forumda söylendi: “İlk başta kimse bayrakla gelmesin demiştik, ama keşke bayraklar olsaydı, bizi orada bırakıp gidenleri görseydik”

* * *

2 Haziran'dan sonra çadırlara geçiş yapıldı, bir daha AKP'ye yürünmedi. Çadırlar da disipline edilemedi, sürekli mahallelere yürüme taleplerimiz, farklı farklı bahanelerle gözardı edildi. Sonra daha yakın yerlere yürüme kararı alabildik. Ve yürüdüğümüzde görüldü ki, yürüdükçe büyüyoruz, coşkumuz artıyor... Yürüyüşler çoğaldı...

Bu yürüyüşler öyle ki, Gezi Parkı'na saldırıldığında bir anda yürümeye başlanıp çok uzun yollardan geçerek 30 bin kişinin katıldığı bir kalabalığa ulaştı. Çadırlarda, komitelerde Taksim'e müdahale yapıldığında artık bir şey yapmak gerektiğini söylediğimizde, üstümüze yüründüğü de oldu. “Kurtarılmış alanı” kaybettirmek istediğimiz de söylendi. Biz ısrarla, burada bir şey üretmedikçe kendini tüketeceğini ve bu pasif direnişin söneceğini-önemsizleşeceğini dile getirdik. Karşımızda “bu çadırlara saldırı olursa sonuna kadar dayanınız” sözleriyle geldiler. Ve ne yazık ki, artık saldıracaklarını bildiğimiz günün gecesinde, reformistler çadırlarını boşaltmaya başlamışlardı ve aralarında “neden polisin dağıtmasını bekliyoruz ki, biz toplayalım” diyenler bile vardı... Artık ne yaptıklarını, ne yapacaklarını kendileri de bilmiyordu. Sürekli her yanyana gelen topluluğun “eğlenmesi”, zafer nidaları atması gerektiğini düşünmelerine anlam veremedik.

Ali İsmail 40. gün Antakya'da anıldı!

Antakya-Ekinci'de, Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi (AİK-HK) tarafından hazırlanan 40. gün anma etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinliğe başta Ekinci halkı olmak üzere, Antakya'nın ilçe ve beldelerinden yoğun bir katılım oldu. Etkinliğe Haziran direnişi şehitlerinden Mehmet Ayvalıtaz ve Ethem Sarısülük'ün aileleri de katıldı.

Devrimci yazar Nevin Berktaş, İHD kurucularından Makbule Berktaş ve Artvin Derelerin Kardeşliği Platformundan Murat Tokdemir de katılımcılar arasındaydı.

Anma saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunda kitle hep bir ağızdan Nazım Hikmet'in “Güneşe akın var” şiirini okudu. Daha sonra AİK-HK adına bir konuşma yapıldı ve slayt gösterisi sunuldu. Slayt gösterisi kitleden büyük alkış aldı. Ve “Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür” sloganları atıldı. Etkinlik şehit ailelerinin söz almasıyla sürdü. Aileler, çocuklarının hayatlarının çalındığını, katillerin hala bulunmadığını ve adil bir yargılama süreci işlemediğini, hesap sorulana kadar mücadelenin süreceğini söylediler. Arkasından Nevin Berktaş yaptığı konuşmada, 12 Eylül'ün koyu gerici yıllarından anlatarak, devrim ve sosyalizm şehitlerinden örnekler verdi, Mehmet Fatih Öktülmüş'ün son sözlerinden aktarım yaptı. Ardından AİK-HK'nın hazırladığı şiir dinletisi gerçekleştirildi. (Nazım Hikmet-Yaşama dair) İHD kurucularından Makbule Berktaş (Makbule Ana) bir konuşma yaparak, 70'lerden beri devrimci anası olduğu, hiç yılmadan usanmadan mücadele ettiğini, gençlerin haklı ve doğru bir davanın peşinde olduklarını ve desteklenmesi gerektiği söyledi. Makbule Ana'nın konuşması “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganına tüm kitlenin eşlik etmesiyle noktalandı. Komitenin hazırladığı skeçten sonra Derelerin Kardeşliği Platformu'ndan Murat Tokdemir, Karadeniz'de katledilen Metin Lokumcu'nun ve Haziran şehitlerinin sorumlusunun devlet olduğunu ve halkların ortak mücadelesini gerektiğini vurguladı. Konuşmadan sonra Ahmet Arif'in Anadolu şiiri okundu. Etkinlik, Mesrehel Emel'in hazırladığı bir gösteri ve Kaldırım Müzik Topluluğunun müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

Etkinlikte sık sık “Bu daha başlangıç mücadeleye devam”, “Her yer taksim Her yer direniş”, “Faşizme karşı omuz omuza” sloganları atıldı. Şehit aileleri ve halkta öfke ve acının iç içe geçtiği görüldü. Kitlelerin hesap sorma bilinci, inancı ve kararlılığı yüksekti.

Çadırlara saldırı sabaha karşı oldu ve çadırlardan çok az kişi çıktı, saldırı olacağını düşünen gitmişti bile... Çıkan kitle, çadırlar toplanırken karşı tarafında oturdu bekledi, sabah yolu kapadığında da saldırı başladı. Ve oraya gittiğimizde bize ısrarla “sonuna kadar savunuruz” diyenlerden bir kişi dahi yoktu, hepsi gitmişti. Yine bahane belliydi; az kişiydik!... Orada polis her yerden saldırırken çok yakın yerlerde olmalarına rağmen desteğe gelmediler bile, sebepleri yine belliydi; “boşu boşuna” gözaltına alınmaya gerek yoktu!

Çadırlar çok cılız bir direnişle kaldırılmış oldu. Forumla geçildi. Forumda da belirsizlik, ne konuşacağını bilememe, haftanın her günü oluşu, duyurusunun yapamama ve disiplinsizlik sayesinde çok kişi gelmeye başladı. Birçok kişinin de okulu bitmiş, yazın evine dönmüştü... Forumlar uzun uğraşlarla, defalarca alınan toplantılarla belirli bir disiplin kazanmış oldu. Forum sayısını önce haftanın 3 gününe şimdi ise haftanın 2 gününe indirdik, her cumartesi Ali İsmail için Adalet Yürüyüşü yapıyoruz, her perşembe iki saatlik adliye önünde Adalet Nöbeti tutuyoruz.

Forum sırasında küsenler de oldu, çok emek verip değeri anlaşılamayan insanlarımız da oldu, ama güzel şeyler de başarabildik. Ali İsmail'in katillerini bulmak için binlerce sticker (yapıştırma) yapıldı her yere, yüzlerce afiş asıldı... En önemlisi de, herkesin şaşırıldığı; şehrin içinde ve birçok mahallesinde Billboardlarda, tramvay duraklarının reklam panolarında Ali İsmail'in afişleri asıldı, bayramdan sonraya dek de kaldı, katillerin tutuklanmasından sonra kaldırıldı. Bu çok güzeldi, çünkü Ali İsmail ile birlikte aynı sokakta dövülen, olayı gören duyan birilerini bulmaya ihtiyacımız vardı. Diğer yandan Eskişehir halkına Ali İsmail'i ve sahip çıktığımızı göstermemiz gerekiyordu. Reklam panoları sayesinde burada Ali İsmail'i görmeyen-duymayan kalmadı ve toplumsal bir baskı oluşturdu...

Ali İsmail için Anadolu Üniversitesi'nin Kütüphanesinin isminin ve 31 Mayıs'ta toplandığımız Eti Park'ın isminin Ali İsmail Korkmaz olarak değiştirilmesini istiyoruz, bu isteğimiz için haftanın en az iki günü çarşıda imza standı açıyoruz, aynı zamanda standlarda forum ve eylemleri içerir bildiriler dağıtıyoruz. Forum tüm sıkıntılara, belirsizliklere rağmen iş yapmak isteyen, Ali İsmail'e karşı kendini sorumlu hisseden, yüreği güzel insanların emekleriyle az kişi de olsa çok işler başardı, başanyor.

Tüm bunlarla birlikte, forumlarda konuşulan konunun önceden belirlenip, o konunun duyurusunun yapılıp, günü geldiğinde konuyu konuşmak, forum için en iyi şeylerden biriydi. Daha düzenli ilerleyip daha net konuşabiliyor, tartışabiliyoruz. Yavaş yavaş, yaz tatilinin bitimi ile direnişçilerin dönmesi-ne, disiplini sağlayarak hazırlanmış olduk.

Burjuva Adalet yahut Kantarın Topuzu

Dünya ölçeğinde son 10-15 yılın belki de en öne çıkan kavramı "demokrasi" olmuştur. Bir ülkenin işgal edileceğinin ya da devletin halka karşı uygulayacağı şiddetin artacağına en önemli alameti "demokrasi" kavramının kullanımına göre değişmektedir.

Baskı ve şiddet ne kadar artarsa, demokrasi kavramının kullanımının dozajı da o kadar artıyor. Ne kadar fazla özelleştirme yapılıyorsa, sendikasızlık ne kadar artmışsa, örgütsüzlük ne kadar yaygın ise, polisin şiddeti ne kadar pervasızlaşmışsa, yani "hukuksuzluk", "adaletsizlik" ne kadar büyümüşse, işte o kadar demokrasi-den, hatta "ileri demokrasi"den dem vuruluyor. Adaletsizlik, "demokrasi" demagojisiyle örtbas ediliyor.

Peki adalet kantarının topuzu hep nereye doğru ağır basar?

Üretim araçlarını elinde tutan güç, yani egemen sınıflar, adaletin terazisini ellerinde tutarlar. Adalet, günümüz dünya ölçeğinde uluslararası tekelci burjuvazinin ihtiyaçlarına göre şekillenir, belirlenir. Yani burjuva adaleti, hiçbir zaman kitlelere adalet içermez.

Burjuvazi, iktidar aygıtını "sosyal bir hukuk devleti" olarak tanımlar ve adaletin sınıflar-üstü olduğu yanılsamasını yaratır. Ama bu, pespaye bir yalandan öte bir şey değildir. Burjuva hukuk sistemi, egemen sınıfın en önemli baskı aygıtlarından biri olarak, sömürü düzeninin devamını sağlamak üzere merkezi bir rol üstlenmektedir.

Burjuva adaleti, ağır çalışma koşulları, iş cinayetleri, sendikasılaştırma, işsizlik, yok-sulluk, kadın cinayetleridir. Burjuva adalet, Ethem Sarısülük'ün, Ali İsmail Korkmaz'ın, Mehmet Ayvalıtış'ın, Abdullah Cömert'in katillerinin elini kolunu sallayarak aramızda dolaşmasıdır. Yani işçi sınıfı ve emekçiler için, tam bir adaletsizliktir. Adalet isteğini, ya "mecbur olduğu alanlarda" ve kitlelerin mücadelesini durduramadığı noktada, geçici ve kısıtlı olarak sunar; ya da "menfaatleriyle çatışmadığı ölçüde" asgari düzeyde karşılar. Düzenin grev, toplantı ve gösteri yürüyüşü gibi kimi temel hakları tanımada da bu durum söz konusudur. Çünkü bu haklar, büyük mücadeleler sonucunda kazanılmıştır. Yani kantarın topuzu, burjuvazinin menfaatlerine ve meşruiyetlerinin devamlılığına göre ağır basar. Örneğin; bankaları hortumlayanlar, ülkeyi "alenen" soyup soğana çevirenler yargı önüne çıkarılıp bir güzel aklanırken, Gaziantep'te baklava çalan bir çocuğa verilen 36 yıllık hapis cezasını hatırlayalım. "Büyük hırsız, küçük hırsız cezalandırır" sadece, hepsi bu!

İşte tam burada düzenin adalet oyununun maskesini düşürmek ve gerçek adaleti tahsis edebilmek, yine devrimci güçlerin omuzlarındadır. Çünkü bu düzen gerçek anlamda bir adaleti, hiç bir zaman sağlayamaz. Pir Sultan'ın dediği gibi, "bozuk düzende sağlam çark olmaz". Baskı ve zulüm altında ezilen milyonlara güç ve güven vermenin, kitleleri çürümüş düzene karşı devrimci saflarda örgütlemenin önemli araçlarından biri "işçi sınıfının devrimci adaleti"ni tahsis etmekten geçer. Bu, haklarımız için fiili meşru mücadele etmekten başlayarak, emekçi mahallelerde kitleler arasındaki ilişkileri devrimci bir temelde şekillendirebilecek halk mahkemeleri kurmaktan ve devrimci mücadeleyi baltalayan karşı-devrimci güç odaklarının cezalandırılmasına ve dağıtılmasına kadar kitleleri kendi gücüne güven-diren bir içerik taşır. Devrimci adalet, bu yönüyle çürümüş düzenin panzehiridir. Yarının bugünden kurulmasıdır.

Marx'ın, Gotha Programının Eleştirisi'ndeki sözleriyle noktalayalım: "Burjuvazinin hukuk hayali, işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu bütünüyle ifade etmeye yetmez. İşçi sınıfının kendisi, şeylere ancak kendi gerçeklikleri içinde, hukuksal renklerle boyanmamış gözlüklerle bakarsa, bu durumu tam olarak tanıyabilir."

Direnış şehitleri ölümsüzdür! KATİLLERİNİ İSTİYORUZ!

Mehmet, Abdullah ve Ethem'den sonra Ali İsmail Korkmaz'ı da şehit verdik. Dördünü de kalleşçe vurdular...

Pusular kurdular sokak aralarında.

Karanlığın bekçileri, cehennemin zebanileriydiler. Kimi kez kurşun yağdırdılar üzerimize, kimi kez arabalarını sürdüler, kimi kez sokaklarda, apatman girişlerinde, izbe kuytularda sopalarla saldırdılar. Birimizin üstüne onlarcası üşüştü ve öldüresiye dövdüler...

Vur ulan köpek dölü! / Vurduğun her bir ölü / Canlanır çiçek açar! Her çiçekte bir tohum / Her tohumda vurduğun / Bir yiğit doğar yaşar!

Resmi polisleri ve askerleri de yetmedi. Sivillerini sürdüler ortalığa... Çarlığın "kara yüzleri", Faşist Mussolini'nin "kahverengi gömleklileri", Hitler'in SS'leri neyde, AKP'nin "ak gömleklileri" odur. İstanbul'da, Eskişehir'de, Ankara'da, Hatay'da gördüğümüz "beyaz gömleklili" siviller, bazen sopalarıyla, bazen silahlarıyla, bazen de palalarıyla dehşet saçıyorlar. Sonra da ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar. Yükselen tepkiler üzerine gözaltına alınanları da, "tutuksuz yargılamak" üzere bırakıyorlar. "Tavşana kaç, tazıya tut" misali...

Ama nafi! Nereye kaçarlarsa kaçsınlar, bu halkın öfkesini hep enselerinde hissedecekler, ellerimiz yakalarında olacak ve ergeç hesap verecekler!

Bir değil, beş on değil / bin değil, yüzbin değil / milyonlar biz! Vurmak ile bitmeyiz / kovmak ile gitmeyiz / Her diyarda varız biz!

İşçiler, emekçiler gençler!

Direnışin başladığı günden bu yana 4 şehit verdik. Binlerce kişi yaralandı. Halen ölümler pençeleşen insanlarımız var. Şehitlerin sayısı her an artabilir.

Karşımızda elinde gaz bombası, sopa, pala, silah olan bir grup bulunuyor. Bizimse elimizde sadece taş var! Ve halen aramızdan bazıları "taş atmayın" diye bağıyor! Taş atan "provokatör" oluyor, pala sallayan, silah sıkan, çivili sopalarla saldıran, "esnaf", ya da "duyarlı vatandaş!

Devletin bu demagojisine kanmayalım! Bilinçli ya da bilinçsiz polisin ekmeğine yağ sürmeyelim! Bizden "bir yanağımıza tokat atıklarında, diğerini uzatmamız" isteniyor! İnsanlarımız birer birer ölürken, kurbanlık koyun gibi mağrur, salhaneye yürümemiz isteniyor! HAYIR!

Acı, gözyaşı ve ÖLÜM hep bize düşmemeli! Bu bizim kaderimiz değil! Yaşanan vahşete karşı, her tür araçla direnmek, bir haktır! Her zaman olduğu gibi şiddete başvuranlar, devletin resmi ve sivil güçleri oldu. Direnişçiler, sadece kendilerini savunuyor, Bu bir zorunluluktur ve meşrudur.

Düzenin adaletini görüyoruz! Bir yandan vuruyor, bir yandan koruyor ve kolluyorlar. Ethem'in katilini serbest bıraktıkları gibi, koruma bile verdiler. Ali'nin katillerini gösteren kamera çekimlerini yok ettiler. Abdöcan'ın, Mehmet'in katilleriyle ilgili hiçbir işlem yapılmadı! Palalı saldırgan yurtdışına kaçırıldı!

Ali'nin ölmeden önce yazdığı gibi "KORKMAYACAĞIZ, YILMAYACAĞIZ!" Hunharca öldürölmelerinin hesabını soracağız! "KATİLLER BULUNSUN HESAP SORULSUN!" sloganıyla inleteceğiz her yeri...

Şehitlerimize ve tutsaklarımıza sahip çıkalım! Palalılar serbest kalırken, üzerlerinde deniz gözlüğü olanların tutuklanması adalet midir? "ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK" diyerek, yürüyelim üstlerine!..

Top, tüfek, ateş, ölüm/ Vız gelir bize/ Gömüyoruz şehitlerimizi kalplerimize/ İstemez vaadtmeyin cenneti bize / Dünya cennet olacak ellerimizle!..

15 Temmuz 2013

Güçlü ve zayıf yanlarıyla ANTAKYA'DA DİRENİŞ

1 Haziran Cumartesi günü, yaklaşık on bin kişinin bulunduğu yürüyüşe polisin saldırması ve iki-üç bin kişinin polisle karşılık vermesiyle başladı Armutlu eylemleri.

Antakya'da eylemlerin merkezi hep Saray Caddesi'dir; ancak polisin azgınca saldırılarında Armutlu hep sığınak olmuştur. Çatışmalar başladığında halkın geri çekildiği ana adres Armutlu'dur. Gezi eylemleri ile beraber, eylemlerin başlama yerleri Antakya'nın bütün semt ve belde-lerine taşmış, ancak ana merkez yine Armutlu olmuştur.

Esas olarak gündüz başlayan Gezi eylemleri, tüm Türkiye'de olduğu gibi Antakya'da da akşam mesaisine döndü. Halk, Antakya'nın çoğu mahallesinden yürüyerek Armutlu'ya geldi, burada birleşerek köprüye yürümeye başladı. İlk iki gün köprüye yürüyen kitle, oradan tekrar Armutlu Mahallesi'ne yürütüldü ve sonraki günlerde Armutlu'ya hapsedildi.

Üçüncü gün halk tekrar Armutlu'da toplanarak, Antakya'nın merkezi sayılan Ata Köprü'süne yürümek istedi. Ancak başta Armutlu mahalle muhtarı ve kendilerini "mahalle büyükleri" olarak tanıtan bir grup, kitlenin önünü keserek, polisin büyük bir şiddetle saldıracaklarını propaganda etmeye başladılar. 3 Haziran akşamı, saat sekiz gibi başlayan bu işbirlikçi propaganda bastırılmayınca, saat dokuz gibi kitlenin en kalabalık olduğu saatte, "yürümeye kalkışanların, kitlenin içinde bulunan kadın ve çocukların ölümünden sorumlu olacakları" gibi saldırgan bir tutuma dönüştü. Bu söylemler üzerine, Armutlu'da birleşerek büyüyen kalabalıkta büyük bir kargaşayla tartışma başladı. Saat 10:00'a doğru kitle bu tartışmadan yoruldu, ancak yürüme kararlılığında olan önemli bir kesim, polisin olası saldırısına karşı barikatları kurmaya başladı. Bu tutum, işbirlikçilerin ("mahalle büyükleri!") müdahalesini de büyüttü. Bir taraftan barikatları engellemeye çalışırken, diğer taraftan insanların yüzlerini açmalarını, aksi bir davranışın polisi daha çok tahrik edeceğini, yaşanacaklardan bu maskeli grupların sorumlu olacağını daha yüksek sesle dinlendirmeye başladılar. Ancak yaklaşık on bin kişi, çatışma da olsa yürümeye kararlıydı ve bütün bu provakatif saldırılara rağmen, saat 11 civarında barikatlar kuruldu.

İşbirlikçilerin başarısız olması üzerine, devlet TOMA ve akreplerle Armutlu'ya girerek azgınca saldırıya geçti. **Saldırı sadece beş dakika sürmüştü; ancak bu süre, polisin Abdullah CÖMERT'i önce darp edip, ardından silahla vur-**

masına yetmişti. Saldırı öylesine pervasızdı ki, savunmasız olan kitle bu saldırıda onlarca yaralı vermiş, kimi dalağını aldırılmış, kimi komaya girerek yaşam tehlikesi geçirmiştir.

Abdullah CÖMERT'in bu kadar kısa bir sürede vurulması, akıllara hedef alınarak öldürülmek istendiğini getirmektedir. CÖMERT'in vurulmasında, devletin olduğu kadar başta mahalle muhtarının ve kendilerini "büyük" sayan, sonradan "mahalle komitesi" olarak da kendilerini adlandıran bu işbirlikçilerin büyük payı vardır. Zaten mahalle muhtarı, cadı avında devletle kol kola girmiş ve devrimcileri tutuklamalarında devlete yardımcı olmuştur.

Tutuklananların aileleri, sonraki günlerde Abdullah Cömert'in katillerinin bulunması ve tutsakların serbest bırakılması için yaptığı oturma eylemlerinde muhtarı teşhir etmiştir. Ali İsmail KORKMAZ'ın ölümünün kırkinci günündeki eylemlerde de, atılan sloganların arasında, "Satılmış Muhtar" sloganı dikkat çekicidir.

İlk günlerde on binlerle başlayan eylemler çatışmalara rağmen sürmüştü ve Abdullah CÖMERT'in vurulmasının ardından devam etmiştir.

Ancak akşam geç saatlerde devletin saldırması ile başlayan ve güya bu saldırıları durdurmak için **işbirlikçiler ile kol kola giren CHP gibi düzen partileri ve kimi reformist gruplar, Armutlu'da Uğur Mumcu Meydanı'nda kürsü kurarak, kitlenin yürümesini engellemeye çalıştılar.** Yürüme kararlılığını gösteren kitleyi, sürekli Sümerler Mahallesi ile Abdullah CÖMERT'in evinin bulunduğu tarafa yönelterek pasifize etmeye giriştiler. Keza her akşam "kürsünün son defa kurulduğunu" açıklamalarına rağmen, kitlelerin artan bir kararlılıkla Armutlu'da toplanmaları üzerine, aynı kürsüyü tekrar tekrar kurmak zorunda kaldılar. Fakat o kürsüde halka hiç söz hakkı tanınmamışlar, sadece CHP milletvekilleri, kendileri konuşmuştur. Bu durumu ve eylemleri pasifize eden tutumlarını eleştiren kişilere verdikleri cevap da, "köprüye yürürsek, onların elleri armut toplamıyor" şeklinde olmuştur.

Peki köprüye yürümenin önemi nedir? Platformu kuranların iddia ettiği gibi orada elinde sopalarıyla bizi bekleyen AKP taraftarları mı vardır? Elbette devletin ideolojik bombardımanından etkilenen mahalleler oraya yakındır ve bir saldırı muhtemeldir. Ancak biz biliyoruz ki devlet organize etmedikçe, oradan hiçbir zaman saldırı gelmez, gelmemiştir de. Antakya'da yapay bir ayrıştırma yaratan devlet, bunu derinleştirmek için o mahallelerde çalışmasını kesintisiz sürdürmüştür.

Bu gerçekliğe rağmen köprüde bulunmak yaşamsal bir önem taşıyordu. **Çünkü orada yapılacak her eylem, 154 insanın katledildiği Reyhanlı'dan, devletin etkisinin görece güçlü olduğu Altınözü ve Yayladağı'ndan insanların da katılımını sağ-**

layacak; devletin son dönemlerde yapay olarak ayrıştırmaya çalıştığı Alevi bölgeler, Sünni bölgeler bölünmesini kaldıracak; bu politika üzerinden yürütmeye çalıştığı Suriye ve bölge ülkelere karşı savaş politikası, darbe almış olacaktı. Ancak maalesef bu başarılamadı. Önümüzdeki halk isyanlarına bu perspektiften bakmak ve ona uygun olarak konumlanmak her devrimcinin görevi olmalıdır.

En sonu **Ali İsmail KORKMAZ'ın ölüm haberi geldiğinde, ne reformistler ne de işbirlikçiler kitleyi zapt edememiştir. Köprüye yürümek isteyen binlerce kişi, önlerini polis kestiğinde Armutlu'ya çekilmiş ve barikatlar kurarak tekrar çatışmaya başlamıştır. Bu çatışmalarda uzlaşmacı reformistler teşhir olmuştur.** Diğer taraftan, devletin işbirlikçileri boş durmamış, kendilerine yakın gördükleri kurumlarla 'oturma eylemi' gibi kararlar alarak, devletin Armutlu'ya giremediği noktalarda oturma eylemi yapmış, böylece bu alanlara barikat kurulmasını engellemeye çalışmışlardır. Böylece barikatları esas olarak halka kurmuş oldular. Ancak her ne kadar kitle onları dinlemese de, birlik olmadığı düşüncesi oluşmuş ve sonrasında eylemler kendiliğinden sonlanmıştır.

Ali İsmail KORKMAZ da Abdullah CÖMERT gibi on binlerce kişi tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Devlete olan öfke, burada da kendini bir kez daha gösterdi. PDD, Mücadele Birliği ESP gibi devrimci kurumlar Ali İsmail KORKMAZ için, Ekinci Beldesine akarak, Ali'ye bir devrim şehidi olarak sahip çıktılar. Eylem sırasında, "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Ali'nin Hesabı Sorulacak", "Katil Devlet Hesap Verecek" en çok atılan sloganlar oldu. Armutlu'da yaşanan çatışmalarda da Ali İsmail için sürekli sloganlar atıldı.

Burada özellikle üzerinde durulması gereken nokta, devrimci ve komünistlerin birlikte hareket etmedeki zayıflıklarıdır. Yaklaşık iki ay süren bu eylemlerde, dönem dönem birlikte tavır almaları, Ali İsmail'in öldüğü gün kitlelerin kendileriyle hareket etmesini sağlamış, ancak bir bütün olarak Antakya'yı saran o isyan rüzgarını birlikte örememişler ve böylesi önemli bir süreci kaçırımlarına sebep olmuştur. Son günlerde sağlanan birliktelik bile, büyük bir kazanımlar yaratmıştır. Devlet aciz kalmış, inisiyatif devrimcilerin eline kısmen de olsa geçmiştir. Şimdi bu avantajı büyütmenin ve onu gelecek halk isyanlarında devrimci önderliğe doğru çevirmenin zamanıdır.

Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!

Ekinci forumu ve halk hareketinin öğrettikleri

"Kitlelerin gerçek eğitimi, hiçbir zaman, onların bağımsız siyasal ve özellikle devrimci mücadelesinden ayrılmaz. Sömürülen sınıfı yalnızca mücadele eğitir.

Yalnızca mücadele, sömürülen sınıfı kendi gücünün büyüklüğünü gösterir, onun ufkunu genişletir, yeteneklerini artırır, zihnini geliştirir, iradesini sağlamlaştırır."
(LENİN-1905 Devrimi üzerine konuşma)

AKP'nin artan baskı ve terörü ile yoğunlaşan ekonomik sömürünün (çalışma, eğitim, sağlık, barınma vd. alanlarında) iç içe geçirmesi, ve özellikle 1 Mayıs'ta ortaya çıkan devletin şiddeti, yığınlarda büyük bir öfkeye yol açmıştı. Kitlelerin taleplerini görmezden gelmesi, hatta sürekli aşağılaması, öfke sınırlarını aştı ve bir toplumsal patlamaya, bir halk isyanına dönüştü.

Bu büyük direnişin ardından halk hareketinin ortaya çıkardığı yeni bir mücadele biçimi olan forumları, Antakya'da Ali İsmail Korkmaz'ın beldesi Ekinci'de örgütlenme kararı aldık. Forumlar, baskı ve sömürden bunalan kitlelerin kendi sorunlarını kendileri tartışması, konuşması, kararlar alması ve çözümlemesi, gerçek demokrasinin işletilmesi açısından önemli bir platformdu.

Mevcut güçlerimizle forumun çalışmalarını başlattık. Ev ev dolaşarak bildiri dağıtımı ve forum çağrılarını yaptık. Dükkanlara ve birçok merkeze afiş astık. Forum günü Antakya tutsakları ve direniş şehitleri için yürüyüş çağrısını yaptık. Forumun ilk kez yapılması hem kitlelerde bir yabancılaşma, hem de bir ilgi uyandırıyor. Gittiğimiz evlerde birçok kişi bizi evine davet ediyor, Ali İsmail'in unutulmadığını ve mücadeleye devam edeceklerini söylüyorlardı.

Forum günü yüze yakın insanın katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdik. Özellikle "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Devrimci tutsaklara özgürlük", "Faşizme karşı omuz omuza", "Her yer Taksim her yer direniş" sloganları çok gür atıldı. Forum'da konular, "Gezi Direnişi, Suriye meselesi, Ekinci ne yapmalı" olarak belirlenmişti. Forum'a 200'ü aşkın insan katıldı. İnsanlar söz alarak, Gezi Direnişi'nin bir halk direnişi olduğunu, herkesin bu direnişle beraber kendi gücünü yani halkın gücünü gördüğünü ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylediler. Hatay'ın Suriye savaşında bir üs olarak kullanılmak istendiği, mezhep çatışmaları yaratılmak istendiği vurgulandı. "Ekinci Ne yapmalı" bölümünde ise, belde içi sorunlar dile getirildi. Şehitler ve tutsaklar için mücadele edilmesi, sayının bir daha sefere daha yüksek olması gerektiği, kitlelerin gerçek gücünün bu olmadığı vurgulandı. Ali İsmail'in abisi Gürkan Korkmaz da söz alarak bir konuşma yaptı. Forum Ali İsmail'in sözlerinin yer aldığı kısa bir canlandırma ve Adnan Yücel'in "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiiriyle zenginleştirildi.

İkinci foruma daha iyi hazırlandık. Devrimci yazar Nevin Berktaş'ı konuk olarak çağırdık. Kitle

çalışmamızı ve çağrılarımızı yaptık. Kitleler daha büyük bir ilgiyle çağrımıza yanıt verdi. Yürüyüşümüz 150'yi aşkın insanla gerçekleşti. Forum'da katılım 300'ü buluyordu. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında Adnan Yücel'in "Biz kazanacağız" şiiri okundu. Kitleler daha bir coşkulu ve kararlıydı. Nevin Berktaş'ın konuşması pürdikkat dinlendi. Konuşmada; 12 eylül faşist cuntası ve baskılardan devrimcilerin direnişine, faşizme karşı savaşmanın zorunluluğundan emperyalist savaşa, örgütlenmenin zorunluluğuna kadar birçok noktaya önemli vurgular yapıldı. Konuşma büyük alkış topladı. Skeç, şiir ve konuşmalarla forum sürdü. Halk ve proleter devrimciler forumda örgütlenmenin, birlik olmanın önemine vurgu yaptı. Ve bir halk komitesi kurulması kararlaştırıldı. Foruma gelenlerin büyük bölümü emekçi ve öğrenci gençlikti. Kadınların katılımı oldukça fazlaydı.

Kurulan halk komitesi, Ali İsmail Korkmaz (AİK) Halk komitesi ismini aldı. Ve üçüncü Ekinci Forumu'na daha yaygın ve örgütlü bir hazırlık yapıldı. Halk komitesi, emekçilerden ve daha çok gençlerden oluşuyordu. Komite, forumun olumlu ve olumsuz yanlarını değerlendiriyor; sonuçlar çıkarıyor, eksikleri belirliyor ve bu doğrultuda hareket ediyordu.

Üçüncü forum, AİK Halk Komitesi'nin genişlemesi ve yaygınlaşmasıyla sürdü. Halk ve proleter devrimcilerden oluşan komite, örgütlenmenin mahallelere doğru genişlemesini, işçi-kadın gençlik komitesi kurulmasını tartıştı.

Bu forumda Gezi Direnişi şehitleri ve tutsaklar, Hatay'da ki orman yangınları, eğitim sistemi, Suriye savaşı, Ekinci'nin görevleri konuşuldu. Orman yangınlarının basit bir yangın olmadığı, hazırlanan TOKİ, radar üssü projelerinin hayata geçirilmesi için yapıldığı, halkın uyanık olması gerektiği belirtildi. Eğitim sistemi üzerine yapılan konuşmalarda, 4+4+4 konusu konuşuldu. Eğitim sistemi ve sonuçları üzerine, eğitimin hem piyasaya açılması hem de daha gericileştirilmesi üzerine konuşmalar yapıldı. Suriye savaşını durdurmanın halkların ellerinde olduğu; Suriye'de gerici çetelerin ve ABD'nin kazanmasının, işçi sınıfı ve halkların aleyhine olduğu, bölge gericiiliğinin çıkarlarına yaradığı anlatıldı.

"Ekinci ne yapmalı" bölümünde ise Ali İsmail Korkmaz Kültür Merkezi düşüncesi halka anlatıl-

dı. Halk bu düşünceye büyük bir destek verdi, birçok kişi görev almak istedi. Daha sonra Ali İsmail Korkmaz'ın 40. gün mevlüdüne ve anma etkinliğine çağrı yapıldı.

Ali İsmail Korkmaz (AİK) Halk Komitesi, yoğun bir emekle anma etkinliğinin programını ve çalışma planını belirledi. 20 Ağustos geldiğinde, bini aşkın insan etkinliğe katılım sağladı. Ethem Sarısülük ve Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi de Ali İsmail Korkmaz'ın ailesine

destek vermek için oradaydı. Etkinlik, saygı duruşu ile başladı. Yumruklar havaya kalktı ve Nazım Hikmet'in "Güneşe akın" şiiri okundu. AİK Halk Komitesi adına bir konuşma yapıldı. Daha sonra ailelere söz verildi. Slayt gösteri yapıldı, slayt gösterisi anında aile ve halk gözyaşlarını tutamadı. Halk Komitesi'nin hazırladığı şiirler okundu. Devrimci yazar Nevin Berktaş bir konuşma yaptı. Ve devrim ve sosyalizm şehitlerinden örnekler verdi. İHD kurucularından Makbule Berktaş bir konuşma yaptı. Makbule Ana'nın yorgun olmasına rağmen ayakta kalmakta diretmesi büyük alkış aldı. Konuşması "anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarıyla kesildi. Ali İsmail'i konu alan bir tiyatro oyunuyla etkinlik devam etti. Ardından Dereleri Kardeşliği Platformu adına Murat Tokdemir, yaptığı konuşmada, Karadeniz'de katledilen Metin Lokumcu ve gezi direnişi şehitlerinin sorumlusunun devlet olduğunu vurguladı. Ahmet Arif'in Anadolu şiirinin okunması ve Mesrehel Emel grubunun ardından Kaldırım Müzik Topluluğu'nun konseriyle etkinlik sona erdi.

Etkinliğe Ekinci dışından Armutlu, Samandağ, Harbiye ve çevre ilçe ve beldelerden katılım oldu. Diğer şehit aileleri de Ankara'dan bir otobüsle geldiler. Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin ve halkın acısı ve öfkesi büyüktü. Etkinlikte sık sık "Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Her yer Taksim her yer direniş", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı.

4 haftalık forum deneyimimiz biz proleter devrimcilere çok şey öğretti. Bu süre içinde kitlelerle beraber mücadele etmenin gücünü hissettik. Kitlelerin devrimcileri nasıl sahiplendiği ve devrimcilere ne kadar ihtiyaç duyduklarını gördük. İstisnasız bütün emekçiler, bizi güler yüzle karşıladı, evlerine davet etti, bir şeyler ikram etmek istedi. Bizleri cankulağıyla dinlediler. Emekçi kadınlar direnişte ön saflardaydı. Hem forumlara gösterdikleri ilgi, hem de komitede görev almalarıyla onlara ayrı bir yer vermek gerekir. İşçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunları ifade etmesinin, bunlara çözümler aramasının sarsıcı-silkendirici etkisini yaşadık; onlara uygun örgüt-mücadele biçimleri yaratıldığında, doğru bir politik-sosyal dil tutturulduğunda, etkili ajitasyon-propaganda tarzı uygulandığında, hiç de "duyarsız" olmadıklarını gördük. Ve gençler, onlar da (işçi-öğrenci) direnişte yerlerini aldılar. Birçoğu

faşizmin o öldürücü-boğucu yaşam dayatmasını parçalamak için arayış içindelerdi ve kendilerini bulmak istiyorlardı. İlk forumda Arapça bir konuşmanın yapılması ve Arapça ajitasyon çekilmesi çok büyük bir ilgiyle karşılanmıştı. Antakya'da savaşın sancılarını en derinden hisseden kesim olan Arap emekçiler, kendi dillerinden konuşulmasından çok etkilenmişlerdi.

Doğa ve toplum yasalarının gelişimiyle, sınıf mücadelesinin bilgisiyle donanan bir devrimci örgütün, kitleler için nasıl bir mıknaş-çekim merkezi olduğunu, bu halk hareketinin deneyimiyle bir kez daha doğruladık.

Genel olarak **Haziran ayaklanması içinde, Antakya ayrı bir yere sahipti. Bunda en önemli etken, Suriye savaşının Antakya'da doğrudan hissedilmesi idi.** Son bir yıl boyunca, Suriyeli çetelerin Türkiye tarafından desteklenmesinin bütün olumsuzluklarını, Antakya halkı doğrudan yaşamıştı. Devlet adeta bu çeteler aracılığıyla Antakya'nın dokusunu bozmaya çalışmış, Antakya halkı üzerinde sosyolojik ve ekonomik bir baskı oluşturmuştu. Reyhanlı'da yaşanan patlama, bunun son halkası oldu. Orada patlayan bomba, aynı zamanda kitlenin bir yıldan uzun süredir yaşadığı tedirginlik ve öfkenin de fitilini ateşledi. Gezi Direnişi bunun üzerine bindi. Savaş karşıtı öfke, Gezi Direnişiyle birlikte adeta dizginlerinden boşandı. Bu nedenle eylemler de, kitlenin kararlılığı da son derece güçlü oldu.

Antakya'nın iki şehit birden vermesi, hem bu tablonun bir sonucudur; hem de eylemlerin ivmesini artıran bir neden olmuştur. Şehitlerimiz, eylemlere güç ve kan taşıdı.

Haziran ayaklanması Antakya'da halen sürüyor. Kitleler mücadeleyle eğitiliyor, eğitiyor. Kendi gücünü hissediyor, ufkunu genişletiyor, yeteneklerini artırıyor, zihnini geliştiriyor, iradesini sağlamlaştırıyor. Kitleler örgütleniyor, örgütlenmenin bilincine varıyor. Proleter devrimciler olarak, sınıf mücadelesinin akış yönünü kavrayıp, görebildik ve mevcut koşullara pratik bir şekilde müdahale edip, değiştirmek için var gücümüzle çalıştık.

Daha işin başındayız! Ama yaşamın devrimci diyalektiği, şimdi bize büyüyüp, gelişip, örgütlenip, gelecek halk ayaklanmasında önderliği almanın ve işçi-emekçi cumhuriyetini kurmanın gerekliliğini dayatıyor.

Kartal-Uğur Mumcu Mahallesi forumu deneyimi

Haziran halk ayaklanması içinde filizlenen forumlar, işçi ve emekçilerin kendi yaşam alanlarında faşizme karşı mücadeleyi büyütmek, birlikte üretmeyi, paylaşmayı ve dayanışmayı arttırmak doğrultusunda demokratik bir işlev görmektedir. Forumlar, yabancılaşma girdabındaki emekçi kitlelerin, kendilerini doğrudan ifade ettiği ve ortak sorunlara karşı birlikte kararlar alıp birlikte mücadele yürüttüğü, kendi yeteneklerini kolektif emek ile geliştirdiği bir içerik ile yürümektedir. Bu yönüyle ayaklanmanın ruhunu yerellere taşıyan bir işlev görmektedir.

Her yeni örgütlenme biçimi gibi forumlar da "emekleme dönemi"nden geçmektedir. Çünkü kitleler, kendi yıkıcı gücünü keşfetmekte ve kavga içinde, tartışarak ve öğrenerek kendi yolunu bulma arayışındadır. Buradan hareketle halk direnişi sürecinde kitlesel eylemlerin yapıldığı mahallelerden biri olan Kartal-Uğur Mumcu Mahallesi'nde sürdürülen forumlar, diğer yerelerde yürütülen forumlar gibi, bu emekleme döneminin özelliklerini taşımaktadır. İlk defa bir araya gelmenin yaşadığı işleyiş ve anlayış sorunlarına rağmen, gözle görülür bir yol katettiğini söylemek mümkündür.

Forumun en önemli özelliği, direnişe sahip çıkmanın, direniş şehitlerine, tutsaklarına ve hala hastanede yaşam mücadelesi veren kardeşlerimize sahip çıkmak ile mümkün olabileceğini vurgulaması ve onlar için imkanlarını seferber etmesidir. Forum, heyetler oluşturarak ağır yaralılarımız Berkin Elvan'ı ve Mustafa Ali Tombul'u yattıkları hastanelerde birkaç kez ziyaret etmiş ve aileleri ile dayanışmanın mütevazı bir örneğini sunmuştur. Aynı hassasiyet, Gezi tutsakları ve hasta tutsaklar için de gösterilmiştir. Ayrıca Gülsuyu'nda devlet destekli çetelerin devrimcilere yaptığı saldırıların ardından forum, hem

yaralıları hastanede ziyarete gitmiş hem de saldırının ardından Gülsuyu'nda yapılan foruma katılarak destek vermiştir.

Bu yönüyle Uğur Mumcu Mahallesi Forumu, direniş şehitleri, direniş tutsakları ve yaşam savaşı veren kardeşlerimiz için önemli bir sahiplenme oluşturmuş, bu önemli görevi yerine getirmede somut ve mütevazı adımlar atmaya çalışmıştır.

Forum, mahallenin sorunlarını (belediye otobüs seferlerinin azalması, Aydos Ormanları'nın yok edilmeye çalışılması, Cevizli arazisinin peşkeş çekilmesi gibi) her forumda ele almakta, ancak bugüne kadar yaşadığı işleyiş problemlerinin sonucu olarak yerel sorunlarla ilgili yeni yeni hareketlenme eğilimi göstermektedir. Bu konuda diğer forumların yerel sorunlara ilişkin yaptığı faaliyetler, önümüzde önemli birer deneyim olarak durmakta ve bu, forum tarafından önemsenmektedir. Çünkü forumlar, yerel sorunlara karşı yürüttüğü etkin mücadele ile kendi varlığını sağlamlaştırabilir ve kitlelere güven verebilir.

Forumumuz, yerel sorunları genel sorunlarla, demokratik-ekonomik sorunları siyasal sorunlarla iç içe geçiren bir mücadele hattı izlemek konusunda hemfikiridir. Genel anlamda başarının yolu ise, dönemin ihtiyaçlarına göre çubuğu doğru yere bükmek, kitlelerin içinde bulunduğu duruma uygun mücadele biçimleriyle hedefe ilkeli, hak alıcı etkin bir biçimde yürümekten geçmektedir. Aksi bir durum, yani mücadele hattındaki ufuksuzluk ve dağınıklık, forumların etkisizleşmesine yol açabilir ve kitlelerde güven bozunumuna neden olabilir.

Gezi Direnişi'nin öne çıkan "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam" sloganı, her anımızda bize güç vermelidir. Evet, hala başlangıçtayız ve emeklemekteyiz.

Akkapı'da direniş şehitleri ve tutsakları için etkinlik

16 Ağustos 2013 tarihinde Adana-Akkapı Halkı tarafından bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik, Gezi şehitlerinin katillerinin cezalandırılması tutuklamalara son verilmesi ve Gezi tutsaklarının serbest bırakılması taleplerini yükseltmek amacıyla gerçekleştirilmişti. Etkinliğe kitle katılımı ve coşku çok yüksekti. Etkinlik salonu, Gezi şehitlerinin resimleriyle ve çok sayıda pankartlarla donatılmıştı. Bir köşede devrimci kurumların stantları da açılmıştı.

Uluçay Müzikhol'de toplanan kitle, son derece coşkuluydu. Saygı duruşundan sonra "Akkapı Halk Komitesi" adına konuşma yapılması ile etkinlik başladı. Arkasından şehit aileleri kürsüye çıkarak konuşmalar

yaptı. Mehmet Ayvalıtış ve Abdullah Cömert'in ağabeyleri ile Ali İsmail'in ağabeyi ve annesinin yaptıkları konuşma esnasında kitlenin coşkusu doruklara çıktı. "Katil Devlet Hesap Verecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları ile inledi salon. Şehit aileleri ayakta

alkışlanırken, konuşmaları sık sık militan sloganlarla kesildi. Şehitlerin isimleri tek tek sayılarak ölümsüz oldukları haykırıldı.

Ali İsmail'in annesi, oğlunun ölümünden sonra ilk kez konuştu ve onun özelliklerini anlattı. Ali'nin çok yardımsever bir genç olduğunu ve kendilerine çok şey öğrettiğini söyledikten sonra "daha da öğretecekleri vardı" dedi. Gençlerin ondan çok şey öğrenmeleri gerektiğini ekledi. Ali'nin ağabeyi de katillerin tek tek açığa çıkmasının yeterli olmadığını, katillerinin hepsinin cezalandırılması için mücadele edeceklerini anlattı. Etkinliğe katılamayan Ethem'in ailesinin gönderdikleri mektup okundu.

Tutsak aileleri konuşma yaptığı "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganı atıldı. Gezi tutsaklarının hapishanelerden gönderdikleri mektupları okunduktan sonra, kısa süre önce tahliye olan Demokratik Haklar Federasyonu tutsaklarından Elif Çimen bir konuşma yaptı.

Son olarak şair ve sanatçıların eserlerine geçildi. Kaldırım Müzik Topluluğu ve Emeğe Ezgi'nin söyledikleri marş ve türküllere kitle de katıldı.

Gezi direnişi boyunca Akkapı halkının militan duruşu, yaptıkları etkinliğe de yansımıştı. Mücadeleye devam kararlılığını göstermeleri açısından da anlamlı bir gece oldu.

Ali İsmail'in ailesi ile konuştuk

"Katiller bulunsun, cezalandırılsın!"

Ali İsmail Korkmaz'ın evinin bulunduğu Antakya'daki İkinci Beldesi'nde çalışmalarımızı yürütürken, Ali İsmail'in ailesini ziyaret etmeyi onlara destek vermeyi unutmadık, aksatmadık. Ve Ali İsmail Korkmaz'ın abisi Gürkan Korkmaz, babası Şahap Korkmaz, annesi Emel Korkmaz'la bir röportaj yaptık.

Proleter Devrimci Duruş: Ali İsmail Korkmaz şehit olduktan sonra nasıl bir süreç işledi?

Gürkan Korkmaz: 2 Haziran gecesi Ali İsmail darp edildi. Yaklaşık 80 gün oldu. Bunun 38 günü hastanede umutla bekleyerek geçti. Bu süreçte adliye sürecini takip ettik. Görüntülerin ortaya çıkması için, savcılığın soruşturmayı takip etmesi için, resmen savcılıkla savaştık. Fakat savcılık ısrarla ciddi adımlar atmadı. Ne zaman Ali İsmail'in ölüm haberi geldi, o zaman bir şeyleri araştırmaya başladı. Silinen kamera görüntüleri jandarma kriminalde gönderildi, jandarma kriminalde açılan görüntüler neticesinde 5 kişi tutuklandı. Akademisyenler, sendikalar, aydınlar, siyasi partiler, barolar, bu süreçte birçok kesim destek oldu.

Delillerin kaybedilme sürecinde ne yaptınız?

Delillerin kaybedilme sürecini bilmiyoruz. Ama 2 bilirkişiye gönderildi. Eğer ordada çıkmasaydı, o zaman da Avrupa'da bağımsız bir merkeze göndermeyi düşünüyorduk.

Katliamın siyasi bir katliam olduğu biliniyor. Bunun için delil karartmaya çalıştılar, görüntüler kaybedilmek istendi?

Savcılığa verilen kamera görüntüleri silinmişti. Bu işin içinde emniyet ve polislerin bir biçimde yer aldığı biliniyor. Birebir kendileri yapmasa da, onların gözetiminde yapılmış olduğu anlaşılıyor. Delilleri karartma çabası çok açık. Emniyet valiyeye, vali içişleri Bakanlığı'na, o da hükümete bir şekilde ulaşıyor.

Diğer şehit aileleriyle irtibatınız nasıl?

Ali'nin hem vefatında, hem kırkında geldiler. İzmir'de "Can Dünder Devrim Ormanı"nda buluştuk. Tabi acı ortak, kader ortak; onlarla iletişimsiz olmak mümkün değil.

Ali İsmail Korkmaz hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?

Ali İsmail 'insan'dı. Olması gereken tüm insanlık değerlerini taşıyordu. Yardımseverdi, iyi niyetliydi, çocukları severdi, kitap okumayı severdi. Arkadaşlarını organize edip huzurevine giderdi, kitap kampanyaları yapar, topladığı kitapları köy okullarına gönderirdi. Araştırmacıydı, sorgulardı, eleştirirdi. Her şeyi inceler, olumlu yönleri alır, olumsuz yönleri eleştirirdi. Doğru bildiğini söyler, karşıdakine anlatır, yanlış gördüğünü eleştirirdi.

Türkiye emekçileri ve ezilen halklarına ne söylemek istersin?

Ali İsmail'in bize vermek istediği bir mesaj vardı, o da dayanışmaydı, birlik olmaktı. Twitter'da paylaşmış olduğu bir mesaj vardı. "Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adı hükümet." Eğer bunu yapmazsak, birlik olmazsak, dayanışma içinde olmazsak ve bu hükümeti yıkmazsak, kemikleri sızlar.

Ali İsmail Korkmaz'ı yaşatmak için neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Bir kültür ve gençlik merkezi kurmak istiyoruz. Ali İsmail olmak Ali'nin yaptıklarını yapmaktır. Film izlemeyi severdi, film gösterim salonu; kitap okumayı severdi, kütüphanesi; gönüllü dersler verirdi, gönüllü derslerin verileceği atölyeler olacak. Huzur evlerine giderdi, huzur evlerine gidilecek bir merkez olacak. Doğayı hayvanları severdi, onlarla ilgili etkinliklerin yapılacağı bir merkez olacak. Özetle Ali İsmail'in yapmış olduğu şeylerin yapılacağı, hem Ali'nin hem onun değer verdiği şeylerin yaşatılacağı bir merkezimiz olacak. Bunu halk yapacak, biz öncü olacağız.

Annesi Emel Korkmaz:

Ali çok akıllı ve olgun bir çocuktü. İyiliksever, büyük-küçük herkesi seven bir çocuktü. Vefatından bugüne acılar içindeyiz, benim oğlum neden bu darbeler maruz kaldı. Acılar gün geçtikçe diner derler, ama bizim acımız dinmiyor, daha da büyüyor. Ali İsmail, hayatı seven, okumayı seven bir çocuktü. Ali İsmail'in ölümü böyle olmamalıydı. Ali'nin kalp sorunu vardı. Böyle ölseydi kabullenirdik, ama bunu kabullenemiyoruz. Böyle darbedilip de katledilmesini kabullenemiyoruz. Ali tepki veren bir çocuktü. Daha insanca yaşamak için, özgürce yaşamak için, daha demokratik bir ülkede yaşamak için mücadele etti. Gün geçtikçe canımız yanıyor.

Ali İsmail çok yardımseverdi. Kimsesizler yurduna giderdi, köy okullarına giderdi çocuklara ders verirdi. Çocuklara kitap toplardı, onların iyi bir eğitim almadığını düşünürdü. Engelli kardeşlerimiz için çuvalarca kapak topladı. Bütün mahalle kapak toplardı, "Aliye verin" diye getirirdi. Doğayı severdi. Küçükü ama bize çok şey öğretti. Çünkü araştırmacı ruhu vardı. Her ay bilim teknik dergisi alırdı. Doğaya hayvanlara insan vücuduna neyin yararlı, neyin zararlı olduğunu keşfedin öğrenin derdi. Onu anlatmak için onunla yaşamak gerekiyor. Onu yaşatmadılar. Bize Türkiye'nin dört bir tarafından, yurtdışından gelenler oldu.

Diğer şehit aileleriyle acımız aynı. Keşke böyle bir araya gelmeseydik, ama destek olduk birbirimize, onlar bize geldi. Biz Abdullah'ın kırkına gittik. Ailenin büyük bir bölümü gitti. Ethem'in kırkına gittik. Ethem ve Mehmet'in ailesi geldi. Birbirimiz acısını paylaştık. Ben onlara Ali İsmail'i anlattım, onlar da bana çocuklarını anlattı. Hepsinde pırıl pırıl çocuklar, tertemiz çocuklar. Yazık günah değil mi, onları katledenler! Ali İsmail'i darp edenler! Onların bir anneleri olmadı mı? Bu çocuğa vururken, bu çocuğun annesinin canı yanar demediler mi? Canları yanmadı mı? Benim oğlum 19 yaşında bir kez bile tokat atmadım. Onların evlatları yok mu? Nasıl kıydılar? Bunu bir insanoğlu yapmaz. Hayvan desem hayvanlara hakaret olur. Ali İsmail'in köpeği Kuzey var, o bir hafta ağzına yemek almadı. Bunlar insan kanından olamaz. Oğlumu darpedenler ölümü dilene dilene beklesinler. Oğlumu darpeden cani, kıvrana kıvrana, utana utana yaşasın. Ama onun oğluna beddua etmeyeceğim.

Bizde Türk, Kürt, Arap, Alevi, Sünni böyle bir ayrım yoktur. Ali İsmail'in en baştaki düşüncesi bu ayrımın olmaması gerektiği idi. Ali İsmail'in Kürt arkadaşı da Türk arkadaşı da geldi. Alevisi, Sünnisi, yabancı uyruklu arkadaşları geldi. Hristiyanı Ermenisi geldi. Yemek yediler, çay içtiler. Önemli olan insan olmamız. "Dini, milliyeti ne olursa olsun, insan olsun" derdi Ali İsmail. Onu darpedenler bunu düşünmedi. Babasıyla benim her gün içimiz yanıyor. Babamız çalışıyordu, Ali daha iyi bir eğitim alsın diye çalışıyordu. Ali karşıydı babasının pazar günü çalışmasına. Üniversiteye gittiğinde beni arar babam napıyor derdi. Onun kokusuna, söylediği laflara hasretiz.

Baba Şahap Korkmaz:

Ali İsmail'in düşündüğü gibi, hareket ettiği gibi kolay kolay kimseyi göremezsiniz. O kadar kanaatkâr, o kadar iyi niyetli bir insandı ki. Hiç bir canlıya zarar vermek istemezdi. Çiçeği koparmazdı, koklardı. Kalbi temizdi. Ali'den çok şey öğrendik bu yaşımıza rağmen. Birikimiyle, kültürüyle bize çok şey öğretti. Araştırmacıydı. Gerçeği ve doğruyu araştırdı. Yaşına göre çok olgundu, olgun düşünürdü. Bir gün yılını öldürecekim, "sen ne yapıyorsun" dedi. "Baba bırak yaşasın" dedi. Her canlının yaşamasına, yaşam hakkına çok önem verirdi. Parayı başucuna koyardım, ama almazdı. "Baba ihtiyacım yok" derdi. Canice vahşice bir katliam yapan kişileri kınıyorum. Kendi evlatlarına böyle olmasını isterler miydi? Önemli olan insanlık. Yapılanlar ayıp ve utanç verici.

Bu olayı kimin yaptığı belli. Oradaki emniyet, vali, içişleri Bakanı olsun Başbakan'a kadar hepsinin görüntülerden haberi var. Olay şehrin tam ortasında oldu. Her şehirde görüntü kaydeden kamera var. Eskişehir Valisi "arkadaşları yapmış olabilir" diyor. Arkadaşları nasıl yapacak? Bunu yapanlar polislerden güven alarak yaptılar. Vahşice vuruyorlar, başını duvara sıkıştırıyorlar. En son tekmeler atıyorlar. Bunu bilmek bile yakıcı bir şey. Diyorum ki, adalet yok. Katiller bulunup gerçek bir cezaya çarptırılmalı.

Ali İsmail gerçek bir halk çocuğuydu. Halkın içinden çıkan bir insandı, emekçi idi. Onun yüzüne bakın anlarsınız her şeyi. Buraya binlerce kişi geldi, milyonu bulur gelenler. Ali İsmail'in yüzündeki ifade apayrı. Işık gibi aydınlı. Ali İsmail'in mücadelesinin sürdürülmesini istiyorum. Kendi temiz kalpliydi, insanları da öyle düşündü. Zaten kalpten rahatsızdı. Polis bastırınca ara sokaklara geçmiş, pusu kurmuşlar kahpece. Türkiye değil sadece, dünya Ali İsmail'i sahiplendi. Adaletin yerini bulmasını, katillerin cezalandırılmasını istiyorum.

Direnış sonrası saldırılar, eylemler...

Temmuz ve Ağustos ayında da Taksim direnişı eylemleri devam etti. Devletin Taksim'i yasaklamasına karşın, eylemler yavaşlamış olsa da devam ediyor.

Devletin direnişe ilgili tutuklamaları sürüyor. Haziran direnişinin ardından binlerce kişi gözaltına alındı, yüzü aşkın kişi de tutuklandı. Bu kişilere "örgüt üyeliği"nden davalar açıldı. Davalarda 3 yıl ile 9 yıl arası cezalar isteniyor ve eyleme katılmak, kamu malına zarar vermek, polise taş ve şişe atmak gibi suçlamalar yer alıyor.

Direnış sürecinde şehit düşen Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş ve Ethem Sarısülük için ise Eskişehir ve Antakya başta olmak üzere eylemler yapılmaya devam ediyor. Eskişehir'de Ali İsmail Korkmaz'ın öldürüldüğü sokağa her hafta yürüyüşler yapılıyor. Antakya'da Armutlu Mahallesi'nde yürüyüşler gerçekleştiriyor ve bu eylemler çatışmalı geçmeye devam ediyor. İstanbul'da ise Sarıgazi'de, Ali İsmail Korkmaz'ın ölümünün 40. günü dolayısıyla yürüyüş gerçekleştirildi. Eskişehir'de 21 Ağustos günü stat açılışına gelen Suat Kılıç'ı protesto eden kitle saldırıya uğradı ve 12 kişi gözaltına alındı. Antalya'dan İstanbul'a yürüyen Adalet Yürüyüşçüleri de Gezi Parkı'nda

eylem yapmak isteyince, polisin gazlı ve kalkanlı saldırısına uğradılar.

31 Temmuz'da Berkin Elvan için yapılmak istenen eyleme, polis saldırınca saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Basın açıklaması yapmak için Taksim Meydanı'nda toplanan kitleye, açıklama başlar başlamaz plastik mermiler, tomalarla saldırıya geçen devlete karşı kitle, İstiklal Caddesi'ne ve ara sokaklara çekilerek karşı koydu. PDD okurlarının da yer

aldığı çatışmalarda barikatlar kuruldu. Taşlarla, tomalara ve akreplere karşı konulurken, ilerleyen saatlerde polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Taksim direnişı sonrasında forumlar da devam ediyor. Mahalle parklarında süren forumlarda direniş süreci, güncel siyasal konular ve önümüzdeki süreçte ne yapılacağına dair tartışmalar yaşanıyor.

Bununla birlikte bu forumlara devletin ilgisi ve saldırıları da artıyor. Polis ve sivil faşistler eşliğinde Sarıgazi, Yoğurtçu Parkı, İzmir'de saldırılar gerçekleştirildi. Bu saldırılarda yaralananlar oldu. Ankara'daki Kuğulu Park'ta kurulu çadırlar polis tarafından söküldü ama sonrasında halk tarafından tekrar kuruldu.

Bütün bunlar direnişin tüm saldırılara rağmen devam ettiğini gösteriyor.

ODTÜ ayakta!

Okullar daha açılmadan, ilk direniş mevzisi ODTÜ'de kuruldu. Ankara'da yasal izinleri bile tamamlanmadan başlanan otoyol projesine karşı ODTÜ ve bölge halkı direnişe geçti.

Ankara Büyükşehir Belediyesi, 100. Yıl ve Çiğdem mahalleleri ile ODTÜ'nün ortasından geçecek bir otoyol projesi için şantiye kurarak inşaata başladı. Bu otoyol için ODTÜ ormanından yaklaşık 3 bin 700 ağacın kesilmesi ve ormanlık alanın bir kısmının ODTÜ kampüsünden koparılması hedefleniyor. Başta Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan olmak üzere '68 hareketinin önderlerinin diktiği ağaçlar, bu bahaneyle yıkılmış olacak. Keza, otoyolun öbür tarafında kalacak olan ODTÜ arazisinin imara açılması da planlanıyor. Yani Ankara'nın en güzel alanlarından birisi, bu şekilde beton yığınına çevrilecek.

Ancak Melih Gökçek'in bu planı, ODTÜ'lüler ve çevre halkı tarafından bozuldu. 25 Ağustos günü inşaat alanına çadırlar kuruldu, pankartlar asıldı, sabaha kadar şarkılar-türküler söylenerek nöbet tutuldu. Ankaralılar, ODTÜ ormanının yok edilmesine izin vermeyeceklerini, direnişi büyüteceklerini söylediler.

Gülsuyu'nda çete saldırıları

Devrimcilerin, ilericilerin yoğun olduğu semtlerde, devlet destekli çetelerin saldırıları son aylarda artış gösterdi. Gülsuyu, Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesi, son iki ayda uyuşturucu çetelerinin saldırılarına maruz kaldı. Devletin, bu mahalleleri hedefine çakarak, çetelerin önünü açtığı bilinen bir durum. Emekçi semtlerinde gençlerin uyuşturucu kullanımının teşvik edilmesi, fuhuşun ve her türlü yozluğun yaygınlaştırılması, lümpen bir gençliğin yaratılması, tüm hızıyla sürdürülüyor.

Bunun birinci nedeni, geçmişten itibaren devrimcilerin bulunduğu bu bölgeleri yozluk içine çekerek çürütmek ve devrimci gelenekleri yoketmek ise, diğeri buraların "kentsel dönüşüm" adı altında ranta açılmasıdır. Çetelerin estirdiği terör ile, devrimcileri ve halkı korkutmak, her tür saldırıya boyun eğmelerini sağlamak istemektedirler.

Son saldırıların Haziran direnişinin hemen arkasından gelmesi, ayrıca manidardır. Bu mahalleler, Haziran direnişine aktif katılan, direniş boyunca mahallede sürekli eylem yapan, ana caddeleri trafiğe keserek Taksim'e yürüyen mahallelerdir. Çeteler aracılığıyla devlet, aklı sıra bu mahalleleri cezalandırmaya girişmiştir. Direniş karşısında acz içine düşen AKP hükümeti, polis gücü dışında, sivil çeteleri de halkın üzerine salmıştır. Hem direniş sırasında, hem de sonrasında bu çetelerin saldırıları sonucu, birçok kişi ağır yaralandı, katledildi. Şimdi bunlara, direnişe büyük bir destek veren ve geçmişten bu yana devrimci faaliyetini yoğun olarak yaptığı emekçi mahalleler eklendi.

Gülsuyu Mahallesi'nde devlet destekli faşist çeteler, yıllardır aralıklı olarak saldırılarını gerçekleştiriyorlar. Daha önceki yıllarda da içinde PDD okurlarının da

olduğu birçok devrimciye yönelik silahlı saldırılar olmuştur. Haziran direnişi sonrasında bu saldırıların çapı ve şiddeti arttı.

24 Temmuz'da Nurettin Sözen Parkı'nda SGD'li bir kişiyi karnından yaraladılar. Bu saldırının ardından Gülsuyu halkı, son duraktan Fatma Hanım'a kadar bir yürüyüş gerçekleştirerek çeteleri ve devleti protesto etti. "Çeteler halka hesap verecek", "Çetelerden hesap soracağız", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarının atıldığı eyleme, PDD okurları da katılarak destek verdi.

Ardından 7 Ağustos'ta festival afişlerini asan iki ESP'liye sabah saatlerinde silahlı saldırı düzenlendi. Yaralanan iki kişi hastaneye kaldırıldı. Aynı gün öğle saatlerinde ESP temsilciliğini de silahla tarayan çete elemanları 3 kişiyi daha yaraladılar. Bu saldırılara karşı, akşam saat 19'da eylem yapan ve Esenkent polis karakoluna yürüyen kitle, geri döndüğü zaman bir kez daha tarandı ve 5 kişi daha yaralandı. Buradaki saldırının ardından meydana toplanan kitle ile polis arasında çatışma çıktı. Devrimci milisler de polislerle silahla karşılık verince, polisler mahalleden çekilmek zorunda kaldı. Hastaneye kaldırılan yaralılar ise ifade vermeyi reddettiler.

Gülsuyu'nda çeteler elini kolunu sallayarak gezmeye devam ediyorlar. Çetelere karşı "operasyonlar yaptık" diyerek gazetelere ve ekranlara poz veren polisler, bir kez daha yalan söylüyorlar. Yapılan basınların önceden çete elemanlarına haber verildiği, yakalananların ise birkaç maşadan ibaret olduğu ortaya çıktı.

Aynı çeteye mensup elemanlar birkaç gün sonra önce BDP eski il yöneticisinin dükkanını, Halk Cephesi'nin de dernek binasını taradı. Bu saldırılara

karşı eylemler ve forumlar gerçekleştirilirken, mahalle halkı, çeteleri söküp atana kadar mücadeleye devam edeceklerini haykırdılar.

Benzer bir saldırı haberi, Gazi Mahallesi'nden geldi. Uyuşturucu satan bir kişiyi tespit eden ve halka teşhir ederek döven devrimcilere, bu eylemin ardından silahlı çete elemanları saldırı düzenlediler. Saldırıda herhangi bir yaralanma olmadı. Gazi Mahallesi'nde yıllardır devletin yönlendirmesiyle hareket eden çeteler, uyuşturucudan haraç almaya, fuhuştan her türlü kirli ilişki ve yozluğa uzanan faaliyetlerine devam ediyorlar.

1 Mayıs Mahallesi'nde ise uyuşturucu satan iki kişiye müdahale eden devrimcilere bıçaklı saldırı düzenlendi.

Yaşanan bu saldırılar tesadüf değildir. Özellikle Haziran Ayaklanması'nın yoğun olarak yaşandığı semtler hedef tahtasına çakıldı. Devrimcilere operasyonlar yapılırken, bu çetelerin önü açıldı. Ayrıca "rantsal dönüşüm" kapsamındaki semtlere saldırılar yoğunlaştı. Yıkıma karşı oluşacak direnişlerin önünü kesmek, kitleleri semti terketmeye zorlamak isteyen devlet, çeteler aracılığıyla halkın üzerinde terör estiriyor.

Devrimcilerin önderliğinde kitleler kendi sorunlarına sahip çıktığı oranda, her türlü pislik bu semtlerden sökülüp atılacaktır.

Her büyük halk hareketinde olduğu gibi Haziran direnişi de kendi örgüt ve mücadele biçimlerini yarattı, yaratıyor. Bugün çeşitli semtler-de-parklarda devam eden “forumlar”, Haziran direnişinden doğan bir örgütlenme modeli olarak ortaya çıktılar ve varlıklarını sürdürüyorlar.

Kuşkusuz “forumlar” ilk kez Haziran direnişiyle ortaya çıkmadı. Türkiye’de ‘68 öğrenci hareketlerinden, 70’li yıllara, hatta ‘80 sonrası gelişen ve 90’ların ilk yarısına kadar uzanan **öğrenci gençliğinin mücadelesinde, sıkça yaşama geçirilmiş bir biçimdir**. Okul bahçeleri, kantinler, “forum mekanı” olarak kullanılmış, bir konunun-sorunun kitlelere duyurulması ve tartışılması bu biçimle sağlanmıştır. Elbette asıl olarak öğrenci gençliğin kitle örgütlerinde (birlik, dernek, federasyon vb) sorunlar konuşulup tartışılmakta ve bir karara bağlanmaktadır. Fakat buralara gelmeyen geniş öğrenci kitlesine ulaşmanın yolu olarak “forumlar” devreye girmekte, bu şekilde onları da sürece katmanın, alınan kararları tabana benimsetmenin bir aracı olarak kullanılmaktaydı. Konuyla ilgili orada toplanan herkesin düşüncesini söylediği ve kimi zaman kabul gören bir karar doğrultusunda çağrılarını yapılarak kitlenin harekete geçirildiği alanlardı.

‘90’ların ikinci yarısından itibaren mücadelenin geriye düşmesiyle birlikte “forumlar” da ortadan kalktı ve giderek unutuldu. Şimdi Gezi direnişiyle birlikte yeniden doğdu. Ama direnişin başında değil, son günlerinde ortaya çıktı. Çünkü direnişin bitirilip bitirilmemesi gibi en kritik kararın alınacağı aşamada, orada bulunan herkesin düşüncesini almak bir zorunluluk haline gelmişti. Direnişin önderliğini üstlenen “Dayanışma” içinde çok farklı görüşlerin olması, dolayısıyla bu konuda hemfikirliğin sağlanamaması, böyle bir biçimi gerekli kıldı ve bu yeniden doğuşu yarattı.

Her örgüt biçimi, bir ihtiyaçtan doğar. Forumların bu yeni doğumu da, işte böyle bir ihtiyacın bir ürünüydü. Fakat Türkiye’de toplumsal mücadelenin en gelişkin olduğu ‘80 öncesi dönemde bile, forumlar, okulların dışına taşmamıştı. Yani semtlerde, işyerlerinde kullanılan bir biçim olmadı. En fazla semt kahvehaneleri; bildirilerin dağıtıldığı, konuyla ilgili ajitasyon konuşmalarının veya çağrılarının yapıldığı mekanlar olmuştur. ‘80 öncesinin siyasal ortamı ile bugünkü durumun çok farklı olduğu açıktır. Buna bağlı olarak dönemin devrimci örgütlerinin durumu, kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyi vb. bugünle kıyaslanamaz. Diğer yandan semtlerin bugünkü hali de bundan 30-40 yıl önce-siyle aynı değildir. Gecekondu-lardan sitelere geçilmiş, semt halkının ortak kullanıma açık biraraya gelebildiği neredeyse tek yer, parklar olmuştur. Forum biçiminin, Gezi Parkı’ndan doğarak semt parklarına taşınması da bununla ilgilidir.

Elbette **sadece mekansal değil, örgütsel-siyasal bir farklılaşma sözkonusudur. Aslolarak direnişe önderlik edecek güçlü bir partinin olmayışdır “forum” biçimini öne çıkaran.** “Taksim Dayanışması” gibi birleşik bir yapının da, direnişe önderlik edebilecek örgütsel-siyasal düzeye sahip olamaması, forum tipi örgütlenmeyi bir zorunluluk haline getirmiştir.

Denilecektir ki, güçlü bir parti veya birleşik önderlik yaratılmış olsa bile, “forum” türü örgütlenmeye ihtiyaç yok mudur? **Her halükarda kitlelerin doğrudan katılımını sağlayacak, sorunların**

konuşulup karara bağlandığı örgütlenmelere ihtiyaç vardır ve tarihteki her büyük halk hareketinde, devrimlerde bu tür biçimler görülmüştür. Fransa’da komün, Rusya’da sovyetler, İtalya’da konseyler, birçok ülkede komite ve meclisler adı altında bu tip örgüt modelleri ortaya çıkmıştır. Ancak her modelin kendine özgü yönleri, tarihsel-sınıfsal farklılıkları da vardır. Dolayısıyla adı “forum” olmasa da, yapılanışında işleyinde bazı farklılıklar görülse de, mücadelenin ortaya çıkardığı bu tür örgütler mutlaka olmuştur ve olacaktır.

Lenin’in çok net biçimde ifade ettiği gibi, ML’ler, örgüt ve mücadele biçimlerini “icat” etmez. Bu açıdan “kitlelerin pratiği okulunda öğrenim yaptıkları” söylenebilir. Bununla birlikte görevleri, *“hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmek, örgütlemek, bilinçli kılmak”*tır. (Marksizm ve Gerilla Savaşı, Belge yay. sf: 92)

Haziran direnişiyle birlikte yeniden ortaya çıkan “forum” biçimine, tam da Lenin’in özlü bir şekilde ortaya koyduğu şekilde yaklaşılmalıdır. Forumlar, direniş sırasında kendiliğinden ortaya çıkmış bir biçimdir. Bize düşen bu biçimi doğru hedeflerle örgütlemek, bilinçli kılmak, yaygınlaştırmaktır.

Böyle bir biçimi küçümseyip dışında durmak ne kadar yanlışsa, ona çok şeyler vehmetmek, abartmak ve abanmak, bir o kadar yanlıştır. Örneğin daha bugünden forumları “devrim konseyleri” veya “sovyetler”le benzeştirip, bu tür misyonlar yüklemek, onu kendi nesnel bağlamından koparmak, dolayısıyla zarar vermek olur. **Bu durumlarda düşülecek en ciddi yanlış, kitabi konuşmak ve tarihsel örnekleri, somut durumdan kopuk biçimde taklit etmeye çalışmaktır.** Oysa ML’ler hiçbir biçime, tarihsel ve somut koşullarından bağımsız yaklaşmaz. Aksi bir tutum, indirgemeciliktir, subjektivizmdir ve yaratılan yeni biçimi anlamamak, doğru değerlendirememek, heba etmektir.

Haziran ayaklanmasının nispeten geriye çekilmesiyle birlikte yaklaşık iki aydır semtlerde kurulmaya başlanan forumlara, “konsey”, “sovyet” vb. yakıştırmalar yapanlar vardır. Geçmişte de “işyeri komite ve meclisleri”ni “sovyetler”e benzetenler çıkmıştı. **Ortaya çıkan her yeni örgüt biçimini “sovyetler”e benzetmek yaygın bir siyaset tarzıdır ama her defasında duvara toslamıştır.**

Bugün forumlara yaklaşım da daha yaygın olan, onu adeta bir “sivil toplum örgütü” haline getiren yaklaşımdır. Son yıllarda reformizmin baskın bir hal aldığı düşünülürse, buna şaşmamak da gerekir. Reformist parti ve grupların, forumları, düzen-ıçı bir örgüt modeli olarak yüceltmeleri ve adeta bir ‘yardım örgütü’ misyonu biçmeleri, ideolojik-siyasal çizgilerine uygundur. Öyle ki, forumlar, parasız eğitim ve sağlık hizmetlerinin sunulduğu, resim, müzik, fotoğrafçılık gibi hobilerin tatmin edildiği, üretim ve tüketim kooperatiflerinin kurulmasının hedeflendiği yerler haline getirilmek istenmektedir.

Burada canalcı soru şudur: **Forumlardan bir mücadele örgütü mü çıkacaktır,**

Haziran direnişiyle yeniden doğan FORUMLAR

bir “yardım kurumu” mu? Kitlelerin kendi sorunlarına sahip çıktığı, karar alma süreçlerine doğrudan katıldığı ve onun pratiğini de üstlendiği araçlar mı olacaktır, yoksa devrimcilerin halka parasız sunduğu belediyeçilik hizmetleri mi? Bu, forumların devrim için mi, yoksa düzen-ıçı iyileştirmeler için mi ele alınıp değerlendirildiğinin göstergesidir aynı zamanda.

Keza **forumlar, sadece konuşulan tartışılan bir iç boşaltım aracı, bir “tartışma kulübü” müdür, yoksa belli bir tartışma sürecinin ardından kararlar alınıp uygulamaya sokulduğu, mücadele araçları mı?**

Eğer buralara bir direniş ve mücadele örgütü olarak bakıyorsak, ona uygun bir perspektifle yaklaşmalı ve o perspektifi yaşama geçirecek örgüt biçimi haline getirmeliyiz. Antakya’da Ali İsmail Korkmaz’ın evinin bulunduğu Ekinciler Beldesi’ndeki forumdan, onun ismini taşıyan bir “halk komitesi” oluşturulması ve önüne somut bir hedef koyması güzel bir örnektir. Bu örnekleri çoğaltmalıyız.

Fakat **ne yazık ki, kitleleri mücadelenin aslı unsuru değil de, destekçisi görmenin sağ ve sol uçlardan ama aynı noktada buluşan birçok yaklaşımını, forumlarda da görüyoruz.** Kiminde yerel sorunları

küçümseme, daha “büyük” hedefler koyma adına genel sorunları öne çıkaran, kitlenin şu anki düzeyini hesaba katmayan yaklaşımlar olarak karşımızı çıkıyor. Kiminde ise, devrimcilerin kitlelerin sorunlarını düzen-ıçı çabalarla çözmeye çalışan (parasız dersane, kreş sağlık hizmetleri, kooperatifler vb.) biçimlerle... Her ikisi de kitleleri mücadelenin içine çekmeyen, onlar adına işe koyulan yaklaşımlardır ki, esasında Haziran ayaklanmasının ruhuna aykırıdır.

Söz ve karar alma sürecine katılım, aynı zamanda alınan kararın uygulanmasına da katılımı gerektirir. Dolayısıyla kitleleri aldığı kararların pratiğini de yapan kişiler haline getirmeliyiz. **Sosyalizmin en temel ilkesi “çalışmayan yemez”dir. Herkese yeteneğine göre bir iş vermek ve o doğrultuda çalıştırmaktır esas olan. Kolektivizm, ancak bu şekilde yaratılabilir.**

Forumlarda alınan kararların ardından yapılması gereken, buna uygun işbölümünü gerçekleştirmektir.

Bu noktada forumların iç işleyişi, örgütlenme biçimi önem kazanıyor. Bugüne kadar oluşan forumlarda kendiliğinden şekillenen bir yönetim grubu ve temsilciler bulunuyor. Bunların seçimle işbaşına gelmesi, hem demokrasinin işlemesi bakımından, hem de kendiliğindenliğe-şekilsiz gevşek yapılanmaya son vermesi bakımından zorunludur.

Bugün 30-40 kişilik forumlardan, 1000-1500 kişilik forumlara kadar değişik büyüklükte forumlar yapılmaktadır. Bunların kitlesel durumuna uygun 3-5, ya da 10-15 kişilik “yönetim”ler seçilebilir. Yönetim, kendi içinde bir “temsilci” seçebilir, veya temsilci de doğrudan kitle tarafından seçilebilir. Temsilci, forumu temsilen çeşitli toplantılara katılır. Ancak kendi kararlarını değil, forumun kararlarını dile getirmekle görevlidir.

Diğer yandan hem temsilci hem de yönetime seçilenler, görevlerine uygun biçimde çalışmazsa, kitle tarafından derhal görevden alınmalıdır. Temsilcilerin “geri çağrılabilmesi” burjuva demokrasisine karşı sosyalist demokrasinin ortaya çıkardığı önemli farklardan ve kazanımlardan biridir. Forumlarda da bu ilke yaşama geçirilmelidir.

Yine forumlarda çeşitli birimler de kurulmakta, fakat bunlar pek de işlevli olmamaktadır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, oraları hobilerin parasız bir şekilde tatmin edildiği yerler olarak görmemek ve alt birimleri de o şekilde kurmamak gerekir. Örneğin “atölyeler” diyerek, “resim, müzik, seramik” vb. şeklindeki birimler, onu düzen-ıçı bir sivil toplum örgütü veya en fazla bir kültür-sanat kurumu haline getirir. Oysa şu anda oluşturulması gereken birimler, mücadeleye dönük olmalıdır. **Genel olarak “işçi” ya da “emek hareketi”, “gençlik”, “güvenlik-savunma” gibi genel ve kalıcı birimlerin yanı sıra, “yıkıma karşı mücadele” gibi somut duruma, alınan karara uygun geçici alt birimler de kurulabilir, kurulmalıdır.**

Örneğin şu anda **biz tüm forumlarda, direnişin şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkılmasını ve o doğrultuda kararlar alarak harekete geçilmesini istiyoruz. “Katiller yargılsın, tutsaklara özgürlük” olarak somutlayacağımız slogan etrafında çok değişik mücadele, eylem biçimleri hayata geçirilebilir. Ve bu doğrultuda alt birimler kurulabilir.** Imza toplamaktan, panellere, tutsaklara kart ve mektup atmaktan, yaralı ve şehit ailelerini ziyaret ve dayanışmaya, belli başlı merkezlerde, adliye önlerinde kitlesel eylemlere kadar birçok biçim devreye sokulabilir.

Kısacası alt birimler de işlevsel olmalıdır, aksi halde hem düzen-ıçı bir hobi tatmininden öteye gitmez, hem de giderek sönmölenir. Ayrıca **“atölyeler” gibi sivil toplumcu isimlendirmeler yerine, “komite”, “komisyon” gibi tarihe mal olmuş isimlendirmeleri tercih etmeli, kendi terminolojimizi kullanmalıyız. Kavramlar ve isimlendirmeler, kısacası dil, ideolojik mücadelenin en önemli alanlarından biridir.** Bu konuda daha hassas olmalı ve kendi dilimizi hakim kılmalıyız.

Forumlarda kaçınılması gereken bir diğer nokta ise, yerel sorunlarla, genel sorunları karşı karşıya getirmektir. **Yerel ve genel sorunlar iç içe ele alınabilir, işlenebilir.** Zaten her yerel sorunun genelle bağı vardır ve onu kitlelere göstermek gerekir.

Yerelden kopmak, forumun gerçekleştiği bölgeden-semtten kopmaktır. Kitleler kendi sorunları etrafında örgütlenirler. O sorunları yok saymak, hatta geri plana itmek bile, kitlelerin katılımını azaltır. Kitlelerin ulaşım sorunundan, park sorununa her tür sorunuyla ilgilenmeli, ona karşı mücadeleyi örgütlemeliyiz. Burada **esas olan, kitleleri bu mücadelenin aslı unsuru haline getirmek ve basitten karmaşığa küçükten büyüğe her tür biçimi devreye sokarak, reformlar uğruna mücadeleyi de devrimci tarzda vermek**tir.

Öte yandan **salt yerelle sınırlı kalmak, onun genel ile bağını koparmak, düzen-içileşmenin bir başka versiyonudur.** Kimi zaman genel bir sorun tüm yerelleri de kapsar ve öyle bir anda yerelin sorunlarıyla uğraşmak, ağaçlarla uğraşip ormanı görmemek olur. Mesela Türkiye’nin de dahil olacağı bir Suriye saldırısı gündemdedir. Böyle bir anda tüm forumlar savaşa karşı mücadeleyi temel gündem maddesi yapmalı ve ona karşı mücadeleyi başlatmalıdır.

Forumlara bugünden “konsey”, “sovyet” demek kadar, “anti-emperyalist, anti-kapalist, anti-faşist...” vb “anti”leri sıralayarak yaklaşmak da doğru değildir. Forumlar, yapıldığı yerin sorunlarına sahip çıkan herkesin gelip katılacağı yerlerdir. Komünist ve devrimcilerin etki gücü oranında, emperyalizme, kapitalizme, faşizme karşı mücadele organları haline gelebilirler. Bizim kitle örgütlerine bakışımız bellidir. Forumlara da bu şekilde yaklaşmalıyız. Bizler kitle örgütlerini olduğu gibi forumları da, devrim ve sosyalizmin kaleleri haline getirmeyi hedefleriz. Ancak bunu hedeflemek, bu perspektifle çalışmak başkadır, bunu dayatmak başka... Kitle örgütlerinde asla dayatıcı olmamalı, dayatıcı yaklaşımlara da izin vermeme-liyiz.

Bugün forumlar, geçmişten beri devrimci faaliyetlerin sürdürüğü emekçi semtler başta olmak üzere birçok semtte yapılıyor. Bunların başında da İstanbul geliyor. İstanbul’da 50 ila 70 arasında forum olduğu söyleniyor. Ankara, İzmir gibi büyük illerde de sınırlı da olsa forumlar var. Ancak forumlar, Haziran ayaklanmasında olduğu gibi tüm ülkeye yayılmış durumda değil henüz. Keza büyük şehirlerde de katılım düzeyi oldukça sınırlı.

Bu açılardan daha işin başında olduğumuzu görmeliyiz. Bununla birlikte İstanbul’da oluşan “forumlar arası koordinasyon” gibi, forumları merkezileştiren girişimler, içinde kimi sorunları barındırmakla birlikte olumlu adımlardır. Burjuvazinin en büyük korkusu, kitlelerin örgütlenmesidir. Kendisi tepeden tırnağa örgütlü ve silahlı iken, kitleleri örgütsüz ve silahsız bırakmak ister. Ve bu doğrultuda kitleleri örgüt fikrinden, meşru direnme biçimlerinden uzak tutmaya çalışır. Forumlarda burjuvazinin bu propagandasına karşı savaş açmak durumundayız.

Haziran ayaklanmasının en büyük zaafı, örgütsüzlüğüydü. Forumların, yeni kitle hareketinin ve ayaklanmaların mücadele organları haline gelmesini hedeflemeliyiz. Bunun için de ilk başta forumların düzen-ıçı hale gelmesine izin vermemeli, yerel sorunlarla geneli birleştiren bir mücadele hattı çizerek devrimci tarzda dövüştürmeliyiz. Seçimle işbaşına gelmiş yönetimi, temsilcisi, işlevli komite veya komisyonları ile hiyerarşik örgütsel bir yapıya kavuşturmalıyız. Kararların alınmasından, uygulanmasına, temsilcinin-yönetimin her an görevden alınmasına, her şeyin (başta maddi gelir-giderler olmak üzere) şeffaf olmasına ve hesap verilmesine kadar demokratik bir işleyişin oturtulmasını başarmalıyız.

Bugünden forumlara çok şey vehmetmeden, ama olmasını istediğimiz biçime doğru çekmeye çalışarak, kitlelerle bağlarımızı kuvvetlendirmenin aracı olarak değerlendirmeliyiz. **Komünistlerin önderliği olmadan, hiçbir ayaklanmanın sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefine ulaşamayacağını bilerek, kendi örgütlü gücümüzü ve nüfuzumuzu arttırmayı esas almalı ve tüm faaliyetlerimizi bu amaç doğrultusunda, ona hizmet edecek şekilde yapmalıyız.**

Forumlar üzerine her yeni gelişme ile birlikte daha çok şey söyleyeceğiz. Şu anda temel noktalardaki bakışımızı özetlemekle yetiniyoruz. Bu konuda ML usta ve önderlerin yapıtları, dünya devrim deneyimleri ve bizzat kendi deneyimlerimiz bize ışık tutuyor.

GREV Üretimden gelen gücün kullanımıdır

☛ Tekstil sektöründe 30 işyerinde grev var. 11 binden fazla işçiyi kapsayan grev, Vakko, Levi Strauss, Sasa gibi markaları da kapsıyor.

☛ Havayolları işçilerinin grevi dördüncü ayına girdi.

☛ Çaykur'da grev başladığı gün fiilen bitti. Greve katılım sağlanamadı.

☛ Basın-ış'ın örgütlü olduğu Darphane ve Damga Matbaası Genel Müdürlüğü'ne bağlı işyerinde grev var.

☛ Genel-ış'ın örgütlü olduğu İzelman ve İzenerji'de (İzmir), işyerinde grev, Yüksek Hakem Kurulu tarafından başlamadan ertelendi.

☛ Çelik-ış'ın örgütlü olduğu İSDEMİR'de süren grev, Bakanların devreye girmesiyle bağitlandı.

Çaykur ve THY grevi, Nisan-Mayıs aylarında başlarken, diğerleri Temmuz-Ağustos aylarında başladı. Grevlerin bir kısmı sonuçlansa da, büyük bir kısmı devam ediyor. Önümüzdeki günlerde hala TİS süreci süren işkollarında greve çıkanlar olabilir. Yıllarca grev yapılmayan bir ülkede, bunca işyerinin, hem de farklı farklı işkollarında greve çıkması önemli. Önemli fakat, grevin nasıl yürütüldüğü, sınıf mücadelesine katkısı vb gibi etkenler, çok daha büyük bir önem arz ediyor ve grevin sonucunu belirliyor.

Grev, işçi sınıfının en etkili mücadele silahlarından biri. Bu etkisinden dolayıdır ki, grev sözcüğünün telafuz edilmesi bile burjuvaziyi korkutur. Çünkü grev, şalterlerin inip, üretim ve hizmetlerin durması demektir. Azami kar için üretim yapan burjuvazi için, üretimin durması demek, azami karlarında azalma anlamına gelir. **İşçi sınıfının, yaratıcı ve kahreden gücünün gösterilmesidir aynı zamanda. Üretim ve hizmetin devam ettiği işyerleri ve işkollarında ise, grev silahı etkisizleşir.** Etkisiz bir grevin patronlara zararı olmaz, işçi sınıfına da kazanım getirmez.

Bugünün grevleri burjuvaziyi pek fazla korkutmuşa benzemiyor. Çünkü sürdürülen grevler etkisiz. Hatta Çaykur gibi başladığı gibi biten, Havayolları gibi, giderek gerileyen, yenilgi psikolojisi yaşayan grevlerin, işçi sınıfına moral bozukluğu getirdiği açık. Grev gibi etkili araç etkisizleştiriliyor, grev hakkı kullanılmaz duruma getiriliyor.

Zorlu mücadeleler sonucu grev hakkını kazanan, grev yasalarını grevlerle boşa çıkaran ve anayasal düzlemde yasallaştıran işçi sınıfının grev hakkı gaspedilmeye çalışılıyor. **Grev, yasalarda hak olarak gözükmese de, onu etkisizleştiren yasal engellerle dolu. En başta grevin karşısına, patronlara lokavt hakkı çıkarılmış durumda.** Ayrıca TİS uyuşmazlığında "Yüksek

Bugün grevlerde sınıf cephesinden temel sıkıntıların başında, üretimin durdurulmasını başaramamak geliyor. İşçiler, devlet ve patronların baskısının yanı sıra, örgütlü oldukları sendikaların yöneticilerine güvenmedikleri için, greve katılmıyorlar. Burada öncü-devrimci işçilere çok iş düşüyor. Taban örgütleri kurarak ve sendika yönetimlerine gelerek, işçi sınıfının örgütlülüğünü geliştirmeleri, sendikaları gerçek işlevlerine dönüştürmeleri gerekiyor.

Hakem Kurulu" (YHK) yetkili kılınmış, Bakanlar Kurulu'na grev erteleme yetkisi verilmiş vb...

Bunları az bulan burjuvazi, AKP hükümeti eliyle yapılan yeni düzenlemelerde, grev hakkını neredeyse imkansız hale getirildi. AKP hükümetinin "çalışma hayatında 12 Eylül'ün izlerini sileceğiz" demagojisiyle, geçen yıl çıkardıkları 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu (STİSK) önceki kanundan daha geri nitelikte. Bu yasa ile grev hakkını kullanılmaz hale getirildi. YHK tayin edici kılındı ve bu Kurula itiraz hakkı, ortadan kaldırıldı. Ayrıca sendikal baraj sözde düşürüldü, gerçekte daha yukarı çekildi ve birçok sendika yetkisini kaybetti, kaybediyor. Kısacası işçilere yasalarda gösterilen haklar bile kullanılmayacak hale getirildi.

Patronlar bu yasal düzenlemeleri de arkasına alarak, saldırılarını daha da pervasızlaştırıyor. Başta **işçileri işten atma ile tehdit ediyorlar. Rüşvet, psikolojik baskı vb aralıksız sürüyor. Taşeron şirketler oluşturarak, işçileri böldükleri, örgütsüzleştirdikleri gibi, greve karşı yedek işçileri hazır tutuyorlar.** Mesela Türk Havayolları Yönetimi, bir önceki TİS sürecinden sonra, grev olduğunda grevi boşa çıkarmak, üretim ve hizmeti devam ettirmek için, bütün bölümlerin neredeyse hepsinin yedeklerini hazırlamış durumda. "Patronlar sendika üyesi olmayanları grevin başladığı gün hazırda bulundurdu. Normal dönemlerde 50 nöbetçi oluyorsa, grevin olduğu gün 850 nöbetçi kullandı. Bu şekilde rötarsızlık rekoru kırarak, yüzde 98 kalkış-iniş skalasına sahip oldu" diyor bir THY çalışanı. THY yönetimi ayrıca özel sektörlerden eleman getirerek grev kırıcılığı yapıyor. Grev kırıcılığı yaptığı mahkeme tarafından da belgelendi. Yasaların ve hükümetin yanında olduğunu bilen THY yönetimi, mahkemenin grev kırıcılığını belge-

lemesine rağmen grev kırıcılığına devam ediyor.

THY yönetimi bu denli fütursuzca davranma cesaretini esasen 15 bin üyeli sendikanın 1500-2000 arası işçiyi greve katmasından alıyor. Keza Çaykur'da Tek-Gıda-ış sendikası grev kararı aldı, fakat greve hiçbir işçi katılmadığından grev uygulanamadı. Üretim hiç ara verilmeden devam etti.

İZELMAN'da grev uygulamasına saatler kala, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin YHK'ya yaptığı "bu işyerinin grev yasağı kapsamında olduğu" başvurusu sonucu, YHK TİS'i sonuçlandırdı. Grev hakkı açıkça gaspedildi. Oysa ki İZELMAN grev yasağı kapsamında değil. Ama YHK'nın görevi, burjuvazinin çıkarlarını korumak!

Yasalar patronların çıkarlarını koruyor. Patronlar kendi yasalarını bile hiçe sayarak grev kırıcılığına devam ediyorlar. YHK grev kapsamında olmayan işkolunu grev yasağı kapsamında değerlendiriyor. Ve yukarıda örneğini verdiğimiz gibi skandal kararlara imza atıyor.

Tabi işin bir de sendikalar yönü var. Sendikaların görevi, işçilerin haklarını savunmak ve gerektiği yerde grev silahını da kullanarak, sınıfın çıkarlarını korumaktır. Eğer **sendika, işçileri greve katamıyorsa, burada sadece yasal engellerden söz edilemez, sendikaların da görevlerini yerine getirmedikleri sonucu çıkar. Varolan sendikaların yeterince örgütlenme ve grev hazırlığı yapmamaları, yaşanan olumsuz sonuçları doğuran, önemli nedenlerden biridir.**

Mesela Genel-ış sendikası 60 günlük bekleme süresini beklemeden grev yapma iradesini gösterseydi, YHK belki bu kararı almayabilirdi. Veya Genel-ış YHK'nın kararını tanımayıp grevi uygulamış olsaydı, durum farklılaşır. Elbette sorun sadece karar almakla bitmiyor. Nasıl karar alındığı ve nasıl uygulandığı daha önem kazanıyor. **Kararlar, sınıfın katılımıyla ve demokratik bir şekilde alınmıyorsa, taban örgütlenmeleriyle tüm işçilere ulaşılmıyorsa, eğitilmiyorsa, özcesi işçiler sürecin asli unsurları haline getirilmiyor, kapalı kapılar ardında sendikacılarla işler kotarılmıyorsa, tabi ki alınan kararların yaşama geçmesi ya çok sıkıntılı olur, ya da hiç olmaz.** Böyle bir durumda grev kararının hiç bir yaptırım gücü kalmaz. Aksine işçi sınıfının moralini bozar. Çaykur'da, Hava-ış'te olduğu gibi...

"İşçilerin sendikaya örgütlülüğü yok, üyeliği var. Aidat ödüyor sadece, mesai ücreti alıyor. Sendika ile mesaisi sadece bununla sınırlı olduğu için şu an duruma bakıyor" diyen bir havayolu işçisi, sendikanın örgütlenme çalışması yapmadığını ortaya

koyuyor. Yine bir başka havayolu işçisi şunları söylüyor: “İlk günden itibaren sendikanın grev konusundaki örgütsüzlüğü inanılır gibi değil. Çalışanların greve çıkması için hiçbir neden oluşturmadı. Şirket içinde ayrı ünitelerde çalışan ve farklı sorunlara sahip olan insanlar biz. Her ünite için ayrı bir neden bulup, işçileri bu konuda örgütlemesi gerekiyordu. Tabi işveren bu durumdan faydalandı.” Aynı işçi, “biz yenik başladık greve” diyerek sendikacıların grev hazırlığı yapmadığını, bu şekilde greve çıkmanın “yenik” başlamak olduğunu ifade ediyor. İSDEMİR’de Çelik-iş Sendikası Genel Başkanı’nın, işçilere rağmen imzaladığı TİS sonrası yaptığı açıklama, kimden yana olduklarını bir kez daha gösteriyor. Başkan Ali Cengiz Gül, “iki bakan geldi arabulucu oldu. Bakanları kırmak olmaz” diyerek, işbirlikçiliğini bu denli pervasız ve yüzüstüce ortaya koyuyor.

Savaş sanatının ana kuralı, “verili durumda düşmanın o anki zayıf noktasını tespit ederek oradan vurmaktır”. Çaykur’da, Havayollarında, İSDEMİR’de bu kuralı, işçiler değil, patronlar sendikacıların sayesinde tepe tepe kullanıyorlar.

İşbirlikçi sendikalar, bırakalım verili koşulların fırsatını kollamalarını, yasaların çizdiği sınırlar içinde hareket ediyorlar. Yaşamın defalarca kanıtladığı gibi, “hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır.” Yasalar da fiilen elde edilen kazanımların kağıda geçirilmesi, resmileşmesidir. Varolan yasalara rağmen eyleme geçmeyen hiçbir sendika, başta grev hakkı dahil hiçbir hakkı tam olarak kullanamaz, dolayısıyla işçi sınıfının haklarını koruyup geliştiremez.

Bugün grevlerde sınıf cephesinden temel sıkıntıların başında, üretimin durdurulmasını başaramamak geliyor. Bu da işçilerin greve katılımını düşürüyor. İşçiler, devlet ve patronların baskısının yanı sıra, örgütlü oldukları sendikaların yöneticilerine güvenmedikleri için, greve katılmıyorlar. Burada öncü-devrimci işçilere çok iş düşüyor. Taban örgütleri kurarak ve sendika yönetimlerine gelerek, işçi sınıfının örgütlülüğünü geliştirmeleri, sendikaları gerçek işlevlerine dönüştürmeleri gerekiyor. Aksi halde bugün 30 işyerinde süren grevlerin de sonucu, Çaykur, İSDEMİR’e benzemekten kurtulamaz.

Grevlerin başarısının bir parçası da, grev yapılan her işyerinde “grev komiteleri”nin oluşturulması ve bunların bir “koordinasyon komitesi”nde birleşerek merkezileşmesidir. Diğer yandan grev yeri, okula dönüştürülmeli, günlük yaşam komünal şekilde örgütlenmeli, eğitim çalışmaları ile sınıf bilinci geliştirilmelidir.

Yasaları aşmanın ve kazanmanın yolu, Gezi ruhu ile greve asılmaktan, militan sokak eylemleriyle grevi güçlendirmekten geçiyor. Gezi sürecinde eksik kalan genel grevin, en azından işkolu düzeyinde yaşam bulmasından geçiyor.

Kazova’da direniş sürüyor

Direnışleri 200’lü günlere yaklaşan Kazova Tekstil işçileri mücadelelerine devam ediyor. Kazova’da 94 işçi 4 aylık maaşları, ihbar ve kıdem tazminatları verilmeden kapının önüne kondular. Patron, fabrikanın içindeki malları boşaltıp sonrasında da “iflas ettim” diyerek ortadan kayboldu.

İşçiler, her çarşamba günü Şişli’de eylemler düzenlediler. 28 Haziran günü fabrikayı işgal ettiler ve fabrikanın makinalarını almaya gelen avukatlarla icra memurlarını içeriye sokmadılar. İki aydır, fabrika işçilerin işgali altında.

İşçiler, 8 Ağustos’ta Başbakan’ın Üsküdar’daki evinin önünde basın açıklaması yapma kararını duyurmuştu. Ama işçiler henüz yola çıkmadan polisler tarafından gözaltına alındılar.

Alacaklarını alamayan işçiler, fabrikada bulunan ve motoru sökülüş haldeki makinaları çalıştırmaya ve üretimi yeniden başlatmayı hedefliyorlar. Ancak bu duruma tahammül edemeyen patron, devletin desteğini de alarak karşı saldırıya geçmiş durumda. Fabrika çalışırken 10 aylık elektrik faturası ödenmemiş olmasına rağmen elektrikleri kesmeyen Bedaş, işçiler makinaları çalıştırmaya uğraşınca elektrikleri kesme girişiminde bulundu.

Direnışlerine devam eden işçilere, destek ziyaretleri sürüyor.

Darphane işçileri grevde

Basın-İş sendikasına üye olan Darphane ve Damga Matbaası İşçileri, 8 Temmuz’da greve çıktı. TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine grev başladı.

İstanbul Beşiktaş ve Kartal-Cevizli’de 257 işçinin çalıştığı Darphane ve Damga Matbaa’sında, Şubat ayında başlayan TİS görüşmelerinde 46 maddeden sadece 7’sinde anlaşma sağlanmış, 26 maddede değişiklik talebi olmamış, geri kalanında da anlaşmazlık ortaya çıkmıştı. Basın-İş Sendikası Başkanı Yakup Akkaya, “Bize kamu protokolü dayatılıyor. Kamu protokolüne yıllardır karşı çıkıyoruz. Her işyerinin kendini özgü sorunları var” diyerek, işçilerin düşük ücretlerle, güvencesiz bir şekilde çalıştırıldıklarını vurgularken, insanca çalışma koşullarının oluşturulmasını istediklerini belirtiyor.

Darphane’de ortalama işçi ücreti 1500 lira iken, 2000 liraya yükseltilmesini talep eden sendika, işçilerin son yıllarda meslek hastalıklarına yakalandıklarını. “güvenlik” gerekçesiyle sıkı denetimlere ve aramalara tabi tutularak adeta hırsızlıkla suçlandığını belirtti. Sendika yaptığı açıklamada, 2012 yılındaki karın 2013 yılının ilk altı ayında neredeyse yakalandığını söylerken, geçen yılki karın 68 milyon lira olduğunu da açıkladı.

1453 yılından beri üretimini sürdüren Darphane, 2012 yılında 35 milyon altın üreterek 68 milyon kar etti. Sendika, 2012 yılındaki karın, 2013 yılının ilk 7 ayında gerçekleştirildiğini belirtiyor.

İşçilerin talepleri görmezden gelinirken, darphane grevini fırsata çevirmek isteyenler, fiyatları sürekli yukarıya çekiyor. Basın-İş yaptığı açıklada, grev başladığı gün devletin 3 firmaya altın verdiğini söyledi. Bunlardan biri olan Atasay’a Tayyip Erdoğan’ın oğlu Bilal Erdoğan ve gelini Sema Erdoğan’ın ortak olduğu ortaya çıkmıştı. Şirketin ortaklarından olan Cihan Kamer, Rusya’daki doğalgaz ihalelerine de girmişti. Diğer firma ise İstanbul Altın Rafinerisi. Bu firma 1996 yılında kurulmasına rağmen 2002’ye kadar herhangi bir faaliyette bulunmadı. Cemaate yakınlıklarıyla tanınan Ömer ve Özcan Hallaç, şirketin yüzde 99’unu satın aldı.

Bu arada kalpazanların ürettiği sahte altınlar piyasada dolaşmaya başladı. Keza tek el ürünlerinde kullanılan bandrol kağıtlarının stoklarının da tükenmek üzere olduğu söyleniyor.

Stokların tükenmesiyle birlikte piyasadaki talebi karşılamak için devlet grev kırılcılığına da soyunuyor ve kaçak işçi çalıştırıyor. Ayrıca grevci işçilerin bir kısmı da, sonraki süreçlerde işe geri döndü.

Grevin ilk günlerinde grev kırıcılarına karşı da mücadele eden işçilerin grevi devam ediyor. İşçilere dayanışma amacıyla ziyaretler gerçekleştiriliyor. İşçiler, grevi kıranlara karşı daha sert tedbirler almalıdır. Çünkü grevin kazanımla sonuçlanmasının yolu, kararlı ve net duruştan geçiyor.

Bedaş işçileri yeniden direnişte

31 Temmuz’da işten çıkarılan 500 Bedaş işçisinin Taksim’deki Bedaş binası önündeki direnişi yeniden başladı. Birkaç kez toplu halde işten atma saldırısına maruz kalan Enerji-Sen üyesi Bedaş işçileri, yaptıkları direnişlerin ardından işlerine geri dönmüşlerdi. Fakat her direnişin ardından yeni saldırılar gündeme gelmişti. Son işten atma saldırılarına karşı direnişe geçen Bedaş işçileri, yaptıkları yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla kamuoyunu bilgilendiriyor. İşçiler, işten atılmadan önce 23 Temmuz’da yaptıkları eylemle işten atmalara karşı direneceklerini haykırışlar.

Bedaş yönetimi ise daha önceki direnişlerden sonra alınan mahkeme kararlarını da hiçe saymaya devam ediyor. 1 Nolu İş Mahkemesi, 7 Şubat 2013’te 2 bin taşeron işçinin Bedaş’ın kadrolu işçisi olduğuna karar vermişti. Yapılan görüşmelerde de Bedaş yönetimi işçilerin haklarına saygılı olduğunu vurgulamış, bu yönde düzenlemeler yapacağını söylemişti. Buna rağmen taşeron şirketlerle çalışmaya devam etti.

Saldırıların asıl nedeni ise işçilerin Enerji-Sen’de örgütlenmesi. Taşeron sisteminin gitgide yaygınlaştığı sektörde, sendikaya üye olan işçiler sendika üyeliği ile işten atılma ikilemi arasında tercihe zorlanıyor. İş cinayetlerinin de yaşandığı sektörde işçilerin ücretleri düşük seviyede seyrediyor. Bir maaş dışında hiçbir hakları olmayan işçilerin örgütlülüğünü dağıtmak için defalarca işten atma saldırısı gündeme getirilmiş, uzun süreli direnişler yaşanmıştı.

İşçiler direniş boyunca Bedaş önünde eylemler yaptılar. Polis saldırısına maruz kalan işçilerden bazıları yaralandı ve gözaltına alındı. Bedaş yönetimiyle yapılan görüşmelerin ardından işçilerin kademeli olarak işe alınabilmesi için mutabakata varıldığı duyuruldu.

Atanmayan Felsefecilerin Felsefesi...

Oldukça karlı bir sektör olan “Özel Rehabilitasyon Kurumları”nın ihtiyacı için, formasyon almış sosyoloji ve felsefe bölümü mezunu öğretmen adayları devreye sokuldu. Bu kurumların öğretmen açığını doldurmak amacıyla MEB tarafından 224 saatlik kurslar açıldı. Bu durum, uzun süredir alım yapılmayan “Felsefe Grubu Mezunları”nda bir atanma beklentisi yarattı.

Yurt genelinde yaklaşık 2700 başvuru kabul edildi ve 12 Ağustos itibarıyla kurslar başladı. Kursların başlamasıyla birlikte, Felsefe bölümünden kısıtlı olan kontenjanların artırılmasına ve hemen ağustos atamalarında yer verilmesine ilişkin taleplerle bir çalışmanın olduğunu öğrenmiş olduk.

Uzun süredir atanamayan öğretmenlerin yurt genelinde yaptıklarını yakından biliyoruz. Burada daha çok kursun yarattığı sinerjiyi değerlendirme bakışı hakimdi.

Duyuruları yapan arkadaşlarla tanışıp çalışmaları hakkında bilgi almaya ve neler katabileceğimizi tartışmaya koyulduk;

Bir imza kampanyası öneriyorlardı ve hemen ardından oldukça sığ bir metinle karşımıza çıktılar. Bunun düzeltilmesi, sahiplenmenin oluşması için metnin olabildiğince ortaklaştırılması gerektiği yönündeki eleştirimize; “söyledikleriniz doğru ancak diğer illerde imzalar toplanmaya başladığı için bir şey yapamıyoruz” denildi.

Bu tür aksaklıkları zamanla gidereceğimizi düşünerek imza kampanyasıyla ilgili kursa katıldığımız Adana’da görev aldık ve gereğini yaptık.

Bundan sonraki adımın TTK yetkililerinden, Başbakan yardımcılarında ya da AKP yöneticilerinden randevu almak olduğunu içeren ve bu görüşmelerden olumlu sonuçlar beklendiğini belirten mesajlar yayınlanıyordu açılan facebook sayfasından...

Anlaşıyordu ki, bu arkadaşların perspektifi, devlet ve organlarına hoş görünmek, temel şiarı “ne olur bize de bir el atın”dan öteye geçmemek ve asla eylem hattını sanal alemin dışına taşırmamak üzere sabitlenmişti.

Diğer bir tarafı; en gevşek örgütlenmelerde dahi var olan temel demokratik işleyişten yoksun bir yönetsel anlayışa sahiptiler. Siteye yazılan yorum ve eleştiriler bir ‘admin’ tarafından siliniyor, diğeri durumdan dolayı özürler diliyor, bir başkası bu özürleri siliyor ve bu böyle sürüp gidiyor...

Bu karmaşayı kavradıktan sonra, çalışmayı yürüten ‘admin’ arkadaşlardan birine ulaştık ve görüşme talep ettik. Ancak bu görüşme üç-dört defa peş peşe bir sonraki güne, ertesi sabaha, mutlaka akşama... ertelendi. Bununla ilgili yazılı olarak görüşlerimizi bildirdik ve bunun sitede uygun bir yerde tartışmaya açılmasını istedik.

Özetle;

1-Yapılan çalışmanın tüm branşları kapsamı gerektiğini, taleplerin sadece felsefe grubuna indirgemesinin ATANMA mücadelesini bölüp daralmasına hizmet edeceğini,

2-Branş tartışmalarının, özellikle Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık mezunları ile Rehberlik grubu (Sosyoloji, Felsefe) mezunları arasındaki tartışmanın bilimsellikten uzak ve son derece düzeysiz yapıldığını, bu bölümlerin eğitim ve özel eğitimdeki rollerine bilimsel vurgular yaparak, bu tartışmanın sonlandırılması gerektiğini,

3-Sanal aleme hapsedilen ve masa başında tasarlanan sürecin bundan kurtarılması gerektiğini, bunun için kurs bitmeden diğer branşlardan katılımlarla sendika ve kitle örgütlerinin de desteğini alarak basın açıklamaları ve çeşitli eylemlilikler yapılması gerektiğini,

4-Temsil, örgütlenme ve eylem biçimlerine norm kazandırabilmek ve bundan sonrasını daha örgütlü kılabilmek açısından, öncelikle yine kurs sürerken il temsilcilerini oluşturarak merkezi bir toplantı ile geçici yürütme oluşturmak hemen kurs bitimine kadar sürdürülecek çalışmalarla da tüm branşlarda iller düzeyinde üçer kişiyle merkezi bir kurultay çalışması örgütlemek gerektiğini içeren öneriler sunduk.

Bunları sunarken, üzerinde tartışarak olgunlaştırılacak sağlıklı bir hattı beraber kurabiliriz diye düşünmüştük.

Bu görüşlerimiz sitede yayınlandığı gün, yoğun ve aslında site açıldığından beri görülmeyen bir tartışma ve yorum trafiği başladı. Bazı arkadaşlar nice zamandan beri emek sarfettiklerini, kendilerine haksızlık yapıldığını dile getirmekle meşgulken, bir çok arkadaş da vurguladığımız eksiklikleri doğru yerden algıladı ve sahiplendi. Oldukça verimli başlayan “beyin fırtınası” aynı gün yorumların sayfadan “adminler” tarafından silinmesiyle başka bir evreye sıçradı.

Birebir görüştüğümüz ve ayrıca iletişim kurduğumuz “admin” arkadaşların ciddiyetsiz ve samimiysiz tutumları “ttk 80” adıyla açılmış olan sayfanın “misyonunu tamamlamıştır kapatıyoruz” yaklaşımıyla devam etti.

Adana’da bu çalışmayı yürüten arkadaşlar olarak durum değerlendirmesi yaptık ve bu ciddiyetsiz yaklaşım ve pratiklerin uzağında yukarıda vurguladığımız perspektifle çalışma kararı aldık.

Adana’dan Atanmayan Öğretmen Adayı bir PDD Okuru

Şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkmayan bir hareketin kök salması, süreklilik ve sağlık kazanması mümkün değildir. Çünkü “geride kalanlar” ve “düşenler”e sahip çıkılmadığında, mücadeleye devam edenlerin içine güvensizlik tohumları atılmış olur. Hareketin hızıyla bir süre daha devam etseler bile, kayıpların ağırlığı, onların ayaklarına dolanan bir zincire dönüşür.

Hele ki devlet tarafından korunan ve pervasızca saldırılarına devam etmekte olan katillerden hesap sorulması yaşamsal önemdedir.

Bu bakış açısıyla, katillerden hesap sormaya çağıran bir çalışma başlattık. 15 Temmuz günü çıkan özel sayı pekçok ilde binlerce dağıtıldı. Afişler ve stickerler, İstanbul’un dört bir yanına ve pekçok ilde çeşitli noktalara yapıştırıldı. Dayanışma’nın toplantılarından forumlara kadar her ortamda konuyu gündeme taşımaya, tartışmaya, eyleme dönük kararlar aldirmaya çalıştık, çalışıyoruz. Çünkü şehitlerimiz, devrime kan taşımıştır, Gezi ayaklanmasının en önemli köşetaşlarını kurmuştur ve geleceğimiz, onlara ne kadar sahip çıktığımızla doğrudan bağlantılı olacaktır.

TMMOB'a saldırılar sürüyor

Kıyılarımızın, kentlerimizin, ormanlarımızın, kısacası tüm yaşam alanlarımızın yağmalanmaması için mücadele eden TMMOB (Türkiye Mühendis ve Mimar Odaları Birliği), AKP hükümetinin rant politikalarına karşı da mücadelesini sürdürdü, sürdürüyor. Bunun sonucunda hükümetin geri adım atmak zorunda kaldığı projeler oldu.

Bunu hazmedemeyen AKP, TMMOB'a dönük saldırılarını artırdı. 2012 Ocak ayında yapılan oda seçimlerinde, yoğun bir çalışma sergileyerek, odaları ele geçirmeye çalıştı. Kendisine yandaş üniversite hocalarından tutun da, belediyelerde çalışan mimar ve mühendisler üzerinde baskı uygulamaya varıncaya kadar, çok çeşitli yöntemlerle kendi listelerine oy vermeye zorladı. Bu yoğun çabalar sonucunda belli başlı şube yönetimlerini ele geçirdiler, fakat TMMOB genel merkezini ve oda genel merkezlerini ele geçiremediler. Dolayısıyla AKP açısından bu seçimler, büyük bir yenilgi oldu.

Seçimlerde hüsrana uğrayınca, Konya Makine Mühendisleri Odası (yönetimi AKP'lidir) ve Makine Mühendisleri Odası Genel Merkezi'nde vergi incelemesi başlattı. Her iki odaya da yüklü para cezaları kesildi.

Bununla da yetinmeyip seçimlerden yaklaşık on ay sonra "TMMOB Yasası" diye anılan yasayı gündemine aldı. TMMOB'un tüm yetkilerini Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na devrini öngören yasayı çıkarmaya çalıştı fakat başarılı olamadı. Bunun üzerine odaların gelir kaynaklarını kısıtlayıcı irili ufaklı düzenlemeler yaptı. Proje ve tesisat çizimlerinde meslek odası onayı kaldırıldı. Araçlarda LPG ve sızdırmazlık testinin Makine Mühendisleri Odası'nda yapılması zorunluluğunu kaldırdı. Yetkili araç muayene istasyonu da sızdırmazlık testinin değerlendirmesini "majör"den (büyük hata), "minör"e (küçük hata) çevirdi. Yani geçmişte sızdırmazlık testini alamayan araç, fenni muayeneden geçemezken, yeni düzenleme ile geçer hale geldi. Bu durumun yaratacağı hayati tehlike ise yok sayıldı.

Tüm bunların sonucunda TMMOB'un ana gelir kaynağını oluşturan Makine Mühendisleri Odası'nın ve sonuçta TMMOB'un gelirlerinde büyük oranda düşme oldu.

Son olarak, yine bir gece yarısı "Yeni İmar Yasası" diye bir yasayı torbaya koyup çıkardı. Bu yasa ile, TMMOB'un yetkileri Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na devredildi. Bu yasanın tam da Gezi Direnişi'nin ardından çıkarılması, TMMOB nezdinde, direnişe destek sunan tüm kitle örgütlerine bir gözdağı niteliğindeydi.

TMMOB üzerinde artan saldırıların bir yanını da, buna karşı ciddi bir direniş örgütlemeyen reformist yönetimler oluşturuyor. Bu yasa gündeme gel-

dikten sonra, çeşitli odalardan yükselen tepkiler, bizzat genel merkez tarafından frenlendi. Sadece basın açıklamaları ile geçiştirildi. 10 Temmuz 2013 tarihinde gece yarısında çıkan TMMOB yasının ertesi günü, Mimarlar Odası resmi bir açıklama yaptı. Açıklamada "hükümet bize verdiği sözü tutmadı" diyordu.

Hükümet ile ne zaman görüşüldü, bu görüşmede neler konuşuldu, ne sözler alınıp verildi ve bütün bunlar neden üyelerden, hatta şube yönetimlerinden saklandı, halen soru işaretidir.

Yine ilginçtir; TMMOB ilk defa, bu 1 Mayıs'ta, İstanbul'da DİSK, KESK ve TTB ile örgütleyici olarak görev almamış ve destek vermemiştir.

10 Temmuz'da geçen torba yasası ile TMMOB yeniden hareketlendi. Basın açıklamalarının arkasından 13 Temmuz'da saat 17.00'de Ankara merkezli basın açıklaması düzenlendi. Eylem saat 17.15'te başladı. Meclise yürünecek denmişti. Fakat öyle olmadı. TMMOB Genel Merkezi'nden ara sokaklardan Yüksel Caddesi'ne geçildi. Sonra Kızılay Güvenpark'a gelindi. TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, kitle slogan atarken sloganlarını kesti ve 10 dakikalık konuşmasının ardından "basın açıklamamız bitmiştir" deyip hızla alandan uzaklaştı. 420 bin üyeli TMMOB'un Ankara mitingine katılım 5 bindi!

İstanbul'da yapılan eylemde de benzer şeyler yaşandı. Bilindiği gibi TMMOB, Taksim Dayanışma'nın bileşenlerindendir. Taksim Dayanışması ise o dönemde her Cumartesi saat 19.00'da eylem yapmaktadı. 13 Temmuz Cumartesi günü, TMMOB, eylem saatini 17.00'ye çekmiş ve Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapmayı tercih etmiştir. Galatasaray

Lisesi önünde polis barikatlarıyla karşılaşınca bir süre oturma eylemi yapmış ve yürüyüş yönünde hiçbir zorlama yapmadan yarım saat içinde eylemi bitirmiştir.

26 Temmuz'da saat 16.45'te TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, II. Başkan Züher Akgöl, Yönetim Kurulu üyeleri Ali Fahri Özten ve Bahattin Şahin, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile yasanın vetosu ile ilgili Ziverbey Köşkü'nde toplandı gerçekleşmiştir. Toplantı sonrasında ne Gül, ne de TMMOB yöneticileri, toplantıda konuşulanlarla ilgili hiçbir açıklama yapmamıştır.

Bu konuda tabandan baskı gören TMMOB, açıklamayı Gül'ün onayının ardından yapacaklarını söylemiş, fakat bugüne dek hala bir açıklama yapılmamıştır. Sadece kitleler değil, TMMOB üyeleri ve hatta yöneticileri de bu görüşmede neler konuşulduğunu hala öğrenememiştir.

TMMOB, yüzünü hükümete, cumhurbaşkana değil, üyelerine dönmelidir. Kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklar, TMMOB'un demokratik geleneğine zarar vermektedir. İzlediği bu çizgi ile üyelerinin desteğini de kaybetmektedir. Devrimci mimar ve mühendisler, daha inisiyatifli davranmalı ve TMMOB'un reformist yönetimlerini alaşağı etmelidir. TMMOB gibi büyük bir kitle örgütünün, faşizmin saldırıları ve reformizmin uzlaşmacılığı ile işlevsiz bir hale gelmesine izin verilmemelidir.

İşçi önderi Hasan Gülen'i kaybettik

Hasan Gülen 25 Ağustos 2013 tarihinde sabaha karşı akciğer kanserine yenik düştü.

1959 doğumlu olan Hasan, üç çocuk babasıydı. İki yıl önce akciğer rahatsızlığına yakalandı. Kötü huylu kitle nedeniyle 14 ağustos günü tehlikeli bir ameliyat geçirdi. Kızının düğünün olacağı gün onu toprağa verdik.

Hasan, devrimci bir babanın çocuğuydu. Yoksul bir ailede, işçi ve emekçilerin yaşamının içinde büyüdü. Bu nedenle sömürünün ne olduğunu iliklerinde hissederek yaşadı. Çimento Fabrikası'nda iş bulduğunda doğal işçi önderi özellikleriyle öne çıktı ve işçilerin haklarını savunarak işverenlere kök söktürdü. Çimento fabrikasında çalıştığı dönemde, Çimse-iş'te Devrimci Sendikal Birlik (DSB) faaliyeti sürdürürken, bu nedenle altı arkadaşıyla birlikte işten atılmıştı

12 Eylül'ün en koyu yaşandığı günlerde ihtilalci komünistlerle bağ kurdu ve DSB komitelerinde çalıştı. Defalarca gözaltına alındı ve Malatya hapishanesinde yattı. '84, '90 yıllarında Orak-Çekiç ve İsmail Cüneyt'in afişleriyle yakalandı. '94 yılında Emeğin Kurtuluşu Kurultayı çalışmaları nedeniyle gözaltına alındı.

Dostları ve yoldaşları, devrimci işçi Hasan'ı ölümsüzlüğe gönderirken, anısına saygı duruşunda bulundu.

1938 “TERTELE”Sİ (*)

1938’de Dersim’de yaşananları anlatmak için “katliam” sözcüğü son derece yetersiz kalmaktadır. “Soykırım” sözcüğü bile tam olarak anlatmaya yetmez orada yaşanan vahşeti. Bu nedenle 1938 yılı, Dersimlilerin dilinde “tertele” olarak tanımlanır. Türkçe’ye “canlı olan her şeyin yok edilmesi” olarak çevrilir “tertele” kelimesi. Sadece insanların değil, hayvanların, bitkilerin, evlerin, ormanların yok edilmesidir yaşanan. Adeta Dersim, coğrafyadan silinmek istenmiştir.

Dergimizin çeşitli sayılarında, bu tertele sırasında 11 yaşında olan, bu nedenle de saldırının başlamasından sürgün günlerine kadar her anı çok canlı olarak yaşayan-hatırlayan bir okurumuzun anılarından küçük kesitlere yer verdik, veriyoruz. Bu sayımızda ise, sadece bir an’dan ibaret olan, ama tertelenin habercisi olan günü aktarıyor.

Egemen sınıfların çocuklara duyduğu nefret, aslında o halkın geleceğine duyduğu nefretin simgesidir. Bu nedenle, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuklar da, ilk günden itibaren, saldırıdan nasibini alır. Vahşet, çocukların yaşına, boyuna, dayanma gücüne bakmaz. Tersine, vahşet ne kadar büyükse, çocukların bundan aldığı pay da o kadar büyük olur.

Kilometrelerce uzanan ve metrelerce yükselen, tırmanması ancak uzmanlarla yapılacak olan, uçurumlarla dolu Buyerbaba Dağı’nın karlarına

güneş vurmuş, güneş ışıkları karların üzerinde hareler oluşturmuş, sanki o dereler inci taneleriyle dolmuş, uçuşan inci deryasına dönüşmüş... Karların sağında, solunda kırmızı, sarı, eflatun yüzlerce renk renk, çiçekler karların çevresinde, tümseklerin etrafında çelenkler oluşturmuş, güneşin doğumuyla mağaralardan çıkan doğayı selamlayarak karlar üzerinde oynayan yavrullarıyla cilveleşen geyik sürüleri... Karların bitiminden itibaren 7 km.ye yakın uzanan ve derinliğine geniş yemyeşil çeşit çeşit otlarla dolu meralar... (1938’den önce yayla olarak kullanır ve otları biçerdik) Yaylanın alt kısmında ise, uzayıp giden balta girmemiş ormanlar, ormanların altında Buyerbaba’dan gelen, bembeyaz köpüklerle çağlayarak akan, emsalsiz seslerle deyişler söyleyen, kenarına oturup seyrettiğinizde, dertlerinizi unutturan ve dinlendiren Buyerbaba suyu...

1938’den önce Topkaya Yaylası’nda oyun oynarken kendimize ev yapardık. Yine böyle bir ev yaparken, duvar için kaldırdığım taşı yerine koyarken elim duvarla taş arasına sıkıştı tırnağım ve parmağım ezildi. Çok ağlamıştım, o tırnak eğri olarak yeniden geldi. Karşıya bakarken, olayı hatırlayınca sanki yeni olmuş gibi elime baktım... Ne güzel günlerdi. Oyun arkadaşlarımdan yalnız ben yaşıyorum bugün.

1938’in kışı... Yerlerde 3 metre kar var. O günlerde kazaya alışverişe giden iki komşumuz, Temur Ağa ile Apıl ağa, bir bahane ile yakalanıyor, Pülümür Tutukevi’ne konuyorlar. İfadeleri almak için karların erimesi beklenecek, sonra Elazığ’a gönderilecekler. O dönemde Pülümür kazasında hakim yoktu, davalar için Elazığ’a gidiyordu. Elazığ’a gitmek ise, en azından yıllarca hapiste yatmak veya idam edilmektir. Suçunun olup olmaması önemli değildi, Elazığ’a gönderilenin başına gelecek olan belliydi. Bu nedenle, tutuklananlar bir yolunu bulup, daha

Pülümür’deyken hapisten kaçarlardı.

Temur Ağa ile Apıl Ağa da doğal olarak hapisten kaçıyorlar. Kaçakları yakalamak için, 1938 Şubat ayı başında, köye 40 tane jandarma geldi. Evleri aramaya başladılar, evlerde buldukları para ve değerli eşyaları aldılar. Bu bahane ile köylülere de özel olarak saldırıya geçtiler. “Sen saklıyorsun”, “sen yerini biliyorsundur” diyerek işkenceler, dövmele, falakalar başladı. Köy muhtarı Ali Ulaş’ın öncülüğünde gitmedikleri ev, ahır, samanlık, kulübe kalmadı. Günlerce sürdü bu saldırı. Üstelik bu süre boyunca köyde kalıyor, hergün birkaç tane keçi-koyun kestirip, rakı sofrası kurup, yiyip-içip keyif sürüyorlardı. Buna itiraz edenler bile, falakadan nasibini alıyordu.

Biz Tumopil Mezrası’nda oturuyorduk. İki-üç günde bir bize de geliyorlardı. Arama ve falakalar günlük olaylardandı. Biz mezrada üç amca çocuğuyduk, 8 yaşlarındaydık. O dönemlerde erkek çocukları 10 yaşını geçmediği sürece, yaz-kış üzerlerine beyaz bezden birer entari benzeri elbise giyerdi. Karda kışta yalın ayak gezerdik. Çocuklar soğuk ve sıcağa dayanıklı olsun diye fazla giydirmezlerdi, adet böyleydi.

O gün, hava güneşli en az 3 metrenin üzerinde kar var. Evimizin biraz ilerisinde, çığırın içinde ben, Kocosori, Hakverdi, yalın ayak karda oynuyoruz. Soğuktan ayaklarımız morarmış, entarilerimiz ıslanmış, ellerimiz buz kesmiş, ama kimin umurunda; oyunumuz her şeyden güzel. Biz kendi alemimizde oynarken, köy mutarı önde, bekçi Ali arkada, beş jandarma ile geldiler. İsteseler yanımdan rahatça geçerlerdi. Öyle yapmadılar. O kalın deriden yapılmış demir tokalı palaskalarıyla, “yolumuzdan niye çekilmiyorsunuz” diye vurmaya başladılar. Zaten ıslak olan tenimiz palaska darbeleriyle balon gibi şişti. İçimizde en zayıf olan Hakverdi’ye bir de tekme vurunca, havalandı, tepesi üstü kara gömüldü. Annesi koşarak gelmek istedi, o da palaskalardan nasibini aldı.

Bunun tertelenin başlangıcı olduğunu, sonraları yaşayarak öğrendim.

1938 Tertele’si’ni 11 yaşındayken yaşayan bir okur

(* Tertele: Canlı her şeyi yok etmek)

1938 Tertele’si’nde Isparta Eğridir ilçesine sürgün edilmişim. Sürgün cezamız bittikten sonra köyüm Askirek’e geri dönmüştüm. Son dönemde ise, ancak işlerim dolayısıyla ve çok seyrek gidiyordum Dersim’e. Ama her gidişimde, attığım her adımda, her yerde TERTELE’yi hatırlarım.

Uzun bir aradan sonra köyüme gittim. Erzincan’dan bindiğim münübüs, akşam karanlığında köye girdi. Köyün girişindeki bir evde misafir oldum. Şehirlerin gürültüsü, kokusu, sanayi kirliliği yok, anlatılamaz bir huzur içinde birdenbire kendinizi dinlenmiş, bütün yorgunluk ve dertlerinizin bittiğini hissediyorsunuz.

Sabahın saat dört buçuğunda, hayvanları otlağa götürüyorlar. İneklerin, öküzlerin böğürtüsü, koyun, keçi ve kuzuların melemesi... Gönülden aşk ile söylenen deyiş nağmeleri gibi bir duygusallıkla uyandırdı beni. Çok dinlenmişim.

Tan vakti balkona çıktım. Karşımda doğudan batıya doğru uzayıp giden BUYERBABA Dağı... Çocukluğumun çayır çimeninde oynadığım, yuvarlandığım, canım acıdığında ağladığım, her sabah kaymak ve bal sürerek eklemek yediğim yerler önümde uzanıyor. Hayaller alemine dalmak üzereyim. Lakin güneşin doğuşu ile, karşımda oluşturduğu, kelimelerle anlatılamıyacak olan güzellik karşısında, anıları bırakarak, gidip görmeden inanılamıyacak şekilde beliren serab’ın gerçeğini anlatayım.

14 Haziran... Buyerbaba Dağı’nın gökyüzüne uzanırçasına boy vermiş kayalıkları... O kayalık, yamaç ve dereler arasında metrelerce uzayıp giden kar yığınları... Güneş doğdu. Ömrümde görmediğim köyüm olduğu halde farkında olmadığım, dünyanın başka bölgelerinde olacağını sanmadığım manzarayla karşılaştım. Önce ‘gerçek mi’ diye tekrar tekrar baktım, gözlerimi ovuşturdum, tekrar baktım... gördüğüm o büyüleyici manzara doğrudur.

Hasta tutsakları zindanlardan alalım!

Hapishaneler, Türkiye tarihinin en fazla doluluk oranını yaşıyor. Bunlara Haziran direnişiyle birlikte yüzlercesi daha eklendi. Ve tutsak cenazeleri arka arkaya geliyor. Resmi rakamlara göre, son on yılda 2000 üzerinde tutsak hapishanelerde öldürüldü. Şu anda 229'u ağır olmak üzere 412 hasta tutsak var. Bu tutsaklar ölüme mahkum edilmiş durumda. Ancak büyük mücadeleler sonucu, içlerinden bazıları çekip alınabiliyor. Bu da gösteriyor ki, hasta tutsakların kurtulması, ancak dışarıda yaratılacak duyarlılık ve mücadele ile olabiliyor.

Aşağıda hasta tutsaklardan Mehmet Yamaç'ın dergimize gönderdiği mektubunu yayınlıyoruz. Hapishane koşullarının ve doktorlarının durumunun görülməsi bakımından son derece çarpıcı ve yürek sızlatıcı... Yamaç ve diğer hasta tutsakların serbest bırakılması için mücadeleyi yükseltelim, onları faşizmin zindanlarından kopartıp alalım...

Merhaba... Sizin duyarlılığınızı bildiğim için bu mektubu yazıyorum...

17 yıldır tutsağım. 19-22 Aralık 2000 yılında 20 hapishaneye birden yapılan katliam sırasında Adana / Ceyhan Hapishanesi'nde ağır yaralandım. Göğüs kafesim kırıldı. Tam 13 yıldır tedavim yapılmıyor. Göğüs kafesimin kırık kaburgaları üst üste binmiş ve bir yumak gibi göğsümün üstünde kaynamıştır. Atılan kimyasal bombalar ve gazlar nedeniyle akciğerimin bir bölümü yanmıştır. Bana verilen yanlış ilaçlar nedeniyle midemde birçok yaralar meydana gelmiştir. Tedavim yapılmayarak beni diri diri mezara koymuşlar, günde 3-4 saat ancak uyuyabiliyorum. Uzanırken kırık kaburgalar kalbime basınç yapıyor, çok şiddetli ağrılar oluyor.

13 yıldır tedavim keyfi olarak engelleniyor. Onlarca doktora gittim, her biri ayrı birşey söyledi. Bazıları alay edercesine "hiçbir şeyin yok" diyerek geri çevirdiler. KOAH teşhisi koydu, kimisi "zaturre olmuşsun" dedi. Kimisi "ciğer zarımın kalınlaştığını" söyledi. Bazıları da "kansere yakalandığımı, ancak farkına varmadan kanseri yendiğimi, bu yüzden ciğerimde büyük tahribatlar oluştuğu" söyledi. Buna karşın yine bazı doktorlar, ciğerimin kimyasal gaz ve bombalardan kaynaklı zarar gördüğünü ve yaşanan bu hasar nedeniyle asla iyileşmeyeceğimi, bu nedenle akciğer naklinin gerektiğini söylediler.

Hekim tavsiyesine göre normalde 60 gün kullanılması gereken ilaç, bana 13 yıldır veriliyor. Bu durumu doktorlara sorduğumda, meslek ilkeleriyle bağdaşmayacak bir şekilde "bu ilaçlar pahalı, şükret, başkaları yazmaz" diyebiliyor. Hatta "ölürsen öl, hiç de umrumda değil" diyen doktorlarla karşılaştım. "Zamanında tedavin olsaydı, belki iyileşirdin, artık yapacak birşey yok, ömür boyu bu ağrıları yaşayacaksın" diyerek, ağrı kesici ilaçları yazıp geri gönderiyorlar.

Daha önce Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na ve CHP'li milletvekili Dilek Akagün Yılmaz'a sağlık raporlarımı yolladım. Ancak hiçbirinden cevap alamadım. Yine milletvekilleri Sezgin Tanrıkulu, Hüseyin Aygün ve Veli Ağbaba'ya üç defa mektup yazdım, o zamanlar kaldığım Erzurum H Tipi Hapishane İdaresi, "terör örgütü mensuplarıyla haberleşme..." gerekçesiyle el koydular.

28 Ocak 2013 tarihinde Erzurum'dan Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'ne hasta olduğum halde sürgün edildim... Sürgün sırasında kalp krizi yaşadım. Üç saat boyunca Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde gözlem altında tutuldum.

Yaklaşık iki ay önce Tekirdağ Devlet Hastanesi servisine gittim. Doktorlara sağlık sorunlarımı anlattım, kalmakta olduğum hücrenin rutubetli olduğunu, hiç güneş görmediğini nefes almakta zorlandığımı, ayrıca verilen ilaçların yarardan çok zarar verdiğini belirttiğimde, doktor alay ederek, cezaevi sağlıkçı gardiyanına, "beyefendiye deniz manzaralı bir oda versenize" dedi. Ve ardından şunları söyledi: "Gardiyanın hatırı olmasaydı gelip sana bakmazdım. Bu ilaçlar çok pahalı, al başına koy, ölüyorsan da öl, beni hiç ilgilendirmez..." Bu şartlar altında tedavi kabul etmeyeceğimi söyleyip geri döndüm. Doktor da "bundan sonra tedavimin cezaevi revininde yapılmasını" sevk raporuna yazarak, hapishaneye göndermiş. Ağrı ya da acil bir durum yaşandığında iğne yapılıyor. Ancak iğneler de ağrıları daha da artırdığı için artık revire çıkmıyorum. Şu anda tedavim keyfi olarak yapılmıyor. Ağrılar nedeniyle en temel ihtiyaçlarımı dahi gideremiyorum.

Ben sadece tedavimin insanca yapılmasını istiyorum, başka hiçbir şey istemiyorum. Tüm duyarlı kamuoyunun hasta tutsaklara kulak vermelerini istiyorum. Selam ve sevgilerimi yolluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Umutla ve dirençle kalım...

10 Haziran 2013 / Mehmet Yamaç

12 Eylül sürüyor...

Aradan 33 yıl geçmiş olmasına rağmen, 12 Eylül, uygulamaları ve yasalarıyla, yaşamımızı karartmayı sürdürüyor. Onun bir ürünü olan AKP, sözde 12 Eylül'e karşıymış gibi görünerek, 12 Eylül yasa ve yasaklarını büyük oranda koruduğu gibi, yenileriyle

tahkim etti, kimi zaman 12 Eylül'e rahmet okutacak uygulamaları gerçekleştirdi, gerçekleştiriyor...

* * *

Burjuva medya, yıllar yılı 12 Eylül'ü; "ülkeyi 'sağ-sol çatışması'ndan kurtaran bir askeri hareket" olarak sundu. Eleştiri adına getirilen de, en fazla "kantarın topuzunun biraz kaçtığı" şeklindeydi. 12 Eylül'ün mağdurları olarak da, Ecevit'ler, Demirel'ler gösterildi. Hatta faşist Türkeş ve Yazıcıoğlu başta olmak üzere, sivil faşistlerin neler çektiği üzerine tefrikalar yayınlandı. Sanırsınız ki, 12 Eylül esas olarak düzen partilerine ve sivil faşist harekete karşı yapılmıştı! 'Sol'a dair ise, en fazla mücadele kaçkınları ya da sosyalist olduğunu iddia eden eski devrimcileri piyasaya çıkardılar.

Burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye ve yok saymaya çalıştılar: Komünistlerin ve

gerçek devrimcilerin -cuntanın tezgahlandığı dönemden itibaren- her şart altında 12 Eylül'e karşı direndiğini ve onu tüm yönleriyle mahkum ettiğini...

Onlar, faşizmin kendi gücünü en fazla hissettirdiği işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde bile, boyun eğmeyerek cuntanın gerçek yüzünü gösterdiler. Mahkeme salonlarında, ek cezalar alma ve işkencelere uğrama pahasına, devrimci fikirlerini haykırdılar. 12 Eylül faşist cuntasının arkasında duran gücün, emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu gösterdiler. Onu sadece sınıfsal, ideolojik-siyasal yönleriyle açığa çıkartmakla yetinmeyip, gerçekleştirdikleri fiili direnişler, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla, hem işçi ve emekçilerin, hem de

dünya halklarının gözünde teşhir ettiler. Hiçbir askeri faşist yaptırıma uymadılar. Onların direngenliği karşısında faşistleri ve hainleri -bırakalım aynı koğuşa ya da hücreye- aynı ring ve duruşma salonuna getirmeye bile cesaret edemediler.

Onların ortaya koyduğu direnişler, faşizmin gerçek yüzünü teşhir eden mücadeleleri, bugüne de ışık tutmaktadır. Burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül'ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde.

İhtilalci Komünistler, bulundukları tüm alanlarda faaliyetlerini kesintisiz sürdürdüler. Bu faaliyetlerin içindeyken düştüler toprağa, zindanlara; ama kaçarken-göçerken değil... 12 Eylül'den 17 gün sonra çatışarak şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın "hücum" komutuyla başlatmışlardı savaşı. O, 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" olmuş, bir direniş manifestosu yazmıştı, yoldaşları da bu manifesto-nun yolunu izlediler. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğine sahip çıktılar; tarihe onurlu, direnişçi bir iz bırakmayı

başardılar. Cuntanın en çok korktuğu ve dağıtmak için bütün olanaklarını seferber ettiği örgütlerini tasfiye etmediler ve devrimi besleyen yeraltı nehirleri oldular.

Fakat o ağır koşullarda, koyu teslimiyet ortamında, bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi, yetemedi de. Bunun bilincinde olarak savaştılar. Engels'in "her

savaşında yenilme tehlikesi vardır, ama bu yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir" sorusuna yanıt oldular. Vuruştular... Kendinden sonrakiler, bıraktıkları bu mirasın üzerinden yükselsin diye...

* * *

12 Eylül'ü, ne Avrupa Birliği, ne de şu ya da bu hükümet yargılayabilir. Onu yargılayacak tek güç, devrimci bir rotada ilerleyen işçi ve emekçilerin gücüdür. Tutarlı bir devrimci demokrasi mücadelesi yaşam bulduğunda, 12 Eylül rejimi de yerle bir olacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılması da bunun üzerinden yükselecektir.

O zaman Şilili ozanın kehaneti gerçekleşecek; **"Onların Eylülleri üzerine bizim Ekimlerimiz düşecek"**

29 Eylül 1980...

12 Eylül'e sıkılan "İLK KURŞUN"
Osman Yaşar YOLDAŞCAN

10 Eylül 1920- Türkiye Komünist Partisi kuruldu

10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan Türkiyeli komünistler, 5 gün süren kongrenin sonunda Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular.

TKP'nin kuruluş kongresi niteliğindeki Bakü Kongresi'ne, 15 ayrı örgütten 75 delege katıldı. Delegelerin 51'i Türkiye'deki örgütlerinden, 24'ü ise Avrupa'da ve Rusya'da faaliyet yürüten örgütlerden oluşuyordu. TKP, daha kurulduğu aşamada işçi sınıfı ve köylülük içerisinde azımsanmayacak bir güce sahipti.

I. Paylaşım Savaşı sırasında çok sayıda Osmanlı askeri, Çarlık Rusya'sına esir düşmüştü. Burada Rus işçi ve köylülüğüyle sıcak dostluklar kuran savaş esirleri, kısa sürede Bolşevizmi benimsedi. Bizzat Stalin'in direktifleriyle Sovyet Rusya'daki Türklerin içinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen Mustafa Suphi, yürüttüğü çalışmalar sonucunda 1918'de Moskova'da bir konferans topladı. Türk Sosyalistleri Konferansı'nda, M.Suphi önderliğinde Türk Komünist Teşkilatları adında bir örgüt kuruldu.

Diğer yanda, Avrupa'da yaşayan göçmen işçiler ile yurtdışında okuyan öğrenciler, özellikle Almanya'daki Spartakist hareketten etkilendiler, Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Partisi'ni kurdular.

Belli bir olgunluğa erişen bu örgütlenmeler, Mustafa Suphi'nin 1918 Moskova Konferansında işaret ettiği "örgütün parti haline dönüştürülmesi" evresine gelmesiyle, Bakü'de toplandı ve TKP'in kurulduğunu duyurdu.

Partinin kurulmasından sonra, partiyi bizzat ülke topraklarında örgütlemek üzere Sovyet Rusya'dan ülkeye giriş yapan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurularak katledildiler.

Sağlam bir ideolojik ve örgütsel temele sahip olan TKP, M.Suphi'lerin katledilmesinden sonra her düzeyde ihanetin ve revizyonizmin egemen olduğu bir zemine çekilerek Kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirildi.

4 DHKP savaşçısını katletti.

☆ 1 Eylül 1939- II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı

Faşist Hitler Almanya'sı, Avusturya ve Çekoslovakya'yı ilhak ettikten sonra Polonya'ya girerek II. paylaşım savaşını başlattı. Daha sonra bugün, BM tarafından "dünya barış günü" ilan edildi.

☆ 1 Eylül 1987- 12 Eylül tutsak ailelerinin örgütlenmesinde aktif yer alan Didar Şensoy, tutsaklarla ilgili yapılan bir eylem sırasında yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969- Vietnam devriminin önderi Ho Chi Minh yaşamını kaybetti

Gençliğinde Fransa'da yaşayan ve Fransız Komünist Partinin kurucuları arasında yer alan Ho Chi Minh'in önderliğinde savaştan Vietnam halkı, önce Fransız sonra da Amerikan işgalcileri ülkesinden kovmayı başardı.

☆ 6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de ırkçı saldırılar ile azınlıklar üzerinde terör estirildi. Bu, kontrgerillanın ilk eylemlerinden biriydi.

☆ 8 Eylül 1943- Çekoslovak yazar Julius Fučík, Nazi kamplarında idam edildi

☆ 9 Eylül 1984- Yılmaz Güney, Paris'te yaşamını yitirdi.

☆ 9 Eylül 1976- Çin devriminin önderi Mao Zedung öldü.

☆ 11 Eylül 1973- Şili'de askeri faşist darbe Halk Birliği adlı sol koalisyonun hükümetin başına gelmesine tahammül edemeyen Amerikan em-

peryalizmi, Şili'de bir darbe tezgahladı. Şili Devlet Başkanı Allende, teslim olmayı reddederek sarayında katledildi. Pinochet liderliğinde gerçekleştirilen darbe döneminde, 36 bin kişi işkencelerde ve sokak infazlarında katledildi.

☆ 12 Eylül 1977- Steve Biko katledildi

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin "Apartheid" politikasına karşı silahlı bir direniş çizgisi oluşturan gruplardan SASO'nun kurucusu Steve Biko, işkenceler ile öldürüldü.

☆ 14 Eylül 1973- Victor Jara katledildi

Devrimci bir sanatçı olan Jara, Şili'deki faşist darbenin ertesi günü on binlerce insanın doldurulduğu ve işkenceden geçirildiği Santiago stadyumunda direniş şarkıları çaldı. Bunu engellemeye çalışan faşistler, Jara'nın ellerini kırdı. Ancak Jara şarkılarını söylemeye ve söyletmeye devam etti, bunun üzerine darbeciler tarafından katledildi.

☆ 16 Eylül 1976- DGM Direnişi

İşçilerin büyük direnişiyle karşılaşan DGM'ler, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. DGM direnişi, halk gücünün demokratik hakları kazanmada ne kadar etkili olduğunun iyi bir örneği idi.

☆ 20 Eylül 1985- Ruhi Su öldü

Halk müziğinin, usta bir yorumcusu ve bestecisiydi. Halk türkülerini araştırmacıları ve sanatçılarına üretken bir hocaydı. Aynı zamanda ilerici bir aydın olmanın bedelini ödedi. Beş yıl tutuklu kaldı, işsizlikle, açlıkla boğuştu. Hastalandığında tedavi olmak için yurtdışına gitmek istediğinde pasaport alamadı. 73 yaşında ölüme terk edildi. Mezarına defalarca saldırı düzenlendi.

☆ 20 Eylül 1992- Kürt aydın Musa Anter katledildi

☆ 21 Eylül 1995- Buca Cezaevi katliamı

Devletin kolluk güçleri hak gaspları na karşı direnen tutsaklara saldırıp,

☆ 23 Eylül 1973- Şilili ozan Pablo Neruda öldü

☆ 22 Eylül 1976- Profilo direnişi

☆ 23 Eylül 1923- Tarihteki ilk antifaşist ayaklanma, Bulgaristan'da başladı DGM direnişinde güçlü bir katılım gösteren Profilo fabrikasından da 17 işçi işten atıldı. Şalterler bu sefer işçi kıyımı için durdu. Profilo'da işgal başladı. Polis saldırısı karşısında kapılar kapatılarak kaynaklandı. Bir işçi polis kurşunuyla öldü. İçeride işçiler, dışarıda destekçi güçler büyük bir direniş gerçekleştirdiler.

☆ 23 Eylül 1923- Tarihteki ilk antifaşist ayaklanma, Bulgaristan'da başladı

☆ 24 Eylül 1969- '68 hareketinin önderlerinden Taylan Özgür polis tarafından katledildi

☆ 25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi katliamı

'96 Ölüm Orucu eyleminin hemen ardından, MGK kararıyla Diyarbakır cezaevine saldıran devlet 9 yurtsever tutsağı katletti.

☆ 25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşat Ertaş öldü

☆ 26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde katliam

Devlet, F tipleri hücrelere geçişin ilk provasını Ulucanlar'da yaptı. Askerler ve polisler, silahları ve gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırı sırasında 10 devrimci tutsak, işkence yapılarak katledilirken, birçoğu da ağır yaralandı. Tutsaklar yoğun işkenceler altında başka cezaevlerine sürgüne gönderildiler.

Eylül Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

8 Eylül 1981- Selma Aybal

Henüz 18'indeydi, ama Osman'ın, Fa-tih'in iyi bir öğrencisi olmuştu. Baskı komitesinde çalışan Selma, darbenin en zor ve karanlık günlerinde dahi, fabrikaları, emekçileri yoksun bırakmadı ihtilalcilerin bildirilerinden... Yıllar sonra TİKB kurşunuyla cezalandırılacak olan hain Adil Özbek'in yardımıyla pusu kurmuştu polisler... Yaralı halde işkenceye aldılar Selma'yı. Sustu ve direndi. 8 Eylül 1981'de işkence tezgahında bir ihtilalci komünist gibi yaşamını soludu.

9 Eylül 1979- Vedat Çataltepe

Vedat da Selma gibi 18 yaşındaydı, faşistlere karşı mahallesi korurken, bir bekçi tarafından öldürüldü.

29 Eylül 1980- Osman Yaşar Yoldaşcan

Haziran ayaklanmasının en önemli mesajı:

ÖRGÜTLENELİM! SİLAHLANALIM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkez Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Temmuz 2012 tarihli sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Mayıs sonunda başlayıp Haziran'ın yarısına kadar uzanan sürede, Türkiye tarihinin en büyük halk hareketi yaşandı. Halen çeşitli biçimler altında direniş sürse de, ilk 15 günkü büyüklüğünü ve yaygınlığını yitirmiş durumda. Elbette direnişin nedenlerinden, direniş boyunca süren aşamalarına ve sonuçlarına dair söylenecek çok şey var. Bunlar üzerine daha çok konuşulacak, yazılacaktır. Biz burada direnişe dair öne çıkardığımız yönler üzerinde duracağız. Geleceğe bıraktığı mirası, dersleri not ederek, kendimizi bu doğrultuda geliştirmeyi amaç edineceğiz.

Direnişin nedenleri

Direniş, herkesin bildiği gibi, Taksim Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesiyle patladı. AKP hükümeti, Gezi Parkı yerine, tarihi "Topçu Kışlası"nın yeniden inşası adı altında alış-veriş merkezi (AVM), otel, rezidans vb. yapılacağını Başbakan'ın ağzından birkaç kere duyurmuştu. Öncesinde ise, "yayalaştırma" adı altında Taksim ve çevresi delik deşik edilmiş, hükümete yakın çevrelere yeni rant alanı olarak sunulmuştu. Bu duruma tepki gösteren çeşitli meslek odaları, çevre örgütleri, bazı parti ve kurumlar, bir araya geldiler, basın açıklamalarıyla, toplantılarla, bu projenin altında yatan hesapları ortaya koymaya çalıştılar. Fakat çok etkili olmadıkları bir gerçektir. İnşaatlar, tüm hızıyla sürüyordu.

Asıl fırtına, 1 Mayıs'ta koptu. Çünkü Taksim, İstanbul'un en önemli turizm ve eğlence merkezi olmanın ötesinde, siyasal anlamı büyük bir meydandı. '77 1 Mayıs'ında yaşanan katliam, bu meydanda gerçekleşmişti. O günden sonra Taksim'in adı, devrimci-demokrat kesimlerin dilinde "1 Mayıs alanı" oldu. Buna karşın Taksim, 1 Mayıslar başta olmak üzere, işçi ve emekçi kitlelerin gösterilerine, mitinglerine kapatıldı. Taksim'i yeniden alabilmek, devletle, devrimci-demokrat kesimler arasında yıllarca süren bir mücadeleye konu oldu. Bu uğurda şehitler verildi, büyük çatışmalar yaşandı, ciddi yaralanmalar, kitlesel tutuklamalar oldu.

2007 yılından itibaren ise, adım adım Taksim alanı kazanılmaya başladı. Devletin sıkıyönetim uygulamaları, polis şiddeti, barikatları, bu büyük mücadeleyi durdurmaya yetmedi

ve sonunda hükümet, geri adım atmak zorunda kaldı. 2010 yılında 1 Mayıs'ı resmi olarak tatil ilan ettiler ve Taksim alanını 1 Mayıs'lara açtılar. Son üç yıldır 1 Mayıslar giderek artan bir kitlesellikle Taksim'de kutlanmaya başladı. Geçen yıl, bir milyonu aşkın kitle ile rekor kırıldı. Düzene muhalif tüm kesimlerin buluşma ve taleplerini haykırma yeri oldu Taksim.

Bu durum, başta AKP olmak üzere egemen kesimleri rahatsız etmeye başladı. Kazanılmış bir hakkı açıktan almaya cesaret edemedikleri için, dolambaçlı yollara başvurdular. Taksim alanını hem yeni rant kapısı haline getirecek, hem de onun siyasal misyonunu ortadan kaldıracak bir projeyi başlattılar. Son 1 Mayıs'ta uzunca bir süre oyalama taktiği izledikten sonra, "çukur" edebiyatı yaparak, Taksim'i yeniden yasakladılar. Bir kez daha İstanbul, 1 Mayıs sabahı-na yasaklar zinciri ile uyandı.

Fakat tüm yasaklara-engellere rağmen, kitleler Taksim'e giden caddeleri doldurdu. Ve gün boyu süren çatışmalar yaşandı. Daha önceki yıllarda da bu meydan komünist ve devrimciler tarafından zorlanmıştı. Fakat bu kez artan bir kitlesellikle polisin üstüne üstüne gidiliyordu. Çok ağır yaralıları olmasına rağmen, korkuya kapılmamış, aksine daha büyük bir öfkeyle saldırıya geçilmişti. Herkes birbirini kolluyor, düşeni yerde bırakmıyor, büyük bir dayanışma yaşıyordu. Bu, kitle eylemlerinde artık yeni bir dönemin açıldığının göstergesiydi.

1 Mayıs'tan sonraki günler, 6 Mayıs, 18 Mayıs ve diğer protesto gösterileri ile Taksim, fethedilmesi gereken bir alan olarak sürekli çatışmaların yaşandığı bir meydan haline geldi. Devlet, Taksim'i yasaklamakla kalmamış, her zaman eylemlerin yapıldığı Tünel-İstiklal hattını da gösterilere yasaklamıştı. Kazanılmış alanların gaspına dönük bu girişim, büyük bir tepki ve direniş ile karşılandı. Neredeyse her gün çatışma oluyor, tüm bölge gaza boğuluyordu. Yani **1 Mayıs'tan sonraki bir ay boyunca, burjuvazinin "turizm ve eğlence merkezi" Taksim, eylemcilerle polisin çatışma alanı oldu.**

27 Mayıs sabahı ise, Gezi Parkı'ndaki ağaçlar kesilmeye başlayınca, başından beri buna tepki gösteren kesimler, parka gidip oturma eylemi yaptılar. O bölgeden seçilmiş olan BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder'in de çağrılmasıyla, eylem basına yansıdı. Önder'in milletvekili dokunulmazlığını kullanarak, ağaçların kesilmesini bir süreliğine durdurması, sanatçı ve aydınların artan katılımıyla, eylemin etkisi büyümeye başladı. Fakat asıl patlama noktası, 31 Mayıs günü sabahın erken saatlerinde polisin ve zabıta ekiplerinin parktaki eylemcilere saldırması, çadırlarının sökülüp yakılmasıyla oldu. En pasif eyleme dahi uygulanan bu şiddet, bardağı taşıran son damlaydı.

Kitleler akın akın Taksim'e yöneldi. 31 Mayıs sabahından, 1 Haziran günü öğleden sonraya kadar, kesintisiz biçimde çatışmalar yaşandı. Her yerden polise takviye yapıldığı halde, gelen kitleyi durdurmayı başaramadılar. Aksine kitlenin artan mücadele azmi ve ısrarı ile karşılaştılar ve bitik düşen onlar oldu. Kitlenin Taksim'i ve Gezi Parkı'nı zaptetmeden

1 Mayıs günü tüm yasaklara-engellere rağmen, kitleler Taksim'e giden caddeleri doldurdu. Ve gün boyu süren çatışmalar yaşandı. Daha önceki yıllarda da bu meydan komünist ve devrimciler tarafından zorlanmıştı. Fakat bu kez artan bir kitlesellikle polisin üstüne üstüne gidiliyordu. Çok ağır yaralıları olmasına rağmen, korkuya kapılmamış, aksine daha büyük bir öfkeyle saldırıya geçilmişti. Herkes birbirini kolluyor, düşeni yerde bırakmıyor, büyük bir dayanışma yaşıyordu. Bu, kitle eylemlerinde artık yeni bir dönemin açıldığının göstergesiydi.

dağılmayacağı belli olmuştu. Daha da önemlisi, direniş sadece Taksim ve çevresinden çıkmış, İstanbul'un diğer bölgelerine ve başta Ankara, İzmir, Adana olmak üzere tüm illere yayılmıştı. Neye uğradıklarını şaşırarak egemenler, iyice yorgun düşen polisi, Taksim'den çekmek zorunda kaldılar. **Taksim ve Gezi Parkı, kitlelerin eline geçti. Günlerce sürecektir olan direnişin ilk zaferi elde edilmişti böylece.**

Direniş yayıldığı andan itibaren de, sorun Gezi Parkı'ndaki ağaçlar olmaktan çıktı. AKP hükümetinin 10 yıllık politikalarına şu ya da bu nedenle tepki duyan herkes sokakları doldurdu. Çünkü bu süre boyunca birçok hak gaspı yaşanmış ve bundan birçok kesim etkilenmişti. Başta örgütlenme ve ifade özgürlüğüne yönelik saldırılar, yoğun baskı ve tutuklamalar, taşeron sistemi, esnek çalışma, sağlık ve eğitimdeki yeni düzenlemeler, sanata ve sanatçılara saldırılar, Alevi inancını yok sayan yaklaşımlar, özel yaşama müdahaleler ve her alanda gericileşmenin artması, polisin aşırı şiddeti vb. pek çok neden, kitlelerdeki öfke ve tepkiyi biriktirdikçe, biriktirmişti.

Buna Türkiye'nin, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki koçbaşı olmasını eklemek gerekir. Esasında yukarıda sıraladığımız saldırıların tümü, emperyalist savaşın ve krizin doğrudan yansımalarıdır. Özellikle son iki yıldır Türkiye'nin başta Suriye olmak üzere tüm komşularla kavgalı hale gelmesi, tepkilerin önemli bir nedenidir. Gezi olayı patlamadan hemen önce gerçekleşen Reyhanlı'daki bombalı saldırı, emperyalist savaşın ülke topraklarına kadar girdiğinin görülmesi bakımından son derece sarsıcı olmuştur. Başlangıçta -Hatay dışında- ülke genelinde derin bir sessizliğin yaşanması aldatıcıydı. Bu, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Türkiye halklarında ABD düşmanlığı oldukça gelişkindir. Hatta anti-emperyalizm, anti-ABD'cilikle özdeşleşmiştir. Türkiye'nin 2. Emperyalist savaştan bu yana ABD'nin yeni sömürgeciliği altına girmesi, dönemin sosyalist SB'sine karşı "ileri karakol" haline getirilmesi, ABD'yi devrimci hareketlerin hedefine çıkmasına neden olmuştu. İsrail'e verdiği destek ile Filistin halkının topraklarının gasp edilmesi ise, sadece devrimcilerin değil, İslamcı kesimlerin de büyük tepkisine yol açmıştı. Son 10 yıldır Afganistan, Irak işgalleri, Libya'da ve Suriye'de yaptıkları, ABD düşmanlığını arttıran faktörler oldu.

AKP'nin giderek artan oranda ABD'nin Ortadoğu'daki paylaşımına angaje olması, ABD'ye olan tepkilerin AKP'ye de yönelmesini getirdi. Başlangıçta şişirilen Dışişleri Bakanı

Elbette esas olan iç çelişkilerdir ve her ülkenin kendine özgü yönleri vardır. Fakat savaş ve kriz ortamları, yaşanan sorunları ve bunun halka yansımalarını daha fazla benzeştirmekte, bu da benzer reaksiyonları doğurmaktadır. Daha önce yaşanan dünya krizleri ve emperyalist savaş süreçlerinde de bu etkileşimler görülmüştü. Günümüzde kitle iletişim araçlarındaki gelişim, bunu daha da hızlandırdı.

Davutoğlu'nun "yeni Osmanlı" hayalleri, AKP'nin dış politikada demagojik olarak kullandığı "sıfır sorun"dan, tüm komşularıyla kavgalı hale getirince ve bu durum, ülke topraklarının daha fazla ABD ve NATO üslerine-füzelerine açılmasına, savaşın kendi topraklarımıza kadar girmesine, insanlarımızın katledilmesine varınca, işin rengi değişti. Belki de Reyhanlı'da patlayacak öfke, Gezi'ye kadar bekleyip orada patladı.

Kısacası, **AKP hükümetinin özellikle de son yıllarda içeride-dışarıda artan pervasızlığı, yaşamın her alanına müdahaleleri, emperyalist savaşın taşeronluğunu üstlenmesi, krizin ve faşizmin ağır baskısı altında soluk alamaz hale gelen kitleleri, sonunda patlattı.**

Bilindiği gibi Yunanistan başta olmak üzere Avrupa ülkelerinde ve ardından Tunus ve Mısır'da krize karşı yükselen mücadele, benzer sorunlar yaşayan Türkiye halklarını da etkilemişti. Hatırlanacaktır, Mısır'daki halk isyanının ardından Mısır'ın diktatörü Hüsnü Mübarek devrilince, Türkiye'deki eylemlerde, "Erdoğan sonun Mübarek olsun" sloganı atılmıştı.

Hiç kuşkusuz bu ülkelerdeki direnişler, halkımızı da etkiledi, bilincinde yer etti. Benzer bir durum Türkiye'deki direnişin Brezilya'yı etkilemesinde görüldü. Bu da dünya işçi ve emekçi hareketinin birbirini etkileme sürecinin artık daha hızlı bir şekilde gerçekleştiğini ortaya koyuyor.

Elbette esas olan iç çelişkilerdir ve her ülkenin kendine özgü yönleri vardır. **Fakat savaş ve kriz ortamları, yaşanan sorunları ve bunun halka yansımalarını daha fazla benzeştirmekte, bu da benzer reaksiyonları doğurmaktadır.** Daha önce yaşanan dünya krizleri ve emperyalist savaş süreçlerinde de bu etkileşimler görülmüştü. Günümüzde kitle iletişim araçlarındaki gelişim, bunu daha da hızlandırdı.

Direniş, mücadeleye aydın bakışını yerle bir etti

Bütün bu gelişmelere rağmen Türkiye'deki patlama, başta egemen sınıflar ve AKP hükümeti olmak üzere, hemen her kesimi şaşkına uğrattı.

AKP hükümeti bir süre ne yapacağını bilemez hale geldi. Bugüne dek, çeşitli tepkilerle, direnişlerle karşılaşsalar bile, planlarını bir biçimde yaşama geçirmişlerdi. Böyle küçük görünen bir olaydan, bu kadar büyük bir direnişle karşılaşacaklarını hiç beklemiyorlardı. Direnişin zafer kazandığı ilk üç gün boyunca, başta hükümet olmak üzere hiçbir resmi açıklama yapılmadı. Ne Bakan, ne Vali,

ne Belediye Başkanı, kimse görünmedi bile.

Tabii bu şaşkınlık, sadece Hükümet ve çevresiyle sınırlı değildi. Bugüne dek kendisini "solcu", "demokrat", hatta "sosyalist" olarak tanımlayıp da AKP'ye bir biçimde destek vermiş liberaller ve bir bütün olarak reformistler de şaşkıncıydılar. "Bu halk adam olmaz"la başlayan cümlelerle, kitlelere güvensizlikleri her fırsatta dile getirmişlerdi. Son yıllarda ise, AKP'nin işbaşına geldiği günden bu yana adım adım ilerlemesi karşısında iyice karamsarlığa kapılmışlar, "AKP, hatta Erdoğan ne isterse o olur" düşüncesi beyinlerine yer etmişti. Orduyu bile dize getiren AKP'yi kimse durduramazdı artık! Muhalefet olarak sadece CHP'yi görüyorlar, onun da etkisizliği karşısında umutlarını iyice yitiriyorlardı. Toplumsal muhalefeti, kitlelerin gücünü ise, hiç hesaba katmıyorlar; dahası küçümsüyorlardı.

Liberal aydınlar ve onların etkisindeki reformistler, halka güvensizliklerini Türkiye tarihi ile de temellendirip adeta teori düzeyine çıkarmışlardır. Onlara göre, "Türkiye'de temel hak ve özgürlükler aşağıdan yukarıya doğru kitlelerin mücadelesi sonucu alınmamış, bunlar Kemalist iktidar döneminde devlet tarafından verilmiştir! O yüzden bizde mücadele ile hak elde etme bilinci gelişmemiş, her şeyi devletten bekleyen biat kültürü oluşmuştur! (Kimileri buna Müslüman bir ülke olmasını da ekler.) Oysa Batı'da farklıdır; Avrupa ve Amerika'da hak ve özgürlükler, kitlelerin sokağa dökülmesiyle, halk ayaklanmalarıyla, devrimlerle gerçekleşmiştir. Onun için oralarda demokrasi gelişmiştir, Türkiye'de ise böyle güdük kalmıştır!"

En kısa haliyle bu şekilde özetleyebileceğimiz bir bakış açısına sahiptirler ve bunu her vesileyle tekrarlayıp dururlar. Bu yaklaşımda, aydınların klasik Batı hayranlığını ve kitlelere güvensizliğini görürüz. Küçük-burjuva ruh haliyle güce taparlar. Bu gücü "Batı" dedikleri emperyalizmde görürler. Kendi ülkelerinde ise güç, devletin elindedir; o durumda devlete boyun eğersin. **Bu ruh hali, onları 12 Eylül gibi askeri faşist bir darbeye bile gönüllü destek sunmaya, AKP gibi gerici-faşizan bir partiye 'demokratlık' payesi vermeye götürür.** En ilerisinin yaptığı, bütün bu gelişmelere sessiz kalarak ortak olmaktır. Kitlelere güvensizliğin götüreceği yer de başka türlü olamaz.

Bu kesimler sayısal olarak toplumun küçük bir azınlığını oluşturmaktadır, fakat etki alanları çok büyüktür. Birçoğu sanatçı, yazar, akademisyen olarak

toplumu yönlendiren, esasında rejimin ideolojik yapısını besleyip güçlendiren kesimlerdir. İsimlerinin önlerine koyulan “prof”, “doktor”, “uzman” vb. sıfatlarla da “hikmetinden sual olmaz” hale gelirler. Birçoğu kendini “liberal”, “demokrat”, hatta “sosyalist” olarak tanımlayarak, etki güçleri daha da artırır. Geniş halk kesimleri, gazetelerden televizyon kanallarından sürekli bunları duyar. Yaptıkları araştırmalar, yazdıkları kitaplar, burjuva medya tarafından şişirilir ve kitlelerin bunları dinlemeleri-okumaları sağlanır vb...

Kısacası bu kesimlerin etki gücü, -sunulan olanaklar sayesinde- oldukça fazladır. Buna yenilgi dönemleri ve tasfiyeciliğin baskın hale gelmesi de eklenince, reformist partilerden, devrimci örgütlere kadar birçok kesimi etkisi altına almışlardır. “Bu halk adam olmaz”ın farklı versiyonlarını, kitlelere güvensiz yaklaşımı, aydın idealizmini, ML ilkelerden uzaklaşıp, onların teorilerine rağbet edilmesini, bu kesimlerde fazlasıyla gördük.

Genel olarak sosyalizmin prestijinin düşmesi, ML ideolojiden uzaklaşmayı ve burjuva ideolojisinden etkilenmeyi arttırmıştı. Dünyada ve ülkemizdeki toplumsal mücadeleler unutulmuş, tarihin sınıf mücadelesiyle oluştuğu ve bunu da kitlelerin yaptığı gerçeği karartılmıştı. İddia edildiği gibi ülkemizde de haklar “yukarıdan” devlet tarafından verilmiş değildi. **Hiçbir hak yoktur ki, mücadele edilmeden kazanılmış olsun! Bu bazen yenilmiş bir direnişin arkasından gelebilir, bazen de dünyadaki konjonktür bu hakları vermeyi zorunlu kılabilir; ama her halükarda söz konusu haklar, dünyada ve o ülkede verilen mücadeleler sonucu kazanılmıştır.**

(...) Sonuç olarak, TC’nin kurulması ve sonrasında elde edilen tüm haklar, bu konjonktür içinde gerçekleşti. **Kemalistler, iktidara gelebilmek ve orada tutunabilmek için, bu hakları tanımak zorundaydılar. Ama her ege-men kesim gibi, bunları kendileri bahsetmiş olarak gösterdiler ve kendi aydınları sayesinde topluma bu şekilde empoze ettiler. Yıllardır da aynı teraneleri yineleyip duruyorlar.**

Bunların devrimci kesimlerde etkili olabilmesi, genel olarak ML’den uzaklık, gelişmeleri diyalektik ve tarihsel materyalist bir bakış açısıyla ele almada zayıflık, sınıflar mücadelesi, toplumlar tarihi ve bunun ülkemizdeki yansımaları konusunda bilgisizlik oluşturuyor. ’71 devrimcilerinin Kemalizmin etkilerinden kurtulamamaları da bu yüzdendir. Onları aşamayan devrimci yapılarda, bu etki halen sürmektedir. Buna bir de 12 Eylül sonrası yaşanan yenilgi ve tasfiyeci savruluşlar

Devrimci hareketlerin direnişteki şaşkınlıkları ve sonrasında hareketi yönlendirmeyi başaramaması, ilkin ideolojik-siyasi olarak yaşanan erozyonla bağlantılıdır. Uzun yılları kapsayan tasfiyeciliğin etkisiyle ML teoriden uzaklaşması, legalist örgütlenme ve çalışma tarzıyla, reformizmden daha fazla etkilenmesi, bunun temel nedenidir. Teorik olarak kitlelerin gücüne vurgu yapılırsa da, pratikte giderek güvensizleşen, karamsar ruh hali devrimci grupları da etkisine almıştı. Devleti AKP ile özdeşleştirme, AKP’yi de gözlerde büyütme, kolay kolay devrilmeyeceklerini sanma, baskın hale gelmişti. Devrim “gündemde olan bir sorun” olmaktan çıkmış, çok uzak geleceğe bırakılmış, hatta “ütopya” halini almıştı. Tasfiyeciliğin en çok kullandığı kelimenin “ütopya” olması, boşuna mıdır?

eklenince, burjuva ideolojisinin manyetik alanından sıyrılabilmeleri mümkün olamamıştır.

İki yıl kadar önce başlayan Arap halkının isyanları, bu havayı dağıtan ilk işaret fişegi idi. Ayrıca başta Yunanistan olmak üzere Avrupa ve ABD’de krize karşı gelişen militan eylemler, genel grevler, umutları canlandırmaya başladı. Ne var ki, Arap halkının isyanını emperyalist güçlerin kullanması ve bu isyanlar sonrasında dinci gericiliğin yönetimlere gelmesi, bu hareketlere karşı güvensizliği doğurdu. Avrupa ve ABD’deki eylemlerin de giderek sönmeye başlaması, yeşeren umutların kırılmasına yol açtı.

Halbuki, sınıf mücadelesinin yasasıdır; kendiliğinden patlak veren hareketleri, her kesim kendi çıkarları doğrultusunda kullanır. Dahası, kim daha örgütlüyse, o yön vermeye çalışır ve sonuçta onlar kazanır. Fakat bu durum, hareketin kendisini mahkum etmeyi getirmeyiz, getirmemelidir. Aksine komünist ve devrimcilerin etkisi olmadığı zaman, en güçlü halk hareketlerinin bile devrimle sonuçlanmayacağını bilince çıkarmak ve oradan kendi misyonumuzu yeniden hatırlamak gerekir.

İşte bunlar yapılmadığı ya da yeterince yapılamadığı için, birkaç yıl sonra benzer bir hareket kapımıza geldiğinde, böyle hazırlıksız ve şaşkın yakalandı. “Devrim kapımızı çaldı ama onu açmaya boyumuz yetmedi” sözü, bir anlamda doğrudur. Bu hareketin, “devrim” olarak tanımlanamayacağı ortadadır, fakat ona hazır olunmadığı koşulda, kitleler ne kadar ayaklansa da devrimin gerçekleşmeyeceği de, bir o kadar açıktır.

Devrimci hareketlerin durumu

Gezi Parkı ile başlayan büyük halk direnişi, devrimci hareketleri hazırlıksız yakaladı. Bir kez daha kitle hareketinin gerisinde kaldı, sürüklendi...

Öyle ki, direniş başladıktan sonra bile, birçoğu içine giremedi. Gecikmeli olarak girenler de hareketin boyutunu kestirmekten uzaktı. İlk başta kitlelerin bu kadar hızlı ve yığınlar halinde eyleme geçmesi ve polise karşı ölümüne direnişi beklenmiyordu. Sonrasında kitleler polisi püskürtüp Taksim alanını zaptettiğinde, direnişin biteceği sanıldı. Fakat ertesi gün akın akın meydan dolmaya, çadırlar kurulmaya başlayınca, gelenlerin sayısı da artmaya başladı.

Elbette polisin püskürtülmesinde, başta 1 Mayıslar olmak üzere devrimcilerin o güne kadar koydukları direnişlerin rolü büyüktü. Gezi Parkı’na polisin saldırısından sonra başlayan direnişe de katılan birçok devrimci vardı ve en önde çatıştılar.

Keza devrimci hareketin bugüne dek yarattığı değerlerin kitlelere yansımaları da etkili oldu (barikat kurma, güvenliği sağlama, komün kurma vb) Fakat bunlar, bir bütün olarak harekete müdahale ve ona önderlik etme anlamına gelmiyordu. Sadece çatışma sürecinde değil, Taksim alanında kalındığı süre içerisinde de bu durum aşılamadı. Her ne kadar sonrasında bazı çabalar olsa da, yetersiz kaldı.

Bugüne dek kitleliliği ile göz dolduran hareketler başta olmak üzere, genel olarak devrimci örgütlerin direniş üzerinde etkide bulunma ve ona yön verme bakış açısından uzak olduğu görüldü. Uzun süre direnişin tek yönetim aygıtı olan “Taksim Dayanışma”nın toplantılarına dahi katılmadılar. En fazla kendi çadırlarını kurup, pankart ve flamalarını asmakla, yani kendileriyle meşguldüler. Devrimciler olarak biraraya gelme, çoğunluğunu reformistlerin oluşturduğu Taksim Dayanışma’nın toplantılarına, birleşik bir güç olarak gitme gibi bir çabaya bile girilmedi. Bu yöndeki girişimler “toplantı enflasyonu” denilerek, toplantılarda çok zaman yitirildiği söylenerek geri çevrildi. Toplantıların çok zaman aldığı doğrudur. Fakat direnişin genelini yönlendirmek için bu duruma katlanmak da bir zorunluluktur. Esasında sorun, devrimcilerin bakış açısında düğümleniyordu. Direnişin geldiği boyutu, niteliğini kavrayamamak, dahası onun altında kalmaktı.

Devrimci hareketlerin direnişteki şaşkınlıkları ve sonrasında hareketi yönlendirmeyi başaramaması, ilkin ideolojik-siyasi olarak yaşanan erozyonla bağlantılıdır. Uzun yılları kapsayan tasfiyeciliğin etkisiyle ML teoriden uzaklaşması, legalist örgütlenme ve çalışma tarzıyla, reformizmden daha fazla etkilenmesi, bunun temel nedenidir. Teorik olarak kitlelerin gücüne vurgu yapılırsa da, pratikte giderek güvensizleşen, karamsar ruh hali devrimci grupları da etkisine almıştı. Devleti AKP ile özdeşleştirme, AKP’yi de gözlerde büyütme, ordu üzerinde ettikleri üstünlükten dolayı kolay kolay devrilmeyeceklerini sanma, baskın hale gelmişti. **Devrim “gündemde olan bir sorun” olmaktan çıkmış, çok uzak geleceğe bırakılmış, hatta “ütopya” halini almıştı. Tasfiyeciliğin en çok kullandığı kelimenin “ütopya” olması, boşuna mıdır?** Bu bakış açısıyla büyük kitle hareketlerine, halk ayaklanmalarına hazırlanmak mümkün olabilir mi?

Hiç kuşkusuz halk isyanlarının, ayaklanmaların ne zaman, hangi olay üzerinden ve hangi tarihte olacağını

kimse bilemez. Fakat artan sömürü ve baskı koşullarında kitlelerin bir vesile ile patlayacağı sır değildir. Tarihte bunun pek çok örneği vardır. **Komünist ve devrimciler, ne kadar örgütlü ve kitlelere ne kadar nüfuz edebilmiş ise, kendiliğinden patlayan hareketlere o ölçüde önderlik edebilir ve onun başarıyla sonuçlanmasını sağlayabilir.** Yani bütün mesele, komünist ve devrimcilerin gücünde, hazırlığında düğümlemektir.

Bu konuda Lenin'in şu sözleri, oldukça öğreticidir:

"Hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, (bundan sonrakilerin değil de) ille de bu savaşın, (yarın yaşanacak bir devrimci durumun değil de) ille de bugünkü devrimci durumun devrime yol açacağını garantisini vermemiştir. Burada söz konusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışılmaz ve en temel görevi; kitlelere devrimci durumun varlığını anlatmak, genişliğini ve derinliğini açıklamak, devrimci eylemlere geçmek ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olmaktır... Halkı harekete geçirmek ve ayaklandırmak... Krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için yararlanmak... Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerini kendilerine kılavuz edinmek... İşte bu görevlerin bugünkü partiler tarafından yerine getirilmemesi, onların ihanetidir, politik ölümdür, rollerinden vazgeçmeleri anlamına gelir." (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky sf:161)

Devrimci hareketin, direniş boyunca en büyük zaafı da, işte bu "görevlerin yerine getirilmemesi", rollerini-misyonlarını unutma halidir. Bu aynı zamanda direnişin de en önemli handikapı olmuştur.

Egemen sınıf sözcülerinin, direnişin örgütsüzlüğüne methiyeler dizmesi, bu zayıflığı bilmelerinden ve hep bu şekilde kalmasını istemelerindendir. Sürekli yapılan provokasyon edebiyatı ve "aranızda provokatörler olabilir" demagogisi ile direnişe geçen kitleleri, komünist ve devrimcilerden koparma çabası, bunun ürünüdür. Çünkü onların en büyük korkuları, kendiliğinden patlayan hareketin giderek örgütlü bir hale bürünmesi ve bu örgütlülüğün de komünist ve devrimciler öncülüğünde gerçekleşmesidir. Ne yazık ki, bu korkularını başlarına getirecek bir pratik ortaya koyulamamıştır.

Uzun yılları kapsayan yenilgi ruh halinin ve onun bir ürünü olan tasfiyeciliğin, bir direnişle ortadan kalması beklenemez. Direniş boyunca tasfiyeciliğin devrimci örgütler üzerinde yarattığı tahribat, adeta onları felç durumuna sokması, reformizmin etki alanından bir türlü çıkamamaları, bağımsız bir duruş ortaya koyamama-

Devrimci hareketin, direniş boyunca en büyük zaafı "görevlerin yerine getirilmemesi", rollerini-misyonlarını unutma halidir. Bu aynı zamanda direnişin de en önemli handikapı olmuştur.

Egemen sınıf sözcülerinin, direnişin örgütsüzlüğüne methiyeler dizmesi, bu zayıflığı bilmelerinden ve hep bu şekilde kalmasını istemelerindendir.

Sürekli yapılan "aranızda provokatörler olabilir" demagogisi ile direnişe geçen kitleleri, komünist ve devrimcilerden koparma çabası, bunun ürünüdür. Çünkü onların en büyük korkuları, kendiliğinden patlayan hareketin giderek örgütlü bir hale bürünmesi ve bu örgütlülüğün de komünist ve devrimciler öncülüğünde gerçekleşmesidir.

Ne yazık ki, bu korkularını başlarına getirecek bir pratik ortaya koyulamamıştır.

ları, misyonlarını yitirmeleri vb. tüm boyutları ile bir kez daha yüzümüze çarptı.

Bundan doğru sonuçlar çıkarmasını bilenler, üzerlerindeki bu etkileri hızla aşmaya çalışacaklardır. Aşamayanları ise, halk hareketinin aşacağı ortadadır. O durumda Lenin'in belirttiği gibi, bu direnişte yaşanan "politik ölüm" gerçek bir ölümle, yani siyasi hayatın tamamen dışına atılmakla, yok olmakla tamamlanacaktır.

Kendimize dair

Yaşadığımız büyük direniş, kendiliğinden patlamıştır. Elbette bunun sinyalleri önceden verildi. Yukarıda belirttiğimiz gibi, son olarak 1 Mayıs, kitlelerde biriken öfkenin boyutunu ve mücadele azmini ortaya koymuştu. **1 Mayıs sonrası yaptığımız değerlendirmelerde, bundan sonraki kitle hareketlerinin farklı olacağını tespit etmiştik.** Devletin tüm önlemlerine rağmen onbinlerin 1 Mayısı kutlamak için yollara dökülmesi ve polislin vahşi saldırılarına rağmen dağılmayıp tekrar tekrar toparlanması ve saldırıya geçmesi, yeni bir duruma işaret ediyordu. Korku duvarlarının parçalandığı, ölümün gözlerde küçüldüğü aşamaya gelinmişti. Demek ki, bir sonraki kitle hareketi buradan beslenecek ve bunun üzerine çıkacaktı. Taksim direnişi, böyle olduğunu gösterdi.

Bunu fark edebilmek, böyle bir siyasal öngöründe bulunabilmek, işin bir yanıdır. Kuşkusuz önemlidir de. Ama daha önemli olanı, yaklaşmakta olan bu büyük fırtınaya hazırlıklı olabilmektir. Kendi adımıza birincisinde başarılı olduğumuzu, fakat ikincisine gücümüzün yetmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sonuçta **doğru siyasal öngörü ile - diğer siyasetlerden farklı olarak direnişe kafa olarak daha hazırдық.** Ama ona pratik olarak önderlik edebilmek, daha fazlasını gerektiriyordu. Bunların başında da niceliksel olarak da belli bir gücü oluşturmak geliyordu. (Bu temel sorunumuzun nedenleri ayrı bir yazı konusudur. Bunları daha önceki yazılarımızda ele aldığımız için burada girmeyeceğiz.)

Başından itibaren ortaya koyduğumuz pratiğimize baktığımızda, genel olarak doğru bir duruş sergilediğimizi, fakat birçok eksikliğimizin de olduğunu görürüz.

Gezi Parkı'na çadırlar kurulduğu andan itibaren, yoldaşlarımız oradaydı. Polislin saldırısıyla birlikte tüm güçlerimizle direnişte yerimizi aldık. Gerek İstiklal, gerekse Harbiye tarafında saatlerce süren çatışmalarda ve Taksim

Meydanı'nın özgürleştirildiği o tarihi anda, oraya giren ilk grubun içindeydik. Bu süre boyunca gözaltına alınan yoldaşlarımız oldu. Gözaltılara gösterilen direniş ve etrafı seferber etme çabası, sergilediğimiz güzel örneklerdi. Fakat sonrasında zayıf kaldığımız yönler ve eksikliklerimiz vardı. Gerek iç örgütlülüğün hızlı bir şekilde kurulamaması, gerekse görselliğe yeterince önem verilmemesi, bizi olduğumuzdan daha geri pozisyonda gösterdi.

Mesela çadır kurmakta, pankatların asılmasında geç kalındı. Bunlar biçimsel gibi görünebilir. Fakat alanda örgütsel olarak varlığını hissettirmek ve alana gelen başta taraftarlarımız, çevresel güçlerimiz olmak üzere, kitlenin dikkatini çekmesi, bizi arayan kişilerin bulması bakımından önemlidir. Benzer şekilde, pankart ve flamaların asılması da öyledir. Bunları en önemli şey haline getirmek, kendini esas olarak bu şekilde varetmek, kısacası işin özüyle değil, gösterişle ilgilenmek, hep eleştirdiğimiz bir konudur. Fakat bu durum, bütün bu araç ve biçimlerini küçümsemeyi, ihmal etmeyi getirmemelidir. Kaldı ki, bu direnişin merkezi Taksim'di ve sadece ülkenin değil, dünyanın gözü Taksim üzerindeydi. Oradaki görüntüler, direnişin sembolleri olarak tüm dünya tarafından izlendi, beyinlere nakşoldu. Dolayısıyla böyle bir olanağı çok daha iyi değerlendirmek gerektiği açıktı.

Direniş günlerinin Fatih yoldaşın ölüm yıldönümüne denk gelmesi üzerine, anmayı Taksim'de gerçekleştirmeye karar verdik. Böyle bir anma, çok daha anlamlıydı ve Fatih'e yaraşır olacaktı. Bir milyonu aşkın insanın Taksim'e toplandığı sırada gerçekleşen anma, miting sonrasına bırakıldığı için, istenildiği şekilde yapılamadı. Diğer yandan Fatih yoldaşın büyük bir pankartının alanı görecektir şekilde asılmamış olması da, eksiklikti. Bu durum gecikmeli bir şekilde yaşama geçirildi...

Şehitlerimizi yaşatmak, onları direniş alanlarına da taşımaktan geçer. Esasında şehitlerimiz direnişin içindedir. Onların orada, yanibaşımızda olduğunu bazen bir afiş, bir pankart ile, bazense anmalar, konuşmalar ile, bir biçimde göstermeliyiz. Yoldaşlarla konuşmalarımızda, kitle ajitasyonlarımızda şehitlerimiz mutlaka olmalıdır. Onlar, bize güç ve moral verir. Bulduğumuz her yerde, şehitlerimizin de olduğunu unutmamak, unutturmamak gerekir. Her yoldaş, içine bulunan duruma uygun biçimler yaratarak, bunu olmazsa olmazlarımızdan biri haline getirmelidir.

Alanın çevresine bol miktarda afiş,

ozalit, duvar yazısı yapıldı. Bunlar esas olarak Fatih yoldaş ve “Genel Grev” çağrılarımızı içeriyordu. Yanı sıra direniş boyunca (yaklaşık 20 günlük sürede) üç bildirinin çıkması ve yaygın dağıtımının gerçekleşmesi, olumluluklarımızdı. Bildirilere, sadece ap aracı gözüyle de bakılamaz. Onlar, hem direnişin geldiği aşamayı yorumlayan, hem de geleceğine dair öngörülerde bulunan siyasal değerlendirmeleri içeriyordu. Ve bunların doğruluğu an be an kanıtlandı.

Böyle anlarda legal, yarı-legal, illegal tüm araçları devreye sokmak gerekir. Direnişin yarattığı özgürlük ortamlarından, bir anlamda “devrimci legalizm”den yararlanılmalıdır. Elbette dikkati elden bırakmadan, fazla da gevşemeden hareket edilmelidir. Fakat eski kalıpları hızla kırmak gerektiği de açıktır. Yeni bir durum oluşmuştur ve ona uygun yenilikler yapmada daha inisiyatifli olunmalıdır.

Direnşe ap araçları ile müdahale etmek için bir yanındır. Diğer yanı ise, alınan kararlara etkide bulunmak, genelin örgütlenmesine kafa yormak, kendimizi ona göre konumlandırmaktır. Elbette bunun birinci koşulu, kendi iç örgütlülüğümüzü iyi bir şekilde organize etmektir.

Direnişin hemen başında kendi “direniş komitemizi” kurmak, komitede işbölümü yapmak ve her bir yoldaşın başında bulunacağı birimler oluşturmak, bunun başında gelir. Kendimizi örgütlemekten, kitleleri örgütleyebilmek mümkün değildir. Ve bu direnişte, kendi örgütlülüğümüzü oluşturmada yaşanan zafiyetler, bizi yapabileceklerimizin altına düşürmüştür.

Direnişin başından itibaren Dayanışma’nın içinde yer aldık ve orada düşüncelerimizi ifade ettik. Reformistlerin sürekli geriye çeken ve eylemi bitirmeye dönük girişimlerine sonuna dek direndik. “Mücadeleye devam” kararının alınması için yoğun bir uğraş verdik. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, **devrimci örgütleri bir araya getirme ve toplantılara blok kararlarla gitme çabamız, yaşama geçmedi...**

Direnisten hemen sonra oluşturulan “güvenlik birimi” içinde de yer aldık, ki bu da doğru bir karardı. Direnişin askeri olarak da korunması ve disiplini çok önemliydi. Buralarda genel olarak görülen eksiklikler ve çıkarmamız gereken dersler üzerine ayrıca durmak gerekiyor.

Direnişin diğer önemli kurumlarından olan kantin ve revirde de bir yoldaşımızı görevlendirmek mümkündü. Direnişte sürekli bulunan yoldaşlar sınırlıydı, ama buna rağmen direnişin belli başlı kurumlarının içinde yer almak, hem direnişin genelinde söz sahibi olabilmek, hem yoldaşlarımızın tecrübe kazanması

Devlet, bir yandan örgütsüzlüğe övgüler dizmiş, bir yandan da “taş ve molotof atanlar” diyerek, direnişin daha militan hale gelmesinin önünü almaya çalışmıştır. Tarihte her zaman silaha ilk başvuranlar, egemenler olmuştur. Bu kez de öyle oldu. Yaralanan ve ölenler, şiddetin kimler tarafından kullandığını ve devlet terörünün boyutlarını ortaya koyuyor. Onların bu vahşi saldırılarına karşı, devrimci şiddet bir zorunluluktur. Ve bu zorunluluk, direniş içerisinde kitleler tarafından giderek daha net biçimde görülecektir. Ustaların söylediği gibi, kitleler kendi deneyimleriyle eğitilirler. Ve yıllar boyunca öğrenemediklerini, direniş içinde çok kısa sürede öğrenirler. Şimdi öğrendikleri iki önemli şey; örgütlü olmak ve devletin saldırılarına karşı silahlanmak!

ve daha fazla kitle ile tanışması bakımından yararlı olacaktı.

Kısacası **direnisteki iç örgütlülüğümüz ve işbölümündeki eksikliklerimiz, direnişin geneline hakim olmada, oranın bir okul haline getirilmesinde, yoldaşların daha iyi organize edilmesinde sorunlar yarattı.** Bunlara rağmen direnişin daha örgütlü ve disiplinli olması için gücümüzün üzerinde bir çaba gösterdiğimiz de ortadadır.

Yoldaşlarımız direnişin her anında yer aldılar. Yaralandılar, gözaltına alındılar, ama yılmadan bıkmadan yeniden kavga alanlarına döndüler. Sadece direnişin kalbi Taksim’de değil, bulunduğu tüm illerde ve yurtdışında da direnişi büyüten ve onu daha ileriye taşıyan bir çabanın içinde olduk. Militan ve başeğmez karakterimizi oralara yansıttık.

Her bir direniş mevsizi, kendi içinde olumluluklarını ve eksikliklerini ortaya koyup, dersler çıkarmalıdır. Bunların toplamı, örgüt olarak direnisteki yerimizi ortaya koyduğu gibi, kendimizi yenileme şansını da sunacaktır. Her zaman olduğu gibi eksiklerimizin, yanlışlarımızın üzerine gideceğiz. Hep daha iyiye, daha ileriye ulaşma çabamız sürecektir.

Sonuç yerine

Türkiye tarihinin en büyük halk hareketini yaşadık. Henüz bu süreç bitmiş değil. Bazen alçalarak bazen yükselerek de olsa devam edeceği belli olmuştur. **Kesin olan bir diğer şey ise, “bu halk adam olmaz” teranesinin artık son bulduğu, kitlelerin kendine güveninin geldiği, moral üstünlüğün devrim cephesine geçtiğidir. Ve kitlelerde artan politizasyonun, onları örgütlenmeye eskisinden daha açık hale getirdiğidir.**

Bu durum, direnişin derslerini hızla özümseyerek, eksikliklerimizi olabildiğince çabuk gidermeyi ve yeni patlayacak direnişlere daha hazırlıklı girmeyi dayatıyor. Çünkü mücadele bizi beklemiyor! Direnişin yarattığı yeni biçimlere adapte olmalıyız. Şu sıralar parklarda forumlar halini alan biçimlere uzak kalmamalıyız. Oralari, bölgenin-alanın sorunlarının konuşulduğu bir yer haline getirmeye, örgütlenme modelleri yaratmaya çalışmalı ve daha geniş kesimlere açılmanın bir zemini olarak değerlendirmeliyiz.

Bir yandan öğrenecek, bir yandan savaşaacağız! Dünya ve ülke tarihimizden, ML eserlerden, kendi geleneklerimizden öğrenmeliyiz. Onları bugünü-müzü, somut durumu çözümlemek, değiştirip dönüştürmek için okuyoruz. Teoriyi yeniden pratiğe dökmeli ve kendimize mal etmeliyiz.

Mücadele, hem zaaflarımızı, eksiklerimizi gün yüzüne vuruyor; hem de bunları hızla gidermemizin olanaklarını sunuyor. Bunu iyi değerlendirmemiz gerekiyor.

Bu büyük direnişten çıkarılması gereken iki temel sonuç vardır: Birincisi örgütlenmektir; ki bu, hem öncünün örgütlülüğünün gelişip yetkinleşmesi, hem de kitlelerin çok değişik biçimler altında örgütlenmesi anlamına gelmektedir. İkincisi silahlanmaktır; ki bu, devletin artan şiddetine karşı hem kendimizi, hem kitleleri uygun araçlarla silahlandırmak, bunların yapılmasını, kullanılmasını öğrenmek ve öğretmek demektir.

Devlet, direnişi en çok bu iki konuda tehdit etmiştir. Bir yandan örgütsüzlüğe övgüler dizmiş, bir yandan da “taş ve molotof atanlar” diyerek, direnişin daha militan hale gelmesinin önünü almaya çalışmıştır.

Tarihte her zaman silaha ilk başvuranlar, egemenler olmuştur. Bu kez de öyle oldu. Direniş sürecinde bugüne kadar 4 kişi katledildi, onlarcası gözünü kaybetti, yüzlerce kişi ağır bir şekilde yaralandı. Her an yeni ölümler olabilir. Buna karşın birkaç polis hafif yaralandı. Direnişin bu tablosu bile, şiddetin kimler tarafından kullandığını ve devlet terörünün boyutlarını ortaya koyuyor.

Onların bu vahşi saldırılarına karşı, devrimci şiddet bir zorunluluktur. Ve bu zorunluluk, direniş içerisinde kitleler tarafından giderek daha net biçimde görülecektir.

Ustaların söylediği gibi, **kitleler kendi deneyimleriyle eğitilirler. Ve yıllar boyunca öğrenemediklerini, direniş içinde çok kısa sürede öğrenirler. Şimdi öğrendikleri iki önemli şey; örgütlü olmak ve devletin saldırılarına karşı silahlanmak!**

Elbette bunu bizlerin sürekli işlemesi ve hızla uygun biçimleri, araçları devreye sokması gerekiyor. Esasında direniş boyunca kendiliğinden ortaya çıkan biçimleri (devrim kantini, gönüllü doktorlar, komünler, forumlar vb) iyi bir şekilde değerlendirmeli, yetkinleştirmeliyiz. Bunlara hem dünya devrim tarihinden, hem de kendi tarihimizden öğrendiklerimizi ekleyerek zenginleştirmeliyiz.

Kitlelerin devrimci propagandaya her zamankinden daha açık hale geldiği bu elverişli ortamı, örgütlülüğümüzü daha da geliştirmek ve sağlamlaştırmak için kullanmalıyız.

Unutmamalıyız ki; devrim, ML partinin önderliğinde kitlelerin eseri olacaktır!

**Ali İsmail
Korkmaz**

**Ethem
Sarısülük**

**Abdullah
Cömert**

**Mehmet
Ayvalıtaş**

Direnış Şehitlerine ve Tutsaklarına
SAHİP ÇIKALIM!

Katiller Yargılansın!
Tutsaklara Özgürlük!